

Phượng Quy Vân

Contents

Phượng Quy Vân	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	15
5. Chương 4	25
6. Chương 5	33
7. Chương 6	40
8. Chương 7	48
9. Chương 8	55
10. Chương 9	61
11. Chương 10	70

Phượng Quy Vân

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, 1×1, bá đạo ôn nhu công x xinh đẹp đơn thuần thụ, cường nhược, luyện đồng, tàn bệnh (th)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-quy-van>

1. Chương 1: Tiết Tử

Ánh trăng bạc lạnh lẽo xuyên thấu qua tầng mây dày nặng, hắt lên dãy núi tối đen. Cây cối lay động trong gió đêm, trong rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót khiến lòng người kinh hãi, một bầu không khí âm u bao phủ toàn bộ đỉnh núi.

Lộc cọc lộc cọc lộc cọc...

Tiếng vó ngựa trong sơn cốc ư tình phá lệ vang dội, trên lưng tuấn mã là hai thân ảnh cao lớn, cấp tốc xuyên qua rừng cây um tùm rậm rạp.

Phía trước bất ngờ xuất hiện vách núi, tuấn mã không thể không dừng lại.

“Hừ...”

Nam tử ngồi phía sau thống khổ rên rỉ, tay nắm dây cương bỗng nhiên buông ra, hần lão đảo vài cái, bộp một tiếng ngã xuống mặt đất.

Một người khác nhanh chóng xuống ngựa, trắng rầm ló ra từ sau tầng mây, soi rọi một thân ảnh nhỏ gầy. Y lao lực mà nâng người té trên mặt đất đứng lên, thân hình to lớn gấp đôi của đối phương ép y tới thở

không nổi, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn trơn bóng vì vất vả mà nhả lại.

Y cố hết sức đỡ nam tử đến tảng đá lớn gần đó, để hấn ngồi xuống.

“Ách... A...” Nam tử ngâm nhẹ một tiếng vì đau, bờ môi của hấn đã biến thành màu đen, sắc mặt lại trắng bệch dị thường, tựa hồ như đang mắc bệnh. Nhìn kỹ, một đạo vết đao dài vắt ngang ngực phải của hấn, hơn nữa máu chảy ra từ miệng vết thương đều là màu đen!

Miệng vết thương kia chính là thủ phạm khiến nam tử thống khổ bất kham.

“Đao... Có độc?” Nam tử bị thương gian nan mở miệng hỏi, thiếu niên nâng hấn dậy, mượn ánh trăng cẩn thận xem kỹ miệng vết thương một phen, tiếp không nói lời nào mà nằm úp sấp lên ngực hấn —— dùng miệng hút máu độc từ vết thương.

“Không cần xằng bậy!” Nam tử cuống quýt quát bảo ngừng lại, “Đừng tự hại mình trúng độc theo!”

Hấn dùng sức đẩy bả vai của thiếu niên mảnh khảnh, đối phương cố chấp mà ôm eo hấn, đem máu độc trong miệng nhổ ra, sau đó tiếp tục hút —— không ngừng lặp lại.

Nam tử suy yếu không thể đẩy y ra, đành phải ảo não mà nhắm mắt lại.

Đến khi ném được vị máu bình thường trong miệng, thiếu niên mới rời khỏi ngực nam tử.

Y lau vết máu dính bên khóe miệng, đứng dậy chạy đi. Nam tử ngồi phịch trên tảng đá thờ đốc, không bao lâu thiếu niên kia đã trở lại. Y lần thứ hai nâng nam tử dậy, nam tử cước bộ lảo đảo đi theo y, tuần mã rất có linh tính mà đi theo sau bọn họ.

Hai người đi nhau đến phía sau vách núi, nơi này có một sơn động thiên nhiên.

Thiếu niên đem nam tử an trí tốt lại chạy ra ngoài. Khi y trở về toàn thân đã bắn hễ hễ, trên tay còn cầm một đồng củi đốt.

Nam tử nằm trên mặt đất, sắc mặt của hấn càng ngày càng kém, mồ hôi lạnh che kín trán. Bất quá ý thức vẫn thanh tỉnh, hấn vô lực mở miệng:

“Đao đánh lửa ở trong túi dất ở thắt lưng, bên trong còn có một ít lương khô...”

Thiếu niên nghe lời mà lấy dao đánh lửa từ trên người hấn, nhóm lửa. Y để ngọn lửa tới gần nơi nam tử đang nằm, để hấn thấy ấm áp hơn một chút.

Hoàn thành mọi việc xong xuôi, y xoay người hướng bên ngoài động chạy ra.

“Người còn muốn đi đâu?!” Nam tử rốt cục nhận không được lớn tiếng hỏi.

Thiếu niên bị ngữ khí chất vấn của hấn dọa sợ, kinh hoảng xoay người.

Cho dù y không trả lời, nam tử tựa hồ cũng biết ý nghĩ của y, thanh âm nhẹ nhàng nói:

“Đừng lo cho ta, nghỉ ngơi một đêm sẽ khỏe thôi.”

Thiếu niên không đồng tình mà đứng trước cửa động lắc lắc đầu.

“Không cho phép ra ngoài! Ngoan ngoãn ngồi yên trong này cho ta!” Nam tử bất mãn với thái độ ngỗ nghịch của thiếu niên, khẩu khí cũng hung dữ hơn. Hấn tuy rằng bị trúng độc, nhưng khí thế bá đạo thì vẫn không thuyên giảm.

Độc tố trong cơ thể đột nhiên phát tác, hấn ngâm đau một tiếng. Thiếu niên lo lắng muốn trở về bên cạnh hấn, nhưng lại do dự đứng lên. Nam tử quay đầu trừng y, hạ tối hậu thư:

“Trở lại cho ta! Nếu không ta đem người ném về trả lại cho sư công!”

Thiếu niên vẫn như trước lắc đầu, y nhìn vết thương của đối phương một chút, cuối cùng cắn răng xoay người chạy ra ngoài.

“Quay lại đây! Quay lại...”

Tiếng nam tử phần nộ gầm gừ trong sơn động truyền tới, thiếu niên mặc kệ đem thanh âm khiến y sợ hãi vút ra sau đầu, trong rừng cây bạt ngàn chạy như điên.

Y chạy tới nơi cỏ dại mọc thành từng bụi, sau đó tìm kiếm cái gì đó trong bụi cỏ. Ánh sáng bốn phía thực mỏng manh, y chỉ có thể dựa vào xúc giác cùng khứu giác để phân biệt.

Y tìm thật lâu cũng không tìm thấy thứ mình muốn, nhưng y vẫn không chết tâm, cố gắng tìm kiếm trong bụi cỏ rậm rạp.

Bỗng nhiên, một trận thanh âm hỗn độn từ phía sau truyền tới, một đại hán giơ cao cây đuốc trong tay vọt lại đây.

“Tìm thấy rồi! Ở bên kia!”

Thiếu niên cả kinh, cuống quýt chạy đi.

“Xú tiểu tử! Đứng lại!”

Đại hán thét to đuổi theo, sau lưng gã, vài tên hắc y nhân cũng cười ngựa đuổi theo.

“Vây quanh y!”

“Không được để y thoát!”

Thiếu niên liều mạng chạy trốn, chạy vào sơn đạo gấp gheh ngựa khó có thể đuổi theo.

“Bắt lấy hắc! Mau!”

Mắt thấy y sắp tèo qua một khe núi nhỏ, các nam nhân nóng vội gầm rú, một kẻ giương cung nhắm vào bóng lưng gầy yếu của thiếu niên ——

“Không cần hạ độc.”

Nam nhân bên cạnh gã dặn dò, cung thủ gạt đầu, kéo căng dây cung —— vút một tiếng! Mũi tên phá không xuyên tới!

“A!” Mũi tên lợi hại xẹt qua phía sau lưng thiếu niên, y cảm thấy một trận tê dại, đổ sập về phía trước.

Vì mất đi trọng tâm nên ngã nhào xuống khe núi. Nhóm đuổi bắt y cũng kinh hãi.

“Y té xuống!”

“Mau đi xem một chút!”

2. Chương 1-2

Ngạo Kiếm sơn trang.

Tiếng trống từng từng vang vọng khắp đình viện trống trải, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang thi triển một bộ kiếm pháp mới.

Nữ tử mặc xiêm y vàng nhạt như phù dung ánh tuyết, kiều diễm biết bao, nàng khoảng mười bảy tuổi, trên tay cầm một thanh trường kiếm tinh xảo.

Nàng vận eo, chuôi kiếm nhẹ bắn hướng về mặt đối phương. Nam tử cùng nàng luyện kiếm đã có chuẩn bị từ sớm mà hơi hơi nghiêng người, rút kiếm ngăn chặn.

Nam tử so với nàng lớn hơn vài tuổi, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, khuôn mặt phi thường tuấn mỹ. Một đầu tóc đen theo động tác của hắn tung bay, nhìn qua thật tiêu sái. Dựa vào cây trâm bạch ngọc gài trên tóc cùng quần áo có thể nhìn ra nam tử này xuất thân phú quý văn nhã.

Bọn họ so chiêu vài hiệp, kiếm pháp sắc nhọn, không ngừng chuyển hoá, thỉnh thoảng còn tung người đá một cước, tốc độ của họ rất nhanh, vả lại tư thế phi thường tuyệt đẹp, tựa như hồ điệp bay múa chơi đùa.

“Hảo!”

Một thanh âm tán thưởng cùng tiếng vỗ tay từ ngoài đình vang lên.

Bọn họ dừng động tác, một quý phụ xinh lộng lẫy được nhóm thị nữ vây quanh khoan thai đi tới.

“Nương.” Thiếu nữ thu kiếm, nhu thuận chạy đến bên cạnh phụ nhân.

“Triệu phu nhân.” Nam tử chấp tay thi lễ với phụ nhân.

Triệu phu nhân luôn thần thái nghiêm túc, khi nhìn nam tử cũng nhu hòa đi không ít. Bà gật đầu, mỉm cười nói:

“Thiều Lỗi, đến bây giờ còn gọi ta là ‘Triệu phu nhân’ có khách khí quá không?”

Vân Thiều Lỗi âm thầm cười, Triệu Linh Nhi thì lập tức đỏ mặt xấu hổ, làm nũng mà ghé bên tai mẫu thân nhẹ trách một câu: “Nương, người không nên nói lung tung!”

Triệu phu nhân sững nịch vuốt tóc ái nữ, đối Vân Thiều Lỗi nói:

“Bộ ‘Thủy Mộc kiếm pháp’ vừa rồi, người cùng Linh Nhi luyện ngày càng thuần thực.”

“Không dám, là Linh Nhi thiên tư thông minh.” Ánh mắt Vân Thiều Lỗi nhìn Triệu Linh Nhi tràn ngập cưng chiều, Triệu Linh Nhi thấy tình lang chăm chú nhìn mình lần thứ hai thẹn thùng cúi đầu xuống.

Bọn họ mặc dù đứng cách nhau một khoảng nhưng chi gian ngọt ngào ràng buộc cũng không chút nào giảm.

Triệu phu nhân rất vừa lòng đôi bích nhân này, nghĩ thầm hai đứa thật sự là ông trời tác hợp cho. Triệu phu nhân là nữ hiệp nổi danh giang hồ, tuy trọng phu tại mấy năm trước tạ thế, nhưng Ngạo Kiếm sơn trang do bà quản lý vẫn giữ vững vị thế “Võ lâm tam đại sơn trang chi nhất”. Bà có một nữ nhi tên Triệu Linh Nhi, trên giang hồ được công nhận là đại mỹ nữ, xuất thân danh gia còn xinh đẹp, khiến cho Triệu Linh Nhi vừa đến tuổi cập kê, các thế gia đệ tử liên tiếp đến cầu thân không dứt. Triệu phu nhân yêu thương ái nữ, muốn chọn cho nàng một trọng phu có gia thế bộ dạng võ công tất cả đều phải thuộc hạng nhất lưu, mà phù hợp với toàn bộ điều kiện trên chỉ có nam tử trước mắt — Vân Thiều Lỗi.

Mấy năm qua Vân Thiều Lỗi nhanh chóng nổi danh, trở thành tân đại thiếu hiệp tiêu biểu trong võ lâm. Hắn bái đương kim minh chủ võ lâm Chúc Cảnh Tề làm sư phụ. Mười chín tuổi, vừa xuất sư liền được liệt vào danh sách “Thập đại cao thủ”, tướng mạo cũng thuộc hàng đệ nhất võ lâm. Tuy mọi chuyện có điểm khuếch đại nhưng Vân Thiều Lỗi quả thật là một mỹ nam tử tài trí võ nghệ cao cường hiếm có. Nay còn chưa kể đến gia thế của hắn. Phụ thân của Vân Thiều Lỗi cùng sư phụ Chúc Cảnh Tề là anh em kết nghĩa, ông bước chân vào giang hồ, dựa vào đầu óc khôn khéo của mình, sau hai năm đã đưa Vân gia trở thành Giang Nam đệ nhất phú thương.

Mặc kệ thế nào, Vân Thiều Lỗi đều xứng đáng làm hôn phu của Triệu Linh Nhi. Hai người trẻ tuổi gặp nhau trong một kì võ lâm tụ hội, lập tức nhất kiến chung tình. Sau lại nhờ Triệu phu nhân làm mai cùng gặp mặt vài lần, hiện tại tình cảm đã khá thắm thiết, chỉ cần phụ thân Vân Thiều Lỗi đáp ứng một tiếng, bọn họ có thể lập tức hỉ kết lương duyên.

Triệu phu nhân tin tưởng, lấy thanh danh “Ngạo Kiếm sơn trang” mà nói, Vân lão gia nhất định sẽ hài lòng với cuộc kết thân này.

“Thiều Lỗi, sắp đến đại thọ bốn mươi của phụ thân người phải không?” Triệu phu nhân thâm ý hỏi.

“Đúng vậy, là mừng mười tháng sau, cảm tạ người đã quan tâm.”

Triệu phu nhân gật đầu.

“Vậy người tính toán khi nào trở về chúc thọ Vân lão gia?”

“Hai ngày nữa con sẽ trở về.”

Triệu Linh Nhi nghe được hần rất nhanh phải đi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức ảm đạm. Triệu phu nhân an ủi vỗ vỗ tay nàng, bà cho rằng đây là cơ hội tốt để kêu Vân Thiều Lỗi cầu hôn, trong lòng cân nhắc tìm thời điểm thích hợp ám chỉ hần.

“Đã như vậy, ta gọi người chuẩn bị giúp con.” Triệu phu nhân nói, thuận tiện kéo nữ nhi trở về phòng, “Thiều Lỗi, con nghỉ ngơi một chút rồi tới dùng bữa đi.”

“Vâng, cảm ơn người.” Vân Thiều Lỗi nhìn hướng hai người rời đi.

Hần trở về đình viện chính, chuẩn bị luyện bộ kiếm pháp vừa rồi thêm lần nữa.

Một đạo thanh âm không hề báo trước vang lên ——

“Vân Thiều Lỗi sư huynh?”

Hần nhíu mắt, rất nhanh xoay người về phía phát ra âm thanh —— thanh âm từ trên cây đại thụ bên cạnh truyền đến.

“Người nào?”

Hần vừa hỏi xong, một thân ảnh màu trắng từ trên cây nhảy xuống. Vân Thiều Lỗi nhìn người mới tới —— là một mỹ thiếu niên trên dưới mười sáu tuổi.

Thiếu niên mặc y phục giống hần, lộ ra hàn ý băng tuyết.

Nếu đối phương kêu mình là “sư huynh”, nói cách khác y cùng sư phụ Vân Thiều Lỗi có liên quan, nhưng là hần không nhớ nổi y là ai.

“Xin hỏi người là...” Vân Thiều Lỗi chưa kịp nói xong, đối phương đã trước một bước tự giới thiệu:

“Ta tên Miêu Tuyết Khanh, tam đệ tử của ‘Thần Đồ phái’.”

Thần Đồ phái là một bang phái có tiếng tăm, chương môn là sư đệ của mình chủ võ lâm —— Thần Đồ Bách Nho.

“Đệ là đệ tử của Đồ sư thúc?” Vân Thiều Lỗi lập tức hiểu rõ quan hệ của hai người, thân thiện hỏi.

“Đúng vậy.” Ngữ khí của thiếu niên vẫn lạnh băng như trước, cùng Vân Thiều Lỗi nhiệt tình hoàn toàn bất đồng.

“Thân thể Đồ sư thúc vẫn tốt chứ?” Vân Thiều Lỗi không bị thái độ của y ảnh hưởng, thân mật hỏi.

“Sư phụ tốt lắm, Vân sư huynh, ta tới là để đưa thư cho huynh.” Miêu Tuyết Khanh không lảm nhảm vô ích, trực tiếp nói ra mục đích đến.

“Thư?”

Miêu Tuyết Khanh lấy ra từ trong lòng ngực một phong thư giao cho Vân Thiều Lỗi.

“Đây là thư sư công gửi cho huynh.”

“Sư công?” Vân Thiều Lỗi hoảng sợ, vội vàng mở ra xem.

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cáo từ.” Miêu Tuyết Khanh không đợi hần phản ứng liền phi thân qua mái nhà ly khai.

Vân Thiều Lỗi trừng lớn mắt nhìn bức thư ——

Đồ tôn Thiều Lỗi, hạn cho con ba ngày tới ‘Loan Du Sơn’ gặp ta, có chuyện quan trọng.

Chỉ đơn giản như vậy?

Vân Thiều Lỗi không thể tin mà khép thư lại.

Nhưng sư công muốn gặp hần, khẳng định không phải chuyện đơn giản.

“Rốt cuộc là chuyện gì...” Vân Thiều Lỗi bất giác thở dài, xem ra cuộc sống yên tĩnh của hần đã bắt đầu gợn sóng.

Ánh mặt trời giữa trưa nóng rực xuyên qua tán cây, tạo nên những bóng tròn nhỏ trên đường.

Nước chảy róc rách dọc theo triền núi, ven đường thủy trúc lay động trong gió, con đường hiểm vết chân người, trên mặt đường mọc thưa thớt những lùm hoa dại nhỏ không biết tên.

Nơi đẹp như tiên cảnh này danh xưng là “Loan Du Sơn”.

Vân Thiều Lỗi một thân áo xanh cưỡi ngựa xuyên qua đường núi gập ghềnh, hướng về phía sườn núi cây cối bao quanh. Hẳn ra roi thúc ngựa, dùng thời gian hai ngày rưỡi chạy tới.

Nếu đã đến nơi đúng hạn, hẳn cũng liền buông xuống tâm tình khẩn trương, thông thả bước vào sơn thôn.

Bấm ngón tay tính toán, đã mười năm mình không đặt chân vào nơi này, cảnh trí lại không hề biến hóa so với ngày trước. Bên ngoài trông như chỉ là một con đường nhỏ tĩnh, bên trong lại cất giấu huyền cơ. Từng cọng cây ngọn cỏ ở đây đều được tỉ mỉ thiết kế dựa theo bố cục vận hành bắc đẩu thất tinh. Người đi đường nếu không chú ý sẽ rơi vào bẫy rập, loanh quanh tại một chỗ, vô pháp thoát khỏi.

Vân Thiều Lỗi dựa theo ký ức, lướt qua một đồng cự thạch, rẽ trái.

Có thể thông qua tính toán tinh vi thiết kế con đường bằng cây cỏ dù qua mười năm cũng không làm hỏng bố cục, trong thiên hạ chỉ có duy nhất một người có thể làm được. Đó chính là sư công của Vân Thiều Lỗi — ẩn sĩ “An Trường Quân”.

An Trường Quân — sư phụ của minh chủ võ lâm, sư công của Vân Thiều Lỗi. Ông là nhân vật truyền kì thần bí, trên đời này người gặp được ông không quá mười, cũng chưa từng lộ diện trên giang hồ, nhưng đã đặt chân vào giang hồ thì không một ai không biết ông. Một trong những nguyên nhân là bởi các đồ đệ của ông đều là những nhân vật hết sức quan trọng của võ lâm. Ngoài ra còn liên quan tới tài năng phi phàm của ông.

An Trường Quân võ nghệ siêu quần, có thể nhận thấy qua các đệ tử của ông, nghe nói võ công của ông cao hơn nhiều Minh chủ Chúc Cảnh Tề. An Trường Quân tinh thông bát quái số học, từng có một nhóm người muốn nhìn trộm diện mạo của ông nên xâm nhập vào “Loan Du Sơn”, chính là còn chưa đến chân núi đã bị bẫy rập giam trụ. Khiến người giật mình chính là, phe ác đảng kia gồm mười lăm người, mà số bẫy rập cũng vừa vặn mười lăm màn — giống như sớm đã đoán được, không một người có thể chạy thoát.

Không chỉ như thế, y thuật của An Trường Quân cũng là tuyệt đỉnh cao minh. Năm Chúc Cảnh Tề vừa mới trở thành võ lâm minh chủ, một ác đồ vì muốn chiếm đoạt minh chủ vị mà tìm một loại độc dược Tây Vực dị thường ám toán Chúc Cảnh Tề. Thiên hạ đệ nhất thần y lúc đó đều không có biện pháp giải loại độc này, cuối cùng, Chúc Cảnh Tề lúc hấp hối được các sư đệ đưa đến “Loan Du Sơn”, hai ngày sau liền khỏe mạnh xuống núi.

Truyền thuyết về An Trường Quân có đủ loại, người nói ông là cao nhân tới từ dị vực, cũng có người nói ông là sơn thần “Loan Du Sơn” — bởi vì cả đời chưa từng rời khỏi nơi đó.

Sự thật rốt cuộc là thế nào? Chỉ có bản thân An Trường Quân và đồ đệ đồ tôn của ông rõ ràng.

Vân Thiều Lỗi thân là một trong số ít những người đã gặp qua An Trường Quân, đương nhiên biết nguyên nhân. Ngoại giới đồn thổi luôn có điểm khuếch trương thậm chí bẻ cong sự thật. Trong nhận thức của Vân Thiều Lỗi, An Trường Quân bất quá là một lão nhân bình thường võ công cao cường mà thôi — đương nhiên này không ảnh hưởng tới lòng kính nể của hắn đối với ông. Bởi vì An Trường Quân không chỉ là sư công của hắn mà còn là đại ân nhân của phụ thân. Phụ thân Vân Thiều Lỗi lúc tuổi còn trẻ bị ngã ngựa trọng thương đã được Chúc Cảnh Tề đưa tới đây cứu sống.

Bởi vì điều đó mà hình tượng An Trường Quân trong mắt Vân Thiều Lỗi càng thêm sáng ngời.

Nghĩ nghĩ, Vân Thiều Lỗi đã vượt qua trận “Bắc Đẩu thất tinh”, đi vào một con đường nhỏ bình thường, cuối đường là một mảnh rừng trúc rậm rạp.

Vân Thiều Lỗi đẩy đám lá trúc, phía trước là một thảo nguyên. Trông ra xa, cách đồng cỏ mười thước là một khe suối, một cây cầu nhỏ vắt ngang mặt suối, bờ bên kia là nơi An Trường Quân ẩn cư — một tòa lầu trúc hai tầng.

“Cạc cạc cạc cạc...”

Đàn vịt trắng nhào vào dòng suối bơi lội thỏa thích, mấy con gà mái ngoài hàng rào đối diện đang kiếm ăn, sau hàng rào là ruộng rau xanh mướt — khung cảnh điền viên hài hòa.

Vân Thiều Lỗi thả lỏng tâm tình, dắt ngựa đi qua cầu gỗ.

Nước chảy róc rách dưới chân cầu, Vân Thiều Lỗi lơ đãng cúi đầu thấy một thân ảnh màu lam lấm lem ngồi xổm bên bờ suối.

Vân Thiều Lỗi vừa đi vừa đánh giá đối phương —

Đó là một tiểu đồng đang ngồi rửa rau, trên đầu búi hai búi tóc nhỏ, chắc không quá mười ba tuổi.

Vân Thiều Lỗi càng xem càng tò mò, tiểu đồng kia ăn mặc vừa giống nam vừa giống nữ, khiến người ta không đoán được giới tính. Da tay y trong suốt trắng nõn, ánh mắt đen nhánh, khuôn mặt đáng yêu phần hồng, đôi môi đỏ tươi như son, thấy thế nào cũng giống như một búp bê bằng sứ tinh mỹ.

“Búp bê sứ” đang chuyên tâm rửa rau bỗng nhiên ngẩng đầu, phát hiện có người lạ, cái miệng nhỏ đỏ tươi vì giật mình mà hơi hơi mở ra.

Vân Thiều Lỗi đến trước mặt y, búp bê sứ ngơ ngác buông mớ rau trong tay, ánh mắt to đen lúng liếng nhìn hấn. Vân Thiều Lỗi nhớ rõ chỉ có sư công và sư thái (thê tử của An Trường Quân) trụ ở đây, tiểu oa nhi đáng yêu này từ đâu ra vậy?

Hấn áp chế nghi hoặc, nhẹ nhàng hỏi:

“Xin chào, ta tới tìm An Trường Quân sư công, người có ở đây không?”

Búp bê sứ chớp chớp hai hàng mi dài, kéo giỏ trúc đựng rau xanh đứng lên. Y nhỏ xinh cực kì, đỉnh đầu còn chưa cao tới ngực Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi thấy y không phản ứng lại hỏi một lần nữa:

“Xin hỏi An sư công có nhà không?”

Búp bê sứ ngốc hồ hồ cầm giỏ trúc, nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó cười hì hì chạy vào nhà.

“Làm sao vậy?” Vân Thiều Lỗi mặc danh kỳ diệu nhìn bóng lưng y, một lão bà đi ra từ phòng trúc, tiểu búp bê vừa rồi đang trốn sau lưng bà.

“Sư thái.”

Vân Thiều Lỗi cao hứng, người tới đúng là thê tử của An Trường Quân.

“Thiều nhi, người tới rồi?” Lão thái thái hiền lành cười.

“Sư thái, đã lâu không gặp, thân thể người vẫn tốt chứ?” Vân Thiều Lỗi vừa gặp mặt liền hỏi han ân cần.

“Hảo, tốt lắm.” An phu nhân vui vẻ trả lời, nàng chỉ vào trong phòng nói: “Sư công chờ con lâu lắm rồi, vào thôi.”

“Vâng. Làm phiền người.” Vân Thiều Lỗi gật đầu, An phu nhân tiếp nhận dây cương, đem ngựa kéo sang một bên, bà quay đầu dẫn búp bê sứ:

“Lâm nhi, đồ ăn còn chưa có rửa sạch, không làm xong không được đi chơi đâu đấy.”

Búp bê sứ vội vàng gật đầu, kéo giỏ trúc chạy đến bên dòng suối. Vân Thiều Lỗi nhìn thoáng qua liền đi vào trong nhà.

Trong phòng sáng ngời, từng trận mùi hương trà lái thơm ngát tỏa khắp phòng, một già một trẻ ngồi xổm bên bàn gỗ miệt mài đánh cờ.

“Đệ tử tham kiến sư công, sư thúc.”

Vân Thiều Lỗi vừa vào cửa liền quỳ một gối, hạ lễ.

Lão nhân tóc trắng sắc mặt hồng nhuận chậm rì rì quay đầu, lão vuốt ve chòm râu hoa râm, ý bảo Vân Thiều Lỗi ngồi xuống.

Vân Thiều Lỗi ngồi ở một bên ghế trúc, thanh niên đang cùng lão nhân đánh cờ là người lập ra môn phái “Thân Đồ Bách Nho” — cũng chính là Tam sư thúc của Vân Thiều Lỗi.

Hắn hiền lành cười nói:

“Thiều nhi, người chịu khó ngồi chờ, để ta cùng sư phụ hạ nốt ván cờ này đã.”

Thân Đồ Bách Nho môi hồng răng trắng, bộ dạng ôn hòa nho nhã, nghiêm nhiên mang theo phong thái nhẹ nhàng của thư sinh. Về ngoài cùng nội lực thâm hậu bên trong hoàn toàn bất đồng, nếu người vì tướng mạo tao nhã mà xem thường hắn, vậy người sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

“Vâng.” Vân Thiều Lỗi ngoan ngoãn ngồi chờ bọn họ.

Vân Thiều Lỗi lén lút quan sát, mười năm không gặp, An Trường Quân vẫn giống như trước. Hắn vẫn luôn không đoán ra được tuổi thật của ông, đầu bạc phát râu bạch mi, hơn nữa một thân trường bào trắng thuần vĩnh viễn không đổi, thời gian dường như ngưng đọng trên người An Trường Quân. Khí tức của ông vĩnh viễn đều là điềm tĩnh, an tường, động tác cùng ngôn ngữ luôn thông thả chậm rãi, đến nay vẫn chưa có một ai nhìn thấy bộ dáng kích động của ông.

Có đôi khi Vân Thiều Lỗi cũng sẽ hoài nghi — sư công nói không chừng thật sự không phải nhân loại.

Bên trong một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của ba người. Một lát sau, An phu nhân bưng nước trà tiến vào, ván cờ cũng đã hạ xong.

Thân Đồ Bách Nho thu dọn bàn cờ, An Trường Quân di động thân hình, ngồi vào ghế chính giữa. Vân Thiều Lỗi nghiêm chỉnh ngồi chờ An Trường Quân mở lời.

An Trường Quân híp đôi mắt nhỏ, chậm rãi nâng chén trà nhỏ uống một ngụm.

“Thiều nhi...” Ông thông thả gọi.

“Vâng.”

“A... Đúng rồi....” An Trường Quân tựa hồ nhớ tới cái gì, ông ngừng lại phân phó Thân Đồ Bách Nho: “Bách Nho, người kêu Lâm nhi tới đây.”

“Hảo.” Thân Đồ Bách Nho đi ra ngoài.

Lâm nhi?

Vân Thiều Lỗi nhớ rõ vừa rồi sư thái kêu búp bê sứ kia là Lâm nhi.

Chẳng nhẽ chuyện mà sư công muốn thương lượng với hắn có liên quan đến búp bê sứ kia?

Đang suy nghĩ, búp bê đáng yêu kia đã đi theo Thân Đồ Bách Nho vào phòng. Có thể là do ánh mặt trời rất gắt, khuôn mặt của búp bê sứ so với vừa rồi còn đỏ hơn.

“Lâm nhi, lại đây...” An Trường Quân vẫy y lại, Lâm nhi lập tức chạy đến bên cạnh ông.

Vân Thiều Lỗi nhìn hai búi tóc nhỏ trên đầu y rung rung, cảm giác rất buồn cười, hắn không tự giác mà mỉm cười. Lâm nhi kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, ngẩn ngơ.

An Trường Quân cầm lấy bàn tay nhỏ bé phấn nộn của Lâm nhi, hướng Vân Thiều Lỗi giới thiệu:

“Y tên Phượng Du Lâm, hai ngày nữa liền tròn mười bốn tuổi...”

Mười bốn tuổi? Vân Thiều Lỗi còn tưởng đứa nhỏ này chỉ có mười một, mười hai tuổi.

“Lâm nhi, vị này chính là người ta đã đề cập qua với con... Hắn tên Vân Thiều Lỗi, là đệ tử đắc ý nhất của Cảnh Tề bá bá.” An Trường Quân tiếp tục nói.

“Lâm nhi, người hảo.” Vân Thiều Lỗi lễ phép cùng y chào hỏi, Phượng Du Lâm thủy chung không nói một tiếng, chỉ nhu thuận gật đầu.

Vân Thiều Lỗi đang cảm thấy kỳ quái, An Trường Quân đã giải đáp cho hắn:

“Thiều nhi, người cũng thấy đấy... Đứa nhỏ này không nói được... y là người câm.”

“A?” Vân Thiều Lỗi lấp bắp kinh hãi.

“Hắn từ nhỏ chịu đả kích, từ đó về sau liền vô pháp nói chuyện.”

“Thật là đáng tiếc a...” Vân Thiều Lỗi cũng chỉ có thể nói như vậy, hắn nhìn Phượng Du Lâm, nghĩ thầm điều gì có thể kích động đứa nhỏ này đến nỗi không thể nói chuyện.

Bên kia, An Trường Quân vẫn tiếp tục nói.

“Lão phu vội vã tìm người đến chính là muốn nhờ một việc...”

“Vâng, sư công có chuyện gì thỉnh người cứ việc phân phó.” Vân Thiều Lỗi đạo nghĩa không hề chùn bước.

“Ta muốn người...” An Trường Quân nói đến một nửa lại ngừng lại, Vân Thiều Lỗi nín thở chờ hắn nói xong, mãi sau vành môi mỏng mới nhàn nhả xuất một câu:

“Ta muốn người cùng Lâm nhi thành thân.”

“...”

Vân Thiều Lỗi ghen hòng nhìn trần trối.

3. Chương 2

Không có đàn sáo rộn ràng, không có đại tiệc ăn mừng, cũng không có quá nhiều tân khách.

Một bàn tiệc đơn giản, vài chữ “Hỉ” dán trên ván cửa sổ, còn có hai ngọn nến đỏ thắm.

Ai mà tưởng tượng nổi đây là tiệc cưới của nhi tử phú thương Giang Nam?

Nhưng đây chính là tiệc cưới của Vân Thiều Lỗi.

Giờ phút này, hắn một thân lễ phục tân lang đỏ tươi, vẫn không nhúc nhích đứng ở thần đàn phía trước. Bên cạnh là “thê tử” của hắn, một tiểu nam hài phần điều ngọc mài.

Người nhất định cho rằng đây chỉ là một trò đùa, trên thực tế Vân Thiều Lỗi thực mong đây là một vở hài kịch.

Nhưng đáng tiếc là không phải.

Người chứng kiến hôn lễ không nhiều — An Trường Quân, thần nhân võ lâm, sư công Vân Thiều Lỗi kiêm ân nhân; Chúc Cảnh Tề, minh chủ võ lâm đương nhiệm, sư phụ Vân Thiều Lỗi kiêm nghĩa phụ; Thân Đồ Bách Nho, chương môn phái Thần Đồ, sư thúc Vân Thiều Lỗi; An phu nhân, sư thái của Vân Thiều Lỗi, từ nhỏ luôn đối xử với hắn như mẹ ruột.

Mỗi người đều là nhân vật tùy tiện hô một cái là đủ khiến Vân Thiều Lỗi bất chấp gian nguy xông pha khói lửa, bọn họ hoàn toàn có khả năng quyết định hôn nhân đại sự của hắn — tỷ như bắt hắn thú một thê tử hắn không thích.

Vân Thiều Lỗi liếc mắt nhìn “thê tử” cùng mình cầm dải hoa lụa đỏ thắm, âm thầm thở dài.

Thần Đồ Bách Nho làm chủ hôn, hắn đứng ra làm người chủ trì hôn lễ —

“Nhất bách thiên địa...”

Vân Thiều Lỗi đối mặt thần đàn cúi đầu, Phượng Du Lâm lẳng lẳng làm theo.

“Nhị bách cao đường...”

Vì song thân Vân Thiều Lỗi không ở đây, phu thê An Trường Quân thay mặt ngồi ở chủ vị.

“Phu thê giao bối...”

Bái đường xem như đã hoàn thành, kế tiếp chính là kính trà sư công sư thái.

“Đưa vào động phòng ——”

Đôi “tân nhân” liền như vậy bị đưa vào tân phòng cách vách.

Một đám người vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ vào phòng, trong đó có một vị khí lực cường tráng, khuôn mặt thô kệch giống nam nhân phương Bắc, chính là đương kim minh chủ võ lâm. Hắn cùng An Trường Quân hàn huyên vài câu rồi cáo từ:

“Sư phụ, ta còn có chuyện quan trọng, xin cáo biệt người.”

“Hảo.” An Trường Quân biết hắn thân là minh chủ cũng không làm khó, “Người trở về đi, rảnh thì tìm vị sư đánh ván cờ.”

“Nhất định, sư phụ, sư đệ, cáo từ.”

Hắn cáo biệt từng người xong liền rời đi.

An Trường Quân cùng Thân Đồ Bách Nho ngồi vào bàn tính toán cùng nhau đối ẩm. Bên kia sương phòng, An phu nhân đã trải tốt chăn nệm giúp Vân Thiều Lỗi.

“Hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

An phu nhân mỉm cười đóng cửa lại, để đôi “tân hôn phu thê” ngượng ngùng ngồi trên giường mát to nhìn mắt nhỏ.

Phượng Du Lâm muốn cởi bỏ hà phi nặng trĩu trên người nhưng không dám. Y dùng ánh mắt đáng thương nhìn Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi không để ý tới y, hắn nhất thời mất đi phòng bị, vô lực ngã vào ổ chăn.

“Ai...” Vân Thiều Lỗi xoa xoa thái dương phát đau, không nghĩ chính mình gặp phải loại sự tình này...

“Ta muốn người cùng Lâm nhi thành thân.”

An Trường Quân vừa nói ra lời này, Vân Thiều Lỗi sửng sốt thật lâu không kịp phản ứng. Đợi đến khi hắn vất vả tiêu hóa hết ý tứ của những lời này, điều đầu tiên hắn làm chính là quay đầu nhìn Phượng Du Lâm, nghi hoặc hỏi:

“Lâm nhi... Là nữ hài nhi sao?”

Ai ngờ An Trường Quân rất nhanh đã phủ định:

“Lâm nhi là nam hài.”

“Kia...” Vân Thiều Lỗi không hiểu ra sao, nếu đối phương là thân nam nhi giống hắn, tại sao lại yêu cầu hắn cùng y thành thân?

An Trường Quân xua tay, để Phượng Du Lâm cùng Thân Đồ Bách Nho đi ra ngoài. Trong phòng còn lại ông cùng Vân Thiều Lỗi, ông thần bí hỏi han:

“Thiều nhi, ‘Phượng’, dòng họ này người hắn là không thấy xa lạ đi?”

“Đương nhiên...”

Người sở hữu thiên hạ hiện giờ chính là “Phượng gia”, ‘Phượng’ là họ của hoàng tộc, chẳng lẽ Phượng Du Lâm cùng hoàng tộc có liên quan?

An Trường Quân cấp Vân Thiều Lỗi một lời giải đáp:

“Lâm nhi là cháu ruột của Lục vương gia.”

“Y?” Vân Thiều Lỗi giật mình.

An Trường Quan vuốt chòm râu, bắt đầu nói liên miên:

“Lâm nhi sinh ra trong thời điểm Lục vương gia dẫn binh xuất chinh, thẳng đến khi Lâm nhi được bốn tuổi cũng chưa một lần gặp mặt gia gia của mình. Mười năm trước tiên triều phát sinh ‘Tam vương chính biến’ hẳn là cũng đã nghe qua?”

Vân Thiều Lỗi gật đầu, cái gọi là ‘Tam vương chính biến’ chính là Nhị đệ, Tam đệ, Ngũ đệ của đương kim hoàng thượng liên hợp lại muốn soán vị. Ba người thừa dịp vài vị đại tướng cầm quyền đều xuất chinh, ác ý hãm hại thân quyền của họ, dụ dỗ các đại thần giao hảo cùng hoàng đế làm phản. Mà ngay lúc đó Hoàng Thượng cư nhiên ngu ngốc tin tưởng lời gièm pha, lạm giết thân nhân của đám trung thần — trong đó bao gồm người nhà Lục vương gia.

An Trường Quân bắt đầu kể rõ thân thế của Phượng Du Lâm:

“Năm đó, toàn bộ người thân của Lâm nhi bị kẻ thù hãm hại, bọn họ đành phải chia thành từng nhóm chạy trốn. Lâm nhi bốn tuổi theo cha mẹ chạy trốn tới trấn nhỏ dưới chân núi Loan Du Sơn, nhóm truy binh cũng đuổi tới. Một nhà ba người chỉ còn cách mạo hiểm lên núi, cạm bẫy đem bọn họ lần truy binh vây khốn, đám truy binh đều là lũ cùng hung cực ác, chém chết cha Lâm nhi ngay tại chỗ... Lâm nhi sợ tới mức gào khóc lên, đúng lúc ấy lão phu ra ngoài hái dược, nghe được tiếng khóc liền chạy đến... Đáng tiếc lúc tới nơi thì đã muộn, mẫu thân vì bảo hộ y, dùng chính thân mình chặn đao của bọn quan binh, nàng bị thương quá nặng, lão phu cũng hết cách cứu chữa...”

An Trường Quân nói đến chỗ này, trong lòng tràn ngập áy náy.

“Mẫu thân Lâm nhi đem hắc phó thác cho lão phu sau liên tắt thở, Lâm nhi bởi vì tận mắt thấy song thân chết thảm, vài ngày sau đều sợ tới mức ngủ không yên, chỉ một mực khóc, tuy rằng giờ đã bình phục, nhưng từ đó về sau liền không thể nói chuyện được nữa...”

Vân Thiều Lỗi lẳng lặng lắng nghe, đáy lòng cũng thương cảm thay Phượng Du Lâm.

“Lục vương gia còn có một thị thiếp và một nhi tử, cũng suýt chết trong lần chính biến nọ. May lúc đó Lục vương gia được thân tín khẩn cấp thông tri, kịp thời chạy trở về bảo toàn tính mệnh của mẫu tử bọn họ...”

An Trường Quân hơi hơi quay đầu, nghiêm mặt nói:

“Đôi mẫu tử này... Chính là nguyên nhân lớn nhất ta muốn người cùng Lâm nhi thành thân...”

“Nguyên nhân...?” Vân Thiều Lỗi chưa hiểu được ý đồ của ông.

An Trường Quân kể lại ngọn nguồn:

“Một nhà Lục vương gia sau đó được sửa lại án oan, bọn họ chứng minh cho Hoàng thượng thấy trung tâm của mình, Hoàng thượng vì bày tỏ niềm áy náy, đối với cả nhà Lục vương gia không gia quan cũng là thăng tước, có thể nói là nhân họa đắc phúc. Nhưng bọn họ vẫn luôn không biết Lâm nhi tránh được trường kiếp nạn, thẳng đến một ngày quan binh tham gia đuổi bắt Lâm nhi năm ấy nói y có khả năng vẫn còn sống, Lục vương gia vì thế phái người ngầm tra hỏi, hơn nữa lão phu còn cố ý để lộ tin tức, cuối cùng bọn họ tìm được tới nơi này... Tháng trước có hai thám tử lên Loan Du Sơn, muốn đưa Lâm nhi trở về. Lão phu vẫn luôn coi Lâm nhi như thân sinh tôn tử, đương nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng, hơn nữa nội bộ hoàng gia lúc nào cũng lục đục tranh quyền đoạt lợi, Lâm nhi trở về khó tránh khỏi chịu khổ...”

Vân Thiều Lỗi gật đầu phụ họa, nghĩ thầm rằng sự phụ của hắn chỉ cần liếc mắt cũng thấu rõ sự tình.

“Lão phu trước đây đưa với bọn họ, tiếp liền kêu sư phó người đi điều tra tình hình bên Lục vương gia. Ta biết được Lục vương gia tuổi tác đã cao, lão muốn đón Lâm nhi trở về chỉ sợ là muốn Lâm nhi kế thừa tước vị. Chính là, lão phu vừa rồi nhắc tới Lục vương gia còn có một nhi tử của thị thiếp, so với Lâm nhi lớn hơn ba tuổi. Ấn theo quyền thừa kế, hẳn tuyệt đối xếp sau Lâm nhi... Vấn đề chính là chỗ này...”

Vân Thiều Lỗi xen thêm:

“Sư công ngài sợ mẫu tử Nhị vương phi sẽ đối Lâm nhi bất lợi?”

“Đúng vậy... Ta chỉ sợ Lâm nhi chưa trở về vương phủ đã bị diệt trừ...”

“Nhưng nếu lão Vương gia tự mình phái người tới đón hẳn là không sao đi?”

“Ha ha...” An Trường Quân lắc đầu cười nói: “Trên người hai tên mật thám kia tỏa ra khí tức vô cùng lạnh lẽo, lão phu liếc mắt một cái liền nhìn ra sát khí trên người chúng...”

“Này...” Vân Thiều Lỗi muốn nói ngài quá đa tâm rồi, bất quá trực giác của sư công không ai sánh bằng, hẳn cũng không dám tùy tiện nghi ngờ.

“Lão phu không phải buồn lo vô cớ...” Lời An Trường Quân nói ra luôn có căn cứ chính xác: “Sư phó người tin tức linh thông, hẳn nói cho ta biết Nhị vương phi cùng cha mẹ Lâm nhi từ trước quan hệ đã không tốt, bởi vì nàng vừa gả vào vương phủ không lâu, chính vương phi liền chết oan chết uổng. Thậm chí có người đoán vương phi bị nàng hạ độc hại chết... Phụ thân Lâm nhi sau khi thành gia liền dọn ra ngoài vương phủ, quan hệ cùng nàng ta như nước với lửa. Hiện giờ nếu Lâm nhi trở về cùng nhi tử tử nàng tranh đoạt tước vị... Lão phu có thể tưởng tượng nàng sẽ làm như thế nào...”

“Kia Nhị vương phi thực sự độc ác như vậy?”

“Sư phó của người điều tra ra nàng ta xuất thân từ ‘Độc Phiến Môn’.”

Vân Thiều Lỗi thở hắt vì kinh ngạc, ‘Độc Phiến Môn’ là bang phái nổi danh ngoan độc trên giang hồ, hơn nữa bọn họ am hiểu dụng độc, võ công cao cường tới đâu cũng thua độc được trên tay bọn họ. Thanh danh của ‘Độc Phiến Môn’ từ trước vẫn không tốt, nhưng là mấy năm gần đây bọn họ tính toán cái tà quy chính, chẳng những gia nhập liên minh võ lâm, còn liên tiếp giao hảo với những bang phái khác, bất quá này cũng khó thay đổi ấn tượng của mọi người đối với họ.

“Ngài nói Nhị vương phi là người của ‘Độc Phiến Môn’?” Vân Thiều Lỗi thật sự khó có thể tưởng tượng, lấy địa vị tôn quý của Lục vương gia sao có thể thú một nữ tử giang hồ —— huống chi nữ nhân này còn có bối cảnh bất lương. Bất quá chuyện phu thê của người khác ngoại nhân khó có thể lý giải...

“Bản thân nàng không phải đệ tử, nhưng phụ thân nàng là đại trưởng lão của Độc Phiến Môn. Năm đó nàng có thể một thân một mình mang theo nhi tử chạy trốn liền chứng minh nàng cũng không phải nữ nhân tầm thường...”

Nếu nói như vậy, Vân Thiều Lỗi cũng có thể hiểu được sự lo lắng của sư công. Hẳn hồi tưởng lại cặp mắt hồn nhiên không dính thế sự của Phượng Du Lâm, đứa nhỏ khờ dại như vậy người nào có thể an tâm mà đưa y vào nơi cung đình trần ngập danh lợi tranh đấu?

Tuy nói như vậy nhưng...

“Sư công...” Vân Thiều Lỗi vẫn không thể chấp nhận yêu cầu của An Trường Quân, hẳn đề nghị nói: “Nếu ngài lo lắng để Lâm nhi một mình trở về vương phủ, con có thể đi theo dọc đường bảo hộ y. Nhưng ngài muốn con thú hấn... Này thật sự...”

An Trường Quân ý bảo hẳn dừng lại.

“Lão phu làm như vậy đương nhiên là có lý do...”

Ông nói xong lại theo thói quen dừng lại.

“Là lý do gì?” Trái tim Vân Thiều Lỗi bị treo giữa không trung.

“Ta không phải đã nói có hai tên mật thám muốn tới đón Lâm nhi sao? Lão phu nhìn ra bọn chúng chính là thủ hạ của Nhị vương phi, ta chỉ e Lâm nhi bị chúng hạ độc thủ, liền nói Lâm nhi là nữ hài nhi, hiện tại lão vương gia cũng không biết giới tính chân chính của Lâm nhi...”

“Cái gì? Chuyện như vậy cũng có thể dấu diếm?” Vân Thiều Lỗi há to mồm.

An Trường Quân cười nhạo hấn.

“Người không biết thân thể Lâm nhi vừa sinh ra đã không khỏe, y từ nhỏ đã được cha mẹ nuôi nấng như nữ hài. Hơn nữa chuyện cách nhiều năm, Vương gia cũng không rõ y là nam hay nữ. Nếu Lâm nhi là nữ hài, uy hiếp của người bên ngoài với y cũng sẽ giảm bớt.”

“Kia ngài định...”

“Ta để người cùng Lâm nhi thành thân, người lấy danh nghĩa trạng phu đưa y trở về, đợi đến khi xác định sẽ bảo hộ y chu toàn, người sẽ làm rõ thân phận nam nhi của Lâm nhi...”

“Này...” Vân Thiều Lỗi vẫn do dự.

Tuy rằng đây là phương pháp hay, nhưng muốn hấn lấy hôn nhân của mình trả giá đại giới sao?

Hấn lấy hết dũng khí nói:

“Sư công, ý muốn của ngài con không dám từ... Nhưng con đã có ý trung nhân rồi...”

“A?” An Trường Quân không quá kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết.

“Con nguyện ý hộ tống Lâm nhi trở về, nhưng là... Con không nghĩ lấy danh nghĩa trạng phu...” Vân Thiều Lỗi bình tĩnh quan sát sắc mặt của ông, tiếp tục nói:

“Dù chỉ là giả vờ, con cũng không muốn lừa gạt người mình yêu... Huống hồ... có lẽ còn nhiều cách khác bảo hộ Lâm nhi... Hy vọng sư công hãy nghĩ lại...”

An Trường Quân nhợt nhạt cười, ông không chút để ý mà vuốt chòm râu dài, nói nhỏ:

“Đường tới kinh thành xa xôi, nếu muốn bảo vệ Lâm nhi, người nhất định phải cùng y sớm chiều ở chung, nếu y là nữ hài nhi, người muốn ‘nàng’ cùng một nam tử không quen biết cùng ăn cùng nghỉ, không phải là muốn phá hủy ‘trình tiết’ của người ta sao?”

Vân Thiều Lỗi nghẹn lời.

An Trường Quân lại nói:

“Còn có, lúc lão phu nói cho tên mật thám Lâm nhi là nữ hài, bọn chúng lập tức nói ‘An đại hiệp yên tâm, lão Vương gia nhất định sẽ giúp tiểu thư (chỉ Lâm nhi) tìm một thân gia môn đẳng hộ đối, làm cho nàng hạnh phúc hơn’, nếu sau này Lâm nhi trở về lập tức bị gả cho một vị hoàng quan quý tộc, đây chẳng phải là phiền toái lớn sao?”

Vân Thiều Lỗi không còn lời nào để nói.

“Lão phu lúc ấy nhất thời nói với bọn chúng rằng ‘Thật đáng tiếc, Lâm nhi đã được hứa gả cho đồ tôn mà ta đặc ý rồi’, mà đồ tôn khiến ta đặc ý đương nhiên không ai khác ngoài người.”

“Cám ơn sư công...” Vân Thiều Lỗi nghĩ một đằng nói một nẻo mà trả lời, lần đầu vì mình thân là “đồ tôn đặc ý nhất” của An Trường Quân mà ảo não.

“Người dù là thân thể hay năng lực đều xứng đôi với Lâm nhi, lão Vương gia đương nhiên sẽ không cự tuyệt việc hôn nhân này.”

Xem ra sự tình đã không còn đường thoát thân, Vân Thiều Lỗi nhận mệnh nghĩ, chẳng lẽ hấn thật sự phải thú một thê tử mà mình hoàn toàn không thích sao —— hơn nữa đối phương còn là nam nhi giống hấn!

An Trường Quân nhìn ra hấn không nguyện ý, ông an ủi:

“Lão phu đương nhiên sẽ không bắt người lấy hạnh phúc cả đời làm đại giới, chờ Lâm nhi bình an về đến nhà người có thể lập tức hưu thê, bất quá trước đó người phải cùng y bảo trì quan hệ phu thê, cũng không được để người ngoài biết được nội tình...”

“Vâng... Đệ tử hiểu được...” Miệng thì nói vậy nhưng nội tâm Vân Thiều Lỗi vẫn không nguyện ý.

An Trường Quân thần bí cười, thấp giọng nói:

“Lão phu sẽ không để người làm chuyện này không công...”

“Ân?” Vân Thiều Lỗi khó hiểu ngẩng đầu.

“Lão phu sẽ tặng người tạ lễ.”

“...?”

Tác giả: Lần đầu tiên viết thể loại võ hiệp, quan hệ phức tạp này ~ tui chóng mặt quá ~ *lăn lăn

Vân Thiều Lỗi đem tâm trí đang bay theo chiều gió trở về, hẩn ngửa đầu nhìn Phượng Du Lâm bên cạnh, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đối phương cố gắng nâng đỡ mũ phượng trên đầu — mũ phượng cồng kềnh làm cổ y nghiêng hẳn về một bên.

Vân Thiều Lỗi than nhẹ, xem ra hẳn không phải thú về một nường tử mà thú về một đứa trẻ thì đúng hơn.

Hắn hảo tâm đứng dậy, giúp y đem mũ phượng cởi ra.

“Ngủ đi.”

Vân Thiều Lỗi nói xong liền cởi áo khoác nằm trên giường, Phượng Du Lâm cũng lập tức nghe lời nằm xuống bên cạnh hắn.

Nếu là kết hôn giả, bọn họ đương nhiên không cần phải làm chuyện vợ chồng thân mật, huống chi Vân Thiều Lỗi cũng không thích đoạn tụ... Hai người nằm thẳng trên giường, Phượng Du Lâm rất nhanh liền ngủ say, Vân Thiều Lỗi tâm sự nặng nề, vô pháp đi vào giấc ngủ.

Hắn lấy từ trong lồng ngực ra một quyển sách mỏng manh — bìa sách trống trơn. Mở ra, bên trong ghi lại nội công tâm pháp cao thâm, còn có tranh vẽ giải thích kết cấu huyết đạo cơ thể người — đây là tạ lễ An Trường Quân cho hắn.

Vân Thiều Lỗi háo hức đọc, đây chính là học thức tinh hoa cả đời của An Trường Quân. Ông nói cho Vân Thiều Lỗi, chỉ cần tu luyện công phu trong đây thì công lực của hắn ít nhất có thể tăng lên gấp ba!

Bản khí công này là bí tịch An Trường Quân vừa mới hoàn thành, ngay cả sư phụ của Vân Thiều Lỗi, Chúc Cảnh Tề, cũng chưa từng thấy qua, hiện giờ sư công xem như đem ‘công phu độc môn’ truyền lại cho hắn.

Nhưng An Trường Quân chỉ đưa cho hắn quyển thượng của bí kíp, quyển hạ nằm trong tay Phượng Du Lâm.

An Trường Quân thực khôn khéo, ông muốn Vân Thiều Lỗi hoàn thành nhiệm vụ hộ tống Phượng Du Lâm mới đem quyển hạ giao cho hắn. Nói như vậy, nội công bí tịch này không khác nào của hồi môn của Phượng Du Lâm? Vân Thiều Lỗi bật cười, đương nhiên cho dù không có bí tịch hắn cũng sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Dù sao vẫn còn thời gian, Vân Thiều Lỗi dứt khoát luyện theo phương pháp trong sách, hắn nằm ngửa trên giường, luyện chương thứ nhất “Thủ nhất pháp” — hai mắt khẽ nhắm, tai không nghe, gạt bỏ hết thấy tạp niệm, đem ý niệm tập trung tại đan điền...

Hôm sau, Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm thu thập xong hành trang, chuẩn bị xuống núi.

Phượng Du Lâm từ năm bốn tuổi đã không ra khỏi Loạn Du Sơn, phu thê An Trường Quân lại càng sủng ái y, bọn họ lôi kéo Vân Thiều Lỗi dặn dò không ngừng.

“Nhớ kỹ, Lâm nhi không ăn được đồ chua, cay quá cũng không được, nó thích nhất là đồ ngọt, con phải chú ý không để cho nó ăn nhiều quá...” An phu nhân dặn dò.

“Con đã biết.” Vân Thiều Lỗi gật đầu.

“Đúng rồi, nó không biết mặc quần áo thế nào là đủ, con chú ý thời tiết, đừng để Lâm nhi mặc loạn...”

“Dạ...”

“Còn có còn có, tuyệt đối không để Lâm nhi uống rượu, một giọt cũng không được...”

“Dạ...” Vân Thiều Lỗi cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, chỉ biết trả lời có lệ.

An phu nhân còn đang bận công đạo không ngừng, Thân Đồ Bách Nho đã đeo xong yên ngựa cho Vân Thiều Lỗi.

“Thiều nhi, tùy thời có thể xuất phát.” Hẩn nhẹ nhàng giải cứu lố tai của Vân Thiều Lỗi.

“Tạ sư thúc.” Vân Thiều Lỗi như thoát khỏi gánh nặng, nhanh chóng đi qua dẫn ngựa.

Tam đệ tử của Thân Đồ Bách Nho, Miêu Tuyết Khanh —— thiếu niên truyền tin cho Vân Thiều Lỗi, cũng đi tới. Ngày hôm qua y xuống núi làm việc, không có tham gia hôn lễ của Vân Thiều Lỗi.

“Sư phụ, đồ đặc đều ở trong này.” Y đem một bao hành trang giao cho Thân Đồ Bách Nho, người sau tiếp nhận rồi chuyển cho Vân Thiều Lỗi.

“Thiều nhi, đây là một chút đồ dùng, người mang theo đi.”

“Cám ơn.”

Đoàn người lưu luyến chia tay, sắc trời không còn sớm, Vân Thiều Lỗi để Phượng Du Lâm ngồi trên ngựa cùng hẳn.

“Các vị, cáo từ.”

Hắn thay mặt Phượng Du Lâm nói lời từ biệt.

“Lâm nhi, tái kiến...”

An Phu nhân mắt ứa lệ nhìn bọn họ đi qua cầu gỗ, trên mặt Phượng Du Lâm mang theo nỗi buồn ly biệt, y không ngừng quay đầu hướng bọn họ phát tay.

Đợi cho hai người một ngựa biến mất sau rừng trúc, An phu nhân đã khóc không thành tiếng. An Trường Quân nhẹ ôm bà, trấn an nói:

“Đừng khổ sở, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn...”

“Nói là nói như vậy...” An phu nhân vẫn luyến tiếc đứa nhỏ chính tay mình nuôi nấng mười năm, “Lâm nhi đi lần này... về sau ta đều không thể gặp lại nó...”

“Ha ha...” An Trường Quân không nói lời nào mà nở nụ cười, ông thấp giọng nói: “Yên tâm, Lâm nhi sẽ còn trở về...”

“Cái gì?”

“Không có gì...”

An Trường Quân ý vị thâm trường mà cười, xoay người đi vào phòng.

4. Chương 3

Còn mười ngày nữa là tới sinh thần bốn mươi tuổi của phụ thân Vân Thiều Lỗi, nhưng giờ phút này Vân Thiều Lỗi rất không ngượng ý về nhà...

Hắn vừa mới “thành thân”, vốn dĩ phải mang thê tử trở về bái kiến cha mẹ, nhưng đây lại là thê tử bất đắc dĩ, bái kiến hay không đều không quan trọng.

Hướng hồ thân mang nhiệm vụ đưa y về kinh, càng nhanh chóng hoàn thành hẳn càng nhanh được giải thoát.

Vân Thiều Lỗi quyết định không trở về nhà chúc thọ phụ thân, hắn dự định viết một phong thư giải thích, tin tưởng phụ thân nếu biết chân tướng nhất định sẽ không trách cứ hắn.

Tính toán xong xuôi, Vân Thiều Lỗi chọn một con đường ngắn nhất tới kinh thành, nhưng bởi vậy lại xuất hiện vấn đề...

Trên đường rộn ràng náo nhiệt, thanh âm rao bán đủ loại hàng hóa vang lên khắp nơi, trái lại không gian trong tiệm cơm thanh tĩnh hơn nhiều, đặc biệt tại một căn phòng trang nhã trên lầu hai, chẳng những không lây dính một tia huyên náo nào mà còn tràn ngập một cỗ thanh nhã thoát tục.

Phượng Du Lâm trên đầu đội mũ ô sa, buồn chán ghé vào lan can cửa sổ khắc hoa, xuyên thấu qua màn lụa trắng mỏng manh nhìn dòng người tới lui bên dưới.

Một làn khói nhẹ bốc lên, quay đầu nhìn, Vân Thiều Lỗi tùy ý đem chén trà thơm ngát đặt trước mặt y rồi lại cúi đầu nghiên cứu bản đồ trong tay.

Hắn nhìn nhìn, đôi mày kiếm nhíu lại.

Phượng Du Lâm rời khỏi ban công, vừa cầm chén trà nóng nhấp nhẹ vừa cẩn thận xem biểu tình của Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi khó xử nhìn bản đồ, mặc kệ thế nào cũng chỉ có một con đường vào kinh thành, nhưng cổ tình con đường này lại đi qua “Ngạo Kiếm sơn trang”! Đây đồng thời là nhà của Triệu Linh Nhi, ý trung nhân của hắn!

Nhớ tới điều này hắn liền uất ức, nguyên bản hắn cùng Triệu Linh Nhi lưỡng tình tương duyệt, hai người chỉ kém song thân gặt đầu liền có thể kết làm vợ chồng, ai ngờ đến sẽ xuất hiện một Phượng Du Lâm...

Tuy không ngừng tự nói với chính mình đoạn hôn nhân này là giả, chính là mỗi lần nhìn đến Phượng Du Lâm hắn liền cảm thấy khó chịu —— tại sao mình phải hy sinh một đoạn lương duyên tốt đẹp chỉ vì tiểu mao hài không hề có tí quan hệ này?

Tuy rằng Phượng Du Lâm cùng hắn cũng không hẳn là không có quan hệ...

Vân Thiều Lỗi hiện tại chỉ mong nhanh nhanh đưa Phượng Du Lâm trở về, sau đó cùng y cắt đứt quan hệ, hy vọng đến lúc đó hắn vẫn có thể cùng Triệu Linh Nhi tái tục tiền duyên...

(*) tái tục tiền duyên: tiếp tục mối tình còn dang dở lúc trước.

Tiểu nhi rất nhanh bưng thức ăn lên, Phượng Du Lâm cầm đôi đũa, không dám động trước. Vân Thiều Lỗi liếc mắt nhìn y, lãnh đạm mở miệng:

“Ăn đi, chúng ta còn phải lên đường.”

Phượng Du Lâm được đáp ứng lập tức vui vẻ há to mồm bốc cơm, Vân Thiều Lỗi không có tinh thần, tùy tiện ăn vài miếng. Bỗng nhiên, trời sinh tính cảnh giác khiến hắn cảm thấy đang bị một ánh mắt theo dõi.

Tầm mắt Vân Thiều Lỗi không dấu vết mà quét về phía cầu thang, hai thân ảnh lên lút lập tức lui lại. Hắn làm bộ như không phát hiện, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, hai tên tránh ở tay vịn sau lưng hai người lại lên lút ló đầu ra.

Đối phương đứng đằng xa quan sát một hồi, sau đó bất động thanh sắc ly khai.

Vân Thiều Lỗi không thể tưởng tượng nổi bọn họ vừa mới xuống núi đã bị theo dõi, hắn suy nghĩ thân phận đối phương —— là người của Nhị vương phi sao? Hắn vẫn còn những địch nhân khác mà hắn không biết?

Xem ra nhiệm vụ lần này không đơn giản chút nào.

Hai người dùng qua bữa trưa, không còn vướng gì nữa liền xuất phát. Bọn họ rời khỏi thị trấn, đi đến sơn đạo hẻo lánh.

Mặt trời giữa trưa vừa nóng vừa chói mắt, Vân Thiều Lỗi cũng phải mang thêm mũ sa. Hắn một tay dắt ngựa một tay cầm kiếm, thời khắc bảo trì cảnh giác.

Vì để giữ thể lực cho ngựa, hai ngày này Vân Thiều Lỗi đều để Phượng Du Lâm một mình kỵ mã, bản thân đảm đương chức vị thủ hộ dắt ngựa.

Đi một đoạn, người trên lưng ngựa bỗng nhiên lung lay, nếu Vân Thiều Lỗi không nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thì y đã sớm ngã xuống rồi.

“Người làm sao vậy?” Vân Thiều Lỗi hỏi.

Phượng Du Lâm nhu nhu ánh mắt mơ màng, kinh ngạc nhìn hắn.

“Thiên a...” Vân Thiều Lỗi thở dài, “Người có thói quen ngủ trưa đi?”

Phượng Du Lâm không ngưng ngừng mà gật đầu.

“Quả nhiên vẫn là trẻ con...” Vân Thiều Lỗi thấp giọng nguyên rủa đem y thả lại trên lưng ngựa, dặn dò: “Cố gắng tỉnh táo, chúng ta phải đi nhanh, không có thời gian cho người ngủ trưa.”

Phượng Du Lâm vội vàng dùng sức gật đầu, Vân Thiều Lỗi kéo dây cương tiếp tục đi.

Đi mãi đi mãi, Phượng Du Lâm lần thứ hai ngủ gà ngủ gật, nhiều lần suýt rớt khỏi lưng ngựa, Vân Thiều Lỗi thấy y suýt rớt đến lần thứ ba, rốt cục chịu không nổi.

“Ngồi đằng hoàng cho ta.” Hắn nghiêm giọng nói, sau đó phi thân lên ngựa. Hắn nắm lấy dây cương, thuận thể đem Phượng Du Lâm ôm vào lồng ngực.

“Muốn ngủ thì ngủ đi.” Hắn bắt đắc dĩ nói, tiếp đá bụng ngựa một cái, con ngựa chậm rãi chạy đi.

Giờ trên lưng ngựa xóc nảy không thôi, cơn buồn ngủ ngược lại ly khai Phượng Du Lâm, y mở to hai mắt, tựa vào lồng ngực ấm áp dễ chịu của Vân Thiều Lỗi.

Ngựa chạy vào trong khu rừng nhỏ cây cối thưa thớt, Vân Thiều Lỗi lập tức phát hiện một tia bất thường. Hắn dùng lực đập mạnh để ngựa chạy đi càng nhanh càng tốt.

Quả nhiên phía sau có bốn kẻ cưỡi ngựa không rõ lai lịch đuổi theo.

Vân Thiều Lỗi nhìn lại, trong đó có hai con ngựa là của hai tên giám thị bọn họ ở tiệm cơm. Vân Thiều Lỗi không định cùng chúng dây dưa, hắn tăng tốc chạy đi. Đây thật đúng là danh câu phương bắc, tốc độ hơn hẳn những con ngựa khác.

(*) danh câu: ngựa tốt.

Tuy phải chở hai người nhưng danh câu không để cho Vân Thiều Lỗi thất vọng, bọn họ rất nhanh cắt đuôi được đám người đằng sau.

Mắt thấy sắp ra khỏi rừng cây, bỗng nhiên vài đạo bóng người cưỡi ngựa xuất hiện phía trước.

Vân Thiều Lỗi tính trực tiếp lướt qua bọn họ, mà khi đó hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ——

“Đình ——!!”

Hắn kéo cương ngựa, Phượng Du Lâm hoang mang quay đầu lại nhìn biểu tình trợn mắt há mồm của Vân Thiều Lỗi.

Lúc này, truy binh phía sau cũng đuổi kịp, người phía trước bước tới gần bọn họ.

Một người thiếu nữ xuống ngựa, mắt phượng hàm chứa oán trách nhìn Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi cời mũi, cũng xuống ngựa.

“Linh Nhi...”

Hắn mở miệng kêu tên thiếu nữ, người kia đúng là “cự ái nhân” của Vân Thiều Lỗi —— Triệu Linh Nhi, còn có mẫu thân của nàng —— một mỹ phụ trung niên. Xem ra nhóm vừa rồi theo dõi bọn họ là người của Ngạo Kiếm sơn trang, bọn họ nắm được hành tung của hắn, cố ý bao vây hắn.

Vân Thiều Lỗi buồn rầu nhắm mắt lại, hắn không thể tưởng tượng nổi nhanh như vậy đã phải đối mặt với mẹ con nàng, nhưng là —— được đến đâu hay đến đấy.*

(*) Nguyên văn: (ký lai chi tắc an chi): tương tự như câu “thuyền đến đầu cầu ắt thẳng” của mình.

“Vân Thiều Lỗi! Người là đồ bội tình bạc nghĩa!” Triệu phu nhân vừa mở miệng liền quở trách, “Linh nhi nhà ta yêu người kính người biết bao, sao người có thể đối xử với nó như vậy!”

“Triệu phu nhân...” Vân Thiều Lỗi thật sự không biết nên giải thích như thế nào.

Triệu Linh Nhi trừng mắt liếc hắn một cái, rồi nhìn Phượng Du Lâm trên lưng ngựa, cho dù cách một tầng vải sa, Phượng Du Lâm vẫn có thể cảm nhận ánh mắt không chút thiện ý nào của nàng.

Nhìn dáng người, đối phương chẳng qua chỉ là một “tiểu nha đầu” miệng còn hôi sữa, nghĩ đến chính mình cư nhiên thua trên tay một con nhóc, Triệu Linh Nhi phần hận trừng mắt. Tình cảm của Vân Thiều Lỗi đối với nàng vẫn luôn không đổi, hiện giờ nhìn thấy bộ dáng nan kham của đối phương, trong lòng hẳn càng thấy xấu hổ và ân hận.

“Linh nhi, ta thiếu nàng một lời giải thích... Ta thực sự xin lỗi nàng...” Hắn thành tâm tạ lỗi.

“Chuyện cho tới bây giờ còn cần cái gì giải thích?!” Người kích động nhất là Triệu phu nhân, bà còn trẻ đã phải chịu tang phu, Ngạo Kiếm sơn trang cùng nữ nhi đều là một tay bà nuôi nấng, bà đời này tối không chấp nhận được việc bị người khinh thường.

“Nếu không phải sư phó người tự mình triệu cáo thiên hạ, ta sẽ không tin người dám làm chuyện mất thể diện đến thế! Người đem Linh nhi trở thành cái gì? Linh Nhi nhà ta là nữ tử để người tùy ý đùa bỡn sao?”

“Triệu phu nhân, ta chưa từng có ý đùa bỡn Linh nhi...”

“Vậy ‘nàng ta’ là chuyện gì?” Triệu phu nhân chỉ vào Phượng Du Lâm, “Người cùng nàng nhận thức đã bao lâu? Người vì tiện nhân này mà vứt bỏ Linh Nhi nhà ta?”

Thân là “người bị hại”, Triệu Linh Nhi không nói một tiếng, tùy ý mẫu thân làm chủ. Vân Thiều Lỗi thâm tình nhìn nàng, giận dữ nói:

“Triệu phu nhân, hôn nhân đại sự là chỉ thị của sư tổ... Ta không thể làm chủ...”

“Cái gì chỉ thị?” Triệu phu nhân cười nhạt, “Người cùng Linh nhi lưỡng tình tương duyệt, chẳng lẽ người chịu làm một kẻ bất trung bất nghĩa phụ lòng người sao?”

Hắn cũng đâu phải tự nguyện là kẻ bội tình a! Vân Thiều Lỗi ủy khuất đầy mình —— hẳn thật sự là làm người cũng khó.

Phượng Du Lâm từ nhỏ chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, y ngơ ngác nhìn mọi người.

Triệu phu nhân thấy y không lên tiếng, bà càng thêm kiêu ngạo mắng:

“Nói chuyện với người a! Rốt cuộc Linh Nhi nhà ta có chỗ nào không xứng với người?”

“Triệu phu nhân!” Lửa giận của Vân Thiều Lỗi cũng nổi lên, hắn không lựa lời mà phản bác lại: “Ta cùng Linh nhi không có bất luận hôn ước nào, ta cũng chưa từng hứa hẹn điều gì với nàng, thỉnh ngài hiểu rõ!”

Lời hắn vừa nói tương đương với việc lửa cháy đổ thêm dầu, Triệu Linh Nhi cùng Triệu phu nhân tức giận đến nghẹn đỏ mặt.

Triệu Linh Nhi vẫn luôn trầm mặc rốt cục bạo phát ——

“Sao người có thể nói ra những lời vô lại đến thế!” Giọng nàng the thé nói, ý của Vân Thiều Lỗi không phải ám chỉ mẹ con nàng cố tình gây sự sao?

“Ta...” Vân Thiều Lỗi kinh ngạc phát giác chính mình nói lỡ nhưng đã quá muộn, Triệu phu nhân rút ra bảo kiếm quát:

“Đối với loại lưu manh không biết xấu hổ này không cần nói nhiều nữa!”

Triệu phu nhân huy một kiếm đâm tới ngực Vân Thiều Lỗi, vài tỳ tỳ đi theo cũng rút kiếm, theo sát chủ nhân bao vây hắn.

Vân Thiều Lỗi nội lực chấn động, kiếm bay khỏi vỏ, vỏ kiếm liền đã đánh ngã vài tên hộ vệ. Triệu phu nhân sử xuất chiêu thức “Thanh xà tham lộ”, kiếm phong tựa như thân xà uốn lượn.

“Triệu phu nhân! Xin dừng tay!” Vân Thiều Lỗi một bên tránh một bên hô to, nếu thực đánh nhau, Triệu phu nhân tuyệt không phải là đối thủ của hắn, nhưng hắn nào dám tổn thương mẫu thân của người trong lòng!

“Bớt sàm ngôn đi! Hôm nay ta sẽ diệt trừ kẻ bội bạc nhà ngươi!” Triệu phu nhân từng bước tới gần, kiếm pháp càng thêm sắc bén.

Vân Thiều Lỗi phóng qua đỉnh đầu nàng, vài thủ vệ bị đánh ngã vừa rồi cũng xông lên, đồng thời vây công Vân Thiều Lỗi.

Phượng Du Lâm nhìn xem cũng thực lo lắng, nhưng y không biết võ thuật cơ bản, chỉ có thể đứng ở một bên giương mắt nhìn mà thôi.

Triệu Linh Nhi không tham chiến, mọi người lúc này đã triển khai trận thế, nàng muốn chen vào cũng không lọt. Hơn nữa, nàng đối Vân Thiều Lỗi tình cũ khó quên, vô pháp quyết tâm đến công kích hắn.

Nhưng khi ánh mắt của nàng nhìn đến Phượng Du Lâm, ngọn lửa ghen tị cùng oán hận nhất thời nổi lên trong ngực —— dựa vào cái gì “nữ nhân” này có thể làm bộ như không có việc gì đứng một bên xem náo nhiệt? “Nàng” mới là người đáng hận nhất! Còn đội mũ sa trắng giả thanh cao! Càng xem càng ngứa mắt!

Triệu Linh Nhi hai mắt bốc hỏa, thả người bay đến bên Phượng Du Lâm.

“Tiện nhân! Ta muốn nhìn xem ngươi là cái dạng gì!” Nàng hung ác giật lấy mũ sa của Phượng Du Lâm.

“A!” Phượng Du Lâm bị đụng ngã ngã ra sau, hai người loạn choạng cơ hồ sắp ngã khỏi lưng ngựa.

Vân Thiều Lỗi bên này nghe được tiếng kêu, cuống quýt đem đối thủ ngăn trở tầm mắt mình đẩy ra.

“Linh Nhi! Dừng tay!” Hắn định tiến lên nhưng Triệu phu nhân không chịu buông tha, như trước chưa từ bỏ ý định chặn đường hắn.

“Nha!”

Phượng Du Lâm cùng Triệu Linh Nhi cuối cùng bị té xuống, mũ sa rơi trên nền đất, Triệu Linh Nhi trừng mắt đối phương —— tuy rằng vẫn còn nét trẻ con, nhưng dung mạo thoát tục của Phượng Du Lâm là nữ tử cũng khó có thể sánh được, da thịt trơn bóng cùng ngũ quan xinh xắn còn hơn Triệu Linh Nhi vài phần.

Khẳng định con hồ ly tinh này dùng khuôn mặt kia lừa gạt tình lang của nàng!

Lòng đỏ kị chấy bùng tràn đầy, Triệu Linh Nhi mất đi lý trí mà giơ tay lên định tát Phượng Du Lâm ——

“Không được!” Vân Thiều Lỗi dưới tình thế cấp bách ra sức phóng một chưởng, chưởng phong chẳng những đem đám người vây khốn hắn bức khai mà còn chuẩn xác đánh trúng Triệu Linh Nhi cách xa mười thước.

“A ——” Triệu Linh Nhi kêu thảm thiết, thân mình bay ra ngoài.

“Linh Nhi!”

“Linh Nhi!”

Vân Thiều Lỗi cùng Triệu phu nhân đồng thời kêu to.

Phượng Du Lâm vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, y ngồi ngây dại trên mặt đất.

“Thiên a!” Triệu phu nhân chạy nhanh qua nâng ái nữ dậy, Triệu Linh Nhi mặt xanh mét mà tựa vào lòng mẫu thân. Vân Thiều Lỗi chỉ sử xuất sáu phần công lực, nàng không có bị thương, chỉ là có chút kinh hách quá độ.

Nhưng Triệu phu nhân không nghĩ như vậy ——

“Ngươi súc sinh này! Dám dẫm thương nữ nhi của ta!” Nàng đỏ mắt muốn đi qua giết chết hắn. Vân Thiều Lỗi ấy nấy đứng tại chỗ, giống như cho dù Triệu phu nhân chặt đầu của hắn cũng không quan tâm.

“Ta hiểu rồi!” Triệu Linh Nhi khóc nức nở, giữ chặt tay áo mẫu thân.

“Linh nhi?” Triệu phu nhân xoay người.

Triệu Linh Nhi bị thương mà nhìn Vân Thiều Lỗi, nàng tan nát cõi lòng, hô hấp khó khăn. Triệu Linh Nhi lại nhìn Phượng Du Lâm, tiếp đó nở một nụ cười thê lương.

“Ta hiểu rồi...” Triệu Linh Nhi loạn choạng đứng lên, “Ta đã hiểu lựa chọn của ngươi...”

“Linh Nhi...” Vân Thiều Lỗi muốn nói lại thôi.

Triệu Linh Nhi dùng hết can đảm mà nhìn hấn một lần cuối cùng, sau đó kéo mẫu thân quay đi.

“Đi thôi...”

“Linh nhi! Con định cứ như vậy buông tha hấn?” Triệu phu nhân không chịu từ bỏ ý đồ.

Triệu Linh Nhi nước mắt lưng tròng mà gật đầu.

“Con không muốn gặp lại hấn nữa... Chúng ta trở về được không...?”

Triệu phu nhân nhìn nước mắt nàng lập tức mềm lòng, bà quay đầu lại hung dữ liếc Vân Thiều Lỗi một cái.

“Coi như người gặp vận chó săn! Lần sau nếu để ta nhìn thấy các người... Ta liền đem người cùng tiện nhân kia băm thây vạn đoạn!”

Bà đe dọa xong liền dẫn mọi người ly khai.

Vân Thiều Lỗi nhìn phương hướng Triệu Linh Nhi biến mất, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Phượng Du Lâm miễn cưỡng nhận thấy được khí tức suy sụp trên người hấn, y đứng ở sau lưng của hấn, không dám tới gần.

Gió lạnh cuộn cuộn nổi lên cát bụi, cây cối phát ra từng trận thanh âm sà sạt, Vân Thiều Lỗi chùi mắt, xoay người lên ngựa.

“Đi thôi... Phải lên đường.”

Hấn trầm giọng nói, Phượng Du Lâm bò lên lưng ngựa.

Hai người cưỡi ngựa ly khai nơi đau thương này.

Tác giả: Tui hảo chăm chỉ a~ ai da ~ tiểu Vân Vân thất tình ~~ Lâm nhi có thể giúp đỡ bìm leo a~~ phải nhân lúc cô đơn mà nhảy vào mới đúng ~~ ân ~~ nói như thế nào cũng không dễ nghe ==bb

Mặt trăng sáng tỏ treo giữa không trung, trong đình viện tiếng dế mèn ngân nga kêu vang, những dải cờ màu sắc rực rỡ treo trước cửa khách điểm nhẹ nhàng lay động.

Trong sương phòng tối đen như mực, hai người nằm trên giường thế nhưng đều chưa ngủ.

Vân Thiều Lỗi nhìn chằm chằm đỉnh giường tối om, trăm ngàn mối tơ vò nổi lên trong tim. Mấy ngày nay hấn đều mất ngủ nghiêm trọng.

Nói cũng đúng... Đã xảy ra chuyện như vậy, hấn nào có thể an tâm đi vào giấc ngủ?

Nhớ tới sự việc ban ngày, nhớ tới đôi mắt tuyệt vọng của Triệu Linh Nhi khi rời đi, lòng ngực của hấn như bị đao chém đau buốt. Hấn thế nhưng tổn thương người con gái hấn yêu.... Mặc kệ là về thể xác hay tâm hồn, hấn đều hoàn toàn thương tổn nàng...

Nháo thành như vậy, không biết bọn họ có hay không một ngày gương vỡ lại lành.

Hấn càng nghĩ càng áy náy, ngay cả tâm tư luyện công cũng không có.

Vân Thiều Lỗi cứ trần trọc như vậy, mãi cho đến khi gần sáng mới mơ màng ngủ. Chính là hấn không biết, Phượng Du Lâm nằm bên cạnh hấn cũng có một đêm khó ngủ.

Tiếng gà gáy bén nhọn vang lên báo hiệu ngày mới đã đến, Vân Thiều Lỗi bất mãn mở mắt ra. Hấn xốc chân lên muốn xuống giường, bỗng nhiên phát hiện chỗ bên cạnh trống trơn thì giật mình —— không thấy Phượng Du Lâm!

“Lâm nhi!” Vân Thiều Lỗi sợ tới mức tim nhảy vọt lên yết hầu, hấn kích động mặc thêm áo khoác, lao ra ngoài tìm y, “Lâm nhi! Lâm nhi! Chết tiệt! Chạy đi đâu rồi!”

Một tiểu nhị đang bê đồ đi qua, Vân Thiều Lỗi một phen kéo hấn lại.

“Người có nhìn thấy nam hài đi cùng ta ở đâu không?”

“Nam hài?” Tiểu nhị ngây người.

“Chính là đứa nhỏ gầy teo, có làn da rất trắng!” Vân Thiều Lỗi miêu tả hình dáng của Phượng Du Lâm.

Lúc này, đại nương quét rác gần đó xen mồm vào nói:

“Ý người có phải là tiểu tử luôn đội mũ sa kia không? (Vân Thiều Lỗi dặn Phượng Du Lâm thời khắc đều phải đội mũ sa che dấu tướng mạo) Ta vừa rồi thấy hắn chạy tới hậu viện.”

“Hậu viện?” Vân Thiều Lỗi buông tiểu nhị ra, “Cám ơn bà!”

Hắn chạy một mạch tới hậu viện, trong lòng thầm mắng Phượng Du Lâm —— chỉ biết tạo thêm phiền phức cho hắn!

Vân Thiều Lỗi còn chưa chạy tới nơi, Phượng Du Lâm đầu đội mũ sa đã tới trước mặt, y nhìn thấy Vân Thiều Lỗi cũng hoảng sợ.

“Người chạy tới hậu viện làm gì?!” Vân Thiều Lỗi vừa gặp liền hỏi.

Phượng Du Lâm vội vàng lắc đầu, hắn lén lút đem một bao đồ vật giấu sau lưng.

Vân Thiều Lỗi mắt ngủ nên tâm tình khó chịu, không còn kiên nhẫn cho y vẽ mặt ôn hòa, hắn hung hăng mắng:

“Về sau không cho phép người tự tiện ra ngoài! Nếu người không nghe lời, cho dù bị sư công trách phạt ta cũng sẽ ném người trở về!”

Từ khi quen biết y, Vân Thiều Lỗi đều không có một ngày an ổn, hiện giờ cái gì trách nhiệm chăm sóc hắn đều có hết sức rồi!

Phượng Du Lâm thấy hắn giận dữ vội không ngừng gật đầu. Thấy đối phương thuận theo như thế, hỏa khí của Vân Thiều Lỗi thoáng giảm bớt, hắn thở ra một hơi, ra lệnh:

“Hiện tại lập tức trở về phòng cho ta, sau khi ăn điểm tâm xong liền xuất phát.”

Phượng Du Lâm điểm đầu rồi nhanh chóng lướt qua hắn chạy về phòng, Vân Thiều Lỗi ấn huyết thái dương đang phát đau đi theo phía sau y.

Phượng Du Lâm cưỡi ngựa, Vân Thiều Lỗi dắt ngựa rời khỏi khách điểm. Ở trên đường, người bán hàng rong đã dọn hàng xong, bắt đầu một ngày làm việc.

Vân Thiều Lỗi kéo ngựa xuyên qua đám đông, Phượng Du Lâm bỗng nhiên nhẹ giật áo hắn.

“Lại làm sao vậy?” Vân Thiều Lỗi tức giận quay đầu lại.

Phượng Du Lâm chỉ vào tiểu quán bên cạnh bán vải dệt cùng châm tuyến.

(*) châm tuyến: kim chỉ dùng để may vá thêu thùa.

“Người muốn cái kia?” Vân Thiều Lỗi hồ nghi hỏi.

“Àn.”

“Đó là đồ vật của nữ nhân.” Vân Thiều Lỗi nhắc nhở.

Phượng Du Lâm thấy đối phương không vui, y rút lại bả vai, vặn xoắn đầu ngón tay. Vân Thiều Lỗi giống như có thể nhìn xuyên qua màn sa mà nhìn thấy biểu tình rụt rè sợ sệt của y, hắn than nhẹ, đi qua mua một bao châm tuyến.

Phượng Du Lâm cao hứng tiếp nhận, lộ ra tươi cười cảm kích, đáng tiếc Vân Thiều Lỗi không có hứng thú để ý, hắn trực tiếp xoay người sang chỗ khác, tiếp tục dắt ngựa.

Ra khỏi thành, Vân Thiều Lỗi lên ngựa, bọn họ ra roi thúc ngựa chạy nửa ngày đường, ánh mặt trời gay gắt bên trên đỉnh đầu —— đã là giữa trưa.

Phụ cận không có thị trấn, Vân Thiều Lỗi đành phải tìm một quán trà ven đường nghỉ ngơi. Phi ngựa trên đường núi vắng vẻ thật lâu, phía trước rốt cục xuất hiện một quán trà đơn sơ.

Trước cửa treo một bảng hiệu cũ nát: “Quán trà lão Đình” —— xem ra lão bản quán này là họ Đình.

Trong quán thừa thớt năm sáu người ngồi, đều là một ít hán tử giang hồ diện mạo thô kệch. Tiếp đãi khách nhân là một đôi lão phu thê, đặc biệt chính là cả hai người họ đều là người gù, hai vợ chồng khom người mà cặp khách nhân châm trà mang thức ăn lên.

Bà lão vừa nhìn thấy Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm liền nhanh chóng tiến tới nghênh đón:

“Khách quan muốn dùng cơm a?”

“Đúng vậy.” Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm xuống ngựa, lão phụ nhân tiếp nhận dây cương, đem ngựa kéo đến một bên.

Vân Thiều Lỗi dẫn Phượng Du Lâm đi vào, mới bước vào trong cánh cửa, Phượng Du Lâm lập tức hắt hơi mấy cái ——

“Hắt xì hắt xì ——!”

“Sao vậy?” Vân Thiều Lỗi phản xạ có điều kiện dừng lại hỏi.

Phượng Du Lâm xoa cái mũi hồng hồng, y cũng không biết mình bị làm sao.

Vân Thiều Lỗi không nghĩ nhiều, như trước lôi kéo y đi vào, hai người ngồi xuống ghế, Phượng Du Lâm ngay sau đó lại hắt xì vài cái.

“Người làm sao thế? Sinh bệnh?” Vân Thiều Lỗi nhin không được hỏi.

Phượng Du Lâm luống cuống lắc đầu.

Lúc này lão bản lưng còng bê ấm trà lại đây, lão cười nói:

“Có thể là bị cảm lạnh đi? Uống ngụm trà nóng sẽ đỡ hơn.”

Lão một bên châm trà cho bọn họ, một bên đánh giá dung mạo sau lớp mũ sa của Phượng Du Lâm.

Tuy rằng Phượng Du Lâm mặc quần áo trung tính, nhìn qua sẽ cảm thấy là nam hài, nhưng làn da trắng nõn cùng khung xương cân xứng lại khiến y có vài phần giống nữ hài.

“Ha hã... Đứa nhỏ này bộ đáng thực thanh tú a, là tiểu tử hay thiếu gia thế?” Lão nhân thân thiện hỏi.

Vân Thiều Lỗi cảnh giác liếc lão một cái, tiếp nhẹ nhàng cười, không trả lời.

Lão nhân cũng không quá để ý, châm trà xong liền rời đi.

Phượng Du Lâm nâng chén trà lên, cái mũi mới vừa hít vào hơi trà bốc lên, lần thứ hai hắt xì liên tục:

“Hắt xì hắt xì hắt xì! Hắt xì ——!”

Lần này hắt hơi gần mười cái không ngừng, y bất đắc dĩ đành buông chén ra. Không nghĩ thấy nhiệt khí nữa, hắt hơi theo đó mà dừng lại.

Vân Thiều Lỗi nghi hoặc nhìn chăm chú y thật lâu, tiếp đó đem tầm mắt phóng tới nước trà trên bàn. Hắn cầm lấy chén, để bên môi nhấp nhẹ một ngụm, sau đó nhanh chóng buông xuống.

“Đình lão bản!”

Hắn hô.

Đôi vợ chồng kia tựa hồ không nghe thấy, tiếp tục vui đùa tiếp đón khách nhân khác.

“Đình lão bản! Đình lão bản?”

Vân Thiều Lỗi hô vài tiếng, lão nhân lúc này mới xoay đầu lại.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, già rồi lỗ tai cũng không còn thính nữa.” Lão đi nhanh lại đây, “Khách quan có gì phân phó?”

Vân Thiều Lỗi đơn giản gọi một ít thức ăn, lão nhân ghi lại rồi lui đi.

“Người không uống trà?” Vân Thiều Lỗi hỏi Phượng Du Lâm ngồi đối diện.

Phượng Du Lâm khó xử nhìn hần, cầm lấy chén trà, mới vừa để sát vào mũi y liền cảm thấy chua xót, vội vàng buông ra.

“Không thể uống không sao, chờ chút nữa uống chút nước lọc vậy.” Vân Thiều Lỗi xua tay, hần cầm lấy chén trà một hộp uống hết.

Chung quanh đồ ăn của khách lục tục đưa lên, Phượng Du Lâm nhàm chán cầm chiếc đĩa chờ đồ ăn của bọn họ. Bỗng nhiên rầm một tiếng! Nam tử ngồi sau lưng bọn họ liền gục sòng soài trên mặt bàn.

Những khách nhân khác ồn ào đứng lên.

“Uy, làm sao vậy?”

“Hần làm sao vậy?”

Mọi người còn chưa rõ trạng huống, ngay sau đó mấy nam nhân khác cũng chớp mắt ngã xuống.

Phượng Du Lâm giật mình nhìn toàn bộ khách nhân trong quán trà té xỉu, y cầu cứu nhìn về phía Vân Thiều Lỗi, đối phương thế nhưng cũng loạng choạng ngã sắp xuống!

“A!” Phượng Du Lâm cuống quýt tiến lên đỡ hần.

Vân Thiều Lỗi đầu lệch về một bên, bất tỉnh.

“A! A!” Phượng Du Lâm lo lắng kêu la, y liều mạng lay hần, hy vọng hần tỉnh lại.

“Hài tử ngốc, dù có lay nữa hần cũng sẽ không tỉnh lại đâu.”

Một đạo thanh âm âm trầm xảo trá truyền đến, chỉ thấy đôi vợ chồng tuổi già sức yếu lưng còng vừa nãy lộ ra tươi cười âm u hướng bọn y đi tới, Phượng Du Lâm vội ôm Vân Thiều Lỗi lui trên mặt đất.

Lão phụ kia nhếch miệng, lộ ra hàm răng thưa thớt vàng khè.

“Đứa nhỏ ngốc a, ngoan ngoãn uống hết nước trà có phải tốt hơn không? Người ngất xỉu rồi sẽ không cần cảm thụ bất kì thống khổ nào...”

Phượng Du Lâm hoảng sợ mà che chở Vân Thiều Lỗi đang mê man lùi về phía sau, lão nhân kia từ từ rút ra sau lưng một thanh loan đao sáng loáng, hướng tới gần y.

“Người yên tâm, ta đã mài thật sắc cây đao này, chỉ cần một đao liền có thể cắt lấy đầu của người, người sẽ không cảm thấy đau.” Lão tà ác cười.

Phượng Du Lâm tay không tác sát, hướng chỉ Vân Thiều Lỗi còn đang hôn mê, y tuyệt không thể bỏ mặc hần một mình đào tẩu. Y ôm chặt Vân Thiều Lỗi trong ngực, nhắm mắt chuẩn bị nhận lấy cái chết.

“Đúng rồi đúng rồi... Nhắm mắt lại đi... Ta sẽ cho người chết một cách thống khoái...” Thanh âm ác độc của lão từ đỉnh đầu truyền đến, lão giọng cao loan đao, nhắm chuẩn cần cổ phần nộn của Phượng Du Lâm.

Vân Thiều Lỗi trong ngực Phượng Du Lâm đột nhiên mở mắt, hần ra sức đánh một chưởng về phía trước.

“A ——!!!”

Lão nhân lưng còng trúng một chưởng vào ngực, chưởng lực to lớn khiến cả người lão bay lên, rầm một trận, nóc nhà cũng bị lão đụng thủng!

Lão nhân bị đánh bay giữa không trung rồi mạnh mẽ rơi trên mặt đất —— lần này Vân Thiều Lỗi sử xuất mười thành công lực, lực phủ ngũ tạng của lão nhân bị chấn nát, lão phun ra một búng mau, đoạn khí ngay tại chỗ.

Lão phụ thấy trượng phu bị giết, bà rút ra một loan đao đồng dạng với loan đao của lão nhân, tê hô chém về phía Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi đem Phượng Du Lâm đẩy ra, hấn xuất chiêu “Không thủ nhập bạch nhận” —— dùng hai ngón tay kẹp lấy đao phong. Hấn dùng lực bẻ một cái, loan đao lập tức gãy đôi. Lão phụ nhân ngoan độc trừng đỏ con mắt, bà vút loan đao, điên cuồng lao về phía Vân Thiều Lỗi quyền đánh cước đá.

(*) Không thủ nhập bạch nhận: tay không biến thành một thanh kiếm sắc bén.

Thân hình Vân Thiều Lỗi chợt lóe, hấn dùng sức xoay trụ cánh tay của lão phụ, nhanh như chớp tung một cước, lão phụ đã bị đánh ngã trên mặt đất.

Vân Thiều Lỗi nhìn lão phụ lưng còng, khê cười nói:

“Bác Lạc Song Đà, nghe danh đã lâu.”

Lão phụ nhân cả kinh.

“Người biết chúng ta?”

“Đương nhiên, các người trên giang hồ nổi tiếng là đôi phu thê độc ác, chuyên môn thích hạ độc rồi thừa cơ giật đồ bím leo, tuyệt kĩ thành danh là ‘Hồ điệp đao.’” Vân Thiều Lỗi được phụ thân cùng sư phụ giáo huấn, tuyệt chiêu của chính tà danh nhân trên giang hồ đều phải rõ như lòng bàn tay.

Lão phụ nghiêng răng nghiêng lợi:

“Nếu phu thê chúng ta cùng tiến lên, tiểu tử ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta!”

“Kia thật sự tạ ơn Tạ tiên bối hạ thủ lưu tình.” Vân Thiều Lỗi cười nhạt, “Các người nếu mười phần nắm chắc đánh thắng ta, cần gì phải hạ độc trước?”

Lão phụ không phục hỏi:

“Thứ ta dùng là độc môn ám dược, người như thế nào phát hiện ra?”

Vân Thiều Lỗi mỉm cười mà nhìn Phượng Du Lâm kinh hồn chưa định.

“Vậy người phải cảm ơn vị tiểu thiếu gia này... Y tựa hồ đặc biệt mẫn cảm với mùi vị của độc dược, chén trà ‘ngon’ của các người y không thể nào uống được dù chỉ một ngụm. Hơn nữa...” Vân Thiều Lỗi dừng một chút, nói: “Nơi này rõ ràng tên là ‘Quán trà lão Đình’, nhưng trượng phu của người đối với xưng hô ‘Đình lão bản’ lại luôn phản ứng trì độn, muốn ta không nghi ngờ cũng khó a...”

“Ha ha ha ha... Hảo, đồ đệ của mình chủ võ lâm quả nhiên không đơn giản...” Lão phụ ngửa mặt lên trời cười dài.

“Lão tiên bối quá khen...” Vân Thiều Lỗi gia tăng lực đạo dè cánh tay bà ta, “Vấn đề của người ta đều trả lời rồi, hiện tại đến phiên người trả lời ta... Các người vì sao phải tập kích chúng ta?”

Lão phụ lưng còng không lên tiếng, Vân Thiều Lỗi dùng sức, bà ta khóc thét lên.

“Nói mau... Nếu không ta cho người chết càng thống khổ.” Đối phó với kẻ làm nhiều việc ác Vân Thiều Lỗi một chút đều không lưu tình.

Phượng Du Lâm lần đầu nhìn thấy biểu tình hung ác của hấn, sợ tới mức ngốc ở trong góc.

Lão phụ rốt cục khai báo.

“Chúng ta muốn lấy ‘nội công bí tịch’ của An Trường Quân!”

“Cái gì?” Đáp án này khiến Vân Thiều Lỗi có chút giật mình.

Bí tịch vậy mà lại bị truyền ra ngoài?!

Theo lý thuyết, người biết sự tồn tại của bí tịch trên đời này chỉ có ba người —— An Trường Quân, Phượng Du Lâm và hấn. Nhưng là, ngoài hấn ra hai người còn lại đều không có khả năng để lộ bí mật!

“Người từ đâu nghe được?” Vân Thiều Lỗi hỏi.

“Là bí hàm!”

“Bí hàm?”

“Ba ngày trước chúng ta nhận được một phong thư kỳ lạ, trong đó viết An Trường Quân đem tinh hoa võ học cả đời viết thành sách, mà quyển sách đó lại ở chỗ ngươi! Chúng ta tra được lộ trình của ngươi, biết ngươi sẽ đi qua nơi này, ngày hôm qua chúng ta liền xử lão bản quán trà, mai phục tại nơi này...” Lão phụ tử mỉa mai.

Bí hàm ba ngày trước...

Vân Thiều Lỗi suy tư, đó không phải là ngày hắc cùng Phượng Du Lâm xuống núi sao? Lúc ấy An Trường Quân vừa mới đem bí tịch giao cho hắn, ai có khả năng linh thông đến với? Người này chẳng những biết sự tồn tại của bí tịch, còn có thể thần thông quảng đại gửi bí hàm cho kẻ khác?

Vân Thiều Lỗi suy nghĩ những người khả nghi —— An Trường Quân sư công? Không có khả năng... Sư thái? Sẽ không... Sư phụ? Cũng không có khả năng! Chẳng lẽ là Thân Đồ sư thúc? Hay là Miêu đệ tử của sư thúc?

Mặc kệ như thế nào, những người này đều là những người khả nghi nhất, nhưng Vân Thiều Lỗi không thể nào tin họ sẽ bán đứng hắn...

Vân Thiều Lỗi sắc mặt ngưng trọng buông bà ta ra nhưng đồng thời điểm huyệt, làm cho bà ta không thể động đậy.

Nếu “Bắc Lạc Song Đà” thu được bí hàm, vậy không thể bài trừ những kẻ tà ác khác cũng nhận được. Dọc đường đi còn có bao nhiêu người muốn ám toán bọn họ? Tình thế hiện giờ không lạc quan cho lắm...

Nếu thật sự trong sư môn có người bán đứng hắn, Vân Thiều Lỗi nhất định sẽ tìm kẻ đó tính sổ...

Phải lập tức đưa Phượng Du Lâm về đến nhà!

“Lâm nhi! Đi thôi!” Vân Thiều Lỗi kéo Phượng Du Lâm về mặt đang đại ra, đi ra ngoài cửa.

“Chờ một chút! A!” Lão phụ lưng còng quỳ rạp trên mặt đất hô, “Ngươi trước giải huyệt cho ta a!”

Vân Thiều Lỗi nhìn nhìn nhóm hán tử bốn phía còn đang trạng thái hôn mê, hắn xấu xa cười:

“Chờ bọn họ tỉnh lại, để bọn họ quyết định có giải huyệt đạo cho ngươi hay không đi.”

“Không cần a! Không cần a! Uy...”

Vân Thiều Lỗi không thèm nhìn bà ta thê thảm gào thét, mang theo Phượng Du Lâm lên ngựa.

5. Chương 4

Bởi vì không biết còn bao nhiêu người mai phục trên đường, dọc đường đi Vân Thiều Lỗi không hề nghỉ ngơi. Mãi cho đến khi thái dương khuất núi, tìm được một thị trấn phồn hoa, bọn họ mới ngừng lại.

Vì lo lắng an toàn, Vân Thiều Lỗi tìm một khách điểm lâu đời trọ lại —— nơi này khách nhân đông đúc, muốn cướp đoạt bí tịch cũng không thích hợp ra tay.

Đêm đã khuya, Vân Thiều Lỗi ngâm mình trong mộc bồn, tẩy sạch một thân mệt nhọc.

(*) mộc bồn, mộc dũng, đục bồn, đục dũng: tất cả đều chỉ thùng gỗ dùng để tắm rửa.

Nước nóng làm cơ bắp căng cứng của hắn thả lỏng một chút, nhưng thần kinh của hắn như thế nào cũng vô pháp thả lỏng.

Đầu tiên hắn đeo trên lưng tội danh vứt bỏ Triệu Linh Nhi; sau đó còn phải ứng phó sát thủ của Nhị vương phi nhằm vào Phượng Du Lâm; hiện tại còn lòi ra thêm một đám địch nhân dòm ngó ‘Nội công bí tịch’;

ngoài ra còn phải tìm kẻ bí ẩn trốn trong bóng tối, đem tin tức về bí tịch phát tán ra ngoài. Từng cái nan đề theo nhau mà đến, này con đường thượng kinh thật sự chông gai.

Đêm nay cũng đừng mong được ngủ ngon giấc, Vân Thiều Lỗi nhận mệnh bước ra khỏi dục bàn.

Hắn không mặc y phục, đi qua bình phong, Phượng Du Lâm đang ngồi dưới ánh nến khêu một tiểu bao.

Vân Thiều Lỗi không để ý đến y, trực tiếp ngồi bên mép giường lau tóc.

Phượng Du Lâm kết từng nút nhỏ, dùng kéo cắt phần chỉ thừa. Y quay đầu lại nhìn Vân Thiều Lỗi, sau đó đứng dậy chạy đến trước mặt hắn.

Vân Thiều Lỗi nhìn y đưa mình tiểu bao kia.

“Đây là cái gì?” Hắn cầm lấy, lập tức ngửi được một trận thơm ngát tỏa ra từ tiểu bao.

Là túi thơm.

Vì cái gì tặng cho hắn? Vân Thiều Lỗi hoang mang nhìn đối phương, Phượng Du Lâm thấy hắn không hiểu ý mình, y nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Phượng Du Lâm ngồi xuống cạnh Vân Thiều Lỗi, kéo bàn tay hắn, dùng ngón trỏ viết chữ vào lòng bàn tay hắn, Vân Thiều Lỗi nhìn theo ngón tay y đọc chữ:

“Hoa —— nhài, có —— tác —— dụng —— thả —— lỏng —— tinh —— thần...”

Vân Thiều Lỗi ngẩng đầu.

“Người thích hoa từ bao giờ...” Hắn còn chưa hỏi xong, bỗng nhiên nhớ lại sáng hôm nay Phượng Du Lâm vô cớ mất tích, “Chẳng lẽ buổi sáng người chạy tới hậu viện là để hái hoa nhài?”

Phượng Du Lâm then thùng gật đầu.

Vân Thiều Lỗi trong tâm nóng lên, nguyên lai hái hoa cùng mua châm tuyến đều là vì làm túi hương cho hắn?

“Người tại sao lại làm cái này cho ta?”

Phượng Du Lâm lại viết lên lòng bàn tay hắn:

“Người —— mấy —— ngày —— nay —— đều —— ngủ —— không —— ngon —— hương —— hoa —— nhài —— có —— thể —— giúp —— người ——”

Yết hầu Vân Thiều Lỗi bỗng nhiên nghẹn cứng, không nghĩ tới chính mình luôn lãnh đạm với y nhưng y vẫn quan tâm mình như vậy.

Hắn nắm lấy túi hương, cảm kích cười cười.

“Cám ơn người...”

Phượng Du Lâm ngượng ngùng mà lắc đầu, tỏ vẻ không cần cảm tạ.

Hai người trầm mặc ngồi đối diện nhau, không khí tựa hồ có chút xấu hổ.

Phượng Du Lâm chợt nhớ tới cái gì, y lại viết:

“Người hôm nay vì cái gì không có té xỉu?”

Vân Thiều Lỗi biết y là hỏi chuyện quán trà, hắn giải thích:

“Ta vì dẫn dụ đôi phu thê kia ra tay cho nên làm bộ uống trà, trên thực tế thừa dịp các người không chú ý liền nhổ ra.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Phượng Du Lâm khẽ nhếch, lộ ra biểu tình “thì ra là thế”.

Thấy y hỏi việc này, Vân Thiều Lỗi cũng có nghi vấn:

“Đúng rồi, vì sao lại người mãi cảm với độc dược như thế?”

Phượng Du Lâm trừng mắt nhìn, viết:

“Ta không biết, chỉ là nếu người thấy hương vị kỳ quái thì sẽ đánh hất xì.”

“Ha ha... Thế sao?” Vân Thiều Lỗi bật cười, nói như vậy, Phượng Du Lâm là “châm thử độc” tự nhiên, xem ra y cũng không vô dụng chút nào.

Hắn ôn nhu vỗ vỗ đầu Phượng Du Lâm, nói:

“Mà... Cảm ơn người hôm nay đã bảo hộ ta.”

Hắn lúc ấy tuy rằng nhắm hai mắt, nhưng vẫn cảm nhận được Phượng Du Lâm thực dũng cảm mà dùng chính thân mình che chở hắn.

Khuôn mặt Phượng Du Lâm ứng đỏ, ngốc hồ hồ nở nụ cười, Vân Thiều Lỗi cũng cười rộ theo.

“Tốt lắm, thời gian không còn sớm, người cũng mau đi tắm rửa đi.”

“Àn.” Phượng Du Lâm gật đầu, đứng dậy lấy quần áo.

Vân Thiều Lỗi mở túi hương gửi gửi, hương hoa nhài thản nhiên phiêu tán trong xoang mũi, còn thật sự cảm thấy vui vẻ thoải mái...

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ tiếp tục chạy đi. Trên đường quả nhiên lục tục xuất hiện ác đồ, tưởng bỏ cướp lấy “Nội công bí tịch”, bất quá bọn họ chúng đa số đều bị Vân Thiều Lỗi xử lý, không phải bị đánh đến chết thì cũng bị đánh chạy trốn chết.

Vân Thiều Lỗi phát hiện tập kích bọn họ đều là một ít ác danh cũng có tên tuổi, những người này đa số vô công thuộc hạng trung, dựa vào chính là một cỗ hận kính. Cao thủ chân chính ngược lại một người cũng không có, điều này chứng minh kẻ phát tán mật hàm cố ý để những tên này đến đây đưa Vân Thiều Lỗi. Bất quá không thể loại trừ khả năng một ít cao thủ thành danh cũng nhận được mật hàm, khả năng bọn họ vì ngại thể diện mà không có ra tay mà thôi — hoặc là chẳng thèm ra tay.

Bản thân Vân Thiều Lỗi hoàn toàn không kiêng kỵ những hảo thủ đức cao vọng trọng, lấy võ công của hắn mà nói, trên giang hồ hiện tại rất ít người có thể so đấu với hắn. Nhưng kinh nghiệm giang hồ của hắn còn thấp, đối với thủ pháp bàng môn tà đạo hại nhân đều không biết nhiều. Lần trước nếu không có Phượng Du Lâm miễn cảm với độc dược, hắn cũng vô pháp phát hiện chân diện mục của “Bắc Lạc Song Đà”. Bởi vậy trong cuộc sống, đối với những chuyện nhỏ bé hắn đều bảo trì cảnh giác cao độ.

Nháy mắt lại qua năm ngày, đường cách kinh thành còn lại một nửa.

Bọn Vân Thiều Lỗi đi vào một trấn nhỏ thịnh vượng, nơi này cách “Cận Châu thành” chỉ hai trăm dặm, bởi vậy lượng người qua lại rất lớn, buôn bán rất phát triển.

Lữ khách tới đây có đủ loại, thậm chí có cả nhân sĩ dị tộc tới từ biên cảnh. Trên đường hàng quán trải dài rực rỡ muôn màu, muốn cái gì có cái đó. Ven đường giang hồ nhân sĩ làm xiếc hát rong càng thêm đa dạng, khiến người ta được phen mở rộng tầm mắt.

Phượng Du Lâm lần đầu đi tới địa phương náo nhiệt như vậy, hắn ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn xem không chớp mắt. Đáng tiếc là vương mũ sa, cảnh vật xa xa đều thấy không rõ.

Vân Thiều Lỗi dắt ngựa, đi vào một tiệm cơm trang hoàng thanh nhã.

Tiệm cơm gồm ba tầng, càng lên trên khách nhân càng ít — này chỉ sợ là do giá tiền quyết định.

Vân Thiều Lỗi vung tay rộng rãi, hắn không hề nghĩ ngợi liền dẫn Phượng Du Lâm lên lầu ba. Nhưng vừa mới bước đến chân cầu thang lên lầu ba, điểm tiểu nhị nhanh chóng chạy tới.

“Khách quan thực xin lỗi ngài, lầu ba đã được bao trọn rồi ạ...”

“Àn?” Vân Thiều Lỗi dừng bước, hắn ngẩng đầu vừa thấy —

Đại bộ phận vị trí trên lầu ba đều bị một đám hắc y nhân phục sức giống nhau chiếm, tất cả những người này đều mang vũ khí, mặt vô biểu tình.

Tựa hồ là là người có lai lịch...

Vân Thiều Lỗi không dấu vết quan sát bọn họ, chỉ thấy gần lan can lầu ba, ở vị trí có tầm mắt tốt nhất là một cấm y nam tử tuấn đạt bất phàm.

Hắn là chủ nhân?

Vân Thiều Lỗi neho mắt đánh giá đối phương.

Nam nhân kia ước chừng hai mươi tuổi đầu, bộ dáng anh tuấn tà mị. Hắn thoải mái phe phẩy quạt, thường thức trà ngon. Ngồi đối diện nam tử là một thiếu niên tuấn tú, mà thiếu niên kia lại si ngốc trộm nhìn đối phương.

Vân Thiều Lỗi chú ý thấy vây chung quanh chỗ mỹ nam tử ngồi đều là những mỹ thiếu niên môi hồng răng trắng, không giống với những hán tử hào phóng ngồi chỗ khác.

Nam tử tựa hồ nhận thấy tầm mắt của Vân Thiều Lỗi, đôi mắt dài nhỏ nhẹ nhàng liếc qua —— Vân Thiều Lỗi bị ánh mắt âm trầm của đối phương làm kinh sợ một chút, hắn lập tức nhìn sang chỗ khác.

“Lâm nhi, qua bên này.” Vân Thiều Lỗi chuyển ánh mắt, đi đến vị trí cạnh cửa sổ ở lầu hai.

Trên lầu ba nam nhân tà khí cười, dời đi tầm mắt.

Vân Thiều Lỗi trong tiềm thức biết đám hắc y nhân kia không phải người lương thiện, hắn cảnh giác ngồi trên ghế, tay vẫn luôn không rời xa khỏi thanh kiếm.

Phượng Du Lâm hoàn toàn không nhận ra bầu không khí khẩn trương, toàn bộ lực chú ý của y giờ phút này tập trung hết bên ngoài cửa sổ, y chống cằm ghé vào cửa sổ nhìn đường phố tấp nập.

Một trận hỗn độn từ trên lầu truyền xuống, năm sáu khách nhân ăn diện giống người tộc Duy Ngô Nhĩ đi tới. Tráng hán cầm đầu nhìn quanh tìm chỗ trống, khi gã nhìn thấy Vân Thiều Lỗi lập tức kích động mà vọt tới ——

“Vân huynh đệ! Là người sao?”

Vân Thiều Lỗi thấy gã, cũng đứng lên.

“A Cát Y Minh huynh.”

“Đã lâu không gặp!” Nam tử kêu A Cát Y Minh nhiệt tình ôm chầm Vân Thiều Lỗi, Phượng Du Lâm tò mò nhìn bọn họ.

Một thiếu nữ diễm lệ ôm đàn từ bà tiến tới từ sau lưng A Cát Y Minh.

“Vân đại ca, người hảo.” Nàng cười đến sáng lạn, ánh mắt ái mộ không hề che giấu mà phóng trên người Vân Thiều Lỗi.

“Tháp Cát Cổ Lệ, người hảo.” Vân Thiều Lỗi lễ phép chào hảo.

Tháp Cát Cổ Lệ sắc bén mà nhìn Phượng Du Lâm, hỏi:

“Vân đại ca, chẳng nhẽ vị này là tân nương tử của người?”

Vân Thiều Lỗi lúc này mới nhớ tới hắn chưa giới thiệu Phượng Du Lâm cho mọi người, hắn kéo Phượng Du Lâm qua, nói:

“Lâm nhi, vị này là A Cát Y Minh đại ca, gã là bằng hữu ta nhận thức khi ở Tân Cương, vị này chính là muội muội gã, kêu Tháo Cát Cổ Lệ.”

Phượng Du Lâm cúi đầu thật sâu, Tháp Cát Cổ Lệ cùng A Cát Y Minh ân cần chào hỏi “Hạnh ngộ hạnh ngộ”, bọn họ cũng biết được Vân Thiều Lỗi cưới một ách thê.

“Đúng rồi.” A Cát Y Minh hỏi: “Vân huynh cũng chuẩn bị đi ‘Mai Lan sơn trang’ tham gia đại hội đấu kiếm sao?”

“Cái này... Ta chắc không có thời gian đi.” Vân Thiều Lỗi nói.

Mai Lan sơn trang ở Cận Châu thành, cũng là một trong “Tam đại sơn trang”. Bọn họ hàng năm đều cử hành một “Đại hội đấu kiếm” kéo dài ba ngày, đến lúc đó nhân sĩ kiếm thuật cao minh trên giang hồ đều sẽ tụ tập tại sơn trang. Hàng năm Vân Thiều Lỗi đều sẽ đi, nhưng năm nay không được. Một trong những nguyên nhân đương nhiên là hẳn phải nhanh một chút đưa Phượng Du Lâm về kinh, mà một nguyên nhân khác...

Chính là mẹ con Triệu Linh Nhi.

Hai người nhất định cũng sẽ tham gia sự kiện, không tránh khỏi cùng bọn họ chạm mặt, Vân Thiều Lỗi chỉ có thể chọn đường vòng.

“Vì cái gì?” Đặt câu hỏi chính là Thập Cát Cổ Lệ, nàng tựa hồ đối với chuyện của Vân Thiều Lỗi đặc biệt để ý, “Thiếu chủ Mai lan sơn trang không phải là anh em kết nghĩa của Vân đại ca sao?”

Vân Thiều Lỗi không muốn tiết lộ nhiều, chỉ nói:

“Ta còn có chuyện quan trọng.”

Thập Cát Cổ Lệ còn muốn truy vấn, bất quá huynh trưởng dùng ánh mắt ra hiệu không nói nữa.

“Vân huynh không thể tham gia thật rất đáng tiếc.” A Cát Y Minh chấp tay nói, “Nếu như vậy, chúng ta hẹn dịp khác có cơ hội liền ngồi nói chuyện đi.”

“Hảo.” Vân Thiều Lỗi mỉm cười.

A Cát Y Minh mang theo muội muội cùng người hầu ngồi ở một vị trí khác.

Vân Thiều Lỗi gọi đồ ăn đưa tới, Phượng Du Lâm bắt đầu vui đầu ăn.

Mà bên kia Thập Cát Cổ Lệ vừa ngồi xuống liền nhìn chằm chằm Phượng Du Lâm nhìn.

Nàng thật lâu trước kia đã hâm mộ Vân Thiều Lỗi, nề hà đối phương không để ý tới những nữ tử xinh đẹp như nàng, vẫn luôn đối nàng biểu hiện lãnh đạm. Sau nàng nghe nói đối phương cùng Triệu Linh Nhi của “Ngạo Kiếm sơn trang” quan hệ thân mật, nàng biết rõ chính mình không có hy vọng, cũng khó có khả năng giành lại — mỹ mạo của Triệu Linh Nhi luôn được người trong giang hồ ao ước. Nhưng khiến người trở tay không kịp chính là, sự phụ Vân Thiều Lỗi hướng võ lâm đồng đạo công bố tin vui: Vân Thiều Lỗi cùng con gái nuôi của An Trường Quân thành thân! Hơn nữa đối phương còn là một người câm!

Tuy rằng mọi người phỏng đoán Vân Thiều Lỗi tuân theo sư mệnh, nhưng Thập Cát Cổ Lệ vẫn là không cam lòng — thua trên tay Triệu Linh Nhi nàng có thể chấp nhận, nhưng là hiện tại Vân Thiều Lỗi lại chọn một người câm làm thê tử! Chẳng những nàng không phục, những nữ tử trước kia từng ái mộ Vân Thiều Lỗi nhất định cũng đồng dạng không phục!

Nàng vẫn luôn rất ngạc nhiên, rốt cuộc người câm kia may mắn như thế nào trở thành thê tử của Vân Thiều Lỗi.

Mà hiện tại “người câm” này đang ở ngay trước mắt nàng, nếu bộ dáng Phượng Du Lâm quả thực xấu xí, vậy chứng minh mọi người đoán đúng.

Thập Cát Cổ Lệ thấy Phượng Du Lâm đeo mũ sa che mặt, nàng càng thêm xác định đối phương là một nữ nhân xấu xí người không ra người.

Nàng không muốn chỉ mình nàng nhìn thấy chân diện mục của đối phương.... Tốt nhất có thể làm “nữ nhân” kia xấu mặt trước mọi người.

Thập Cát Cổ Lệ tâm sinh một kế, nàng ôm tỷ bà, đối huynh trưởng nói:

“Ca ca, dù sao thức ăn vẫn chưa được mang lên, không bằng để tiểu muội vì mọi người diễn tấu một khúc?”

“A?” A Cát Y Minh nghe muội muội nói muốn biểu diễn, đương nhiên tán thành, “Hảo a, muội đàn một bài đi.”

Thập Cát Cổ Lệ cười quyến rũ, nhẹ nhàng gảy đàn, tấu xuất khúc “Hán cung thu nguyệt”, làn điệu nhẹ nhàng giống như nước chảy róc rách, nàng còn cất lên giọng hát. Thanh nhạc phối hợp tự như hoàng anh

xuất cốc tiếng ca, người trong tiệm cơm nghe được như mê như say, ngay cả Phụng Du Lâm cũng bị thu hút đến quên ăn cơm.

Tháp Cát Cổ Lệ bên xướng bên dùng khéo mắt ngắm bọn Vân Thiều Lỗi, nàng sở dĩ ca hát chính là muốn để “người cầm” Phụng Du Lâm cảm thấy thẹn.

Vân Thiều Lỗi gõ mặt bàn:

“Đừng ngăn người nữa, mau ăn cơm.”

Phụng Du Lâm gật đầu, nhanh chóng và cơm.

Đợi cho bọn họ ăn cơm xong, Tháp Cát Cổ Lệ cũng hát xong. Vân Thiều Lỗi thanh toán tiền cơm, lên tiếng chào hỏi A Cát Y Minh, mang theo Phụng Du Lâm chuẩn bị rời đi.

Chính là lúc này...

Tháp Cát Cổ Lệ nhìn chuẩn Phụng Du Lâm đi qua nàng, trong nháy mắt nàng vận nội lực đem huyền cầm đánh gãy ——

Tăng một tiếng, phần đàn gãy hướng về phía mũi của Phụng Du Lâm, Vân Thiều Lỗi nhanh chóng phản ứng ôm Phụng Du Lâm tránh đi nhưng vẫn chậm một bước, mũi bị mảnh huyền cầm xóc lên!

Mũi sa trắng rơi xuống mặt đất, mọi người nhìn thấy khuôn mặt Phụng Du Lâm, tất cả đều thở dốc kinh ngạc ——

Tác giả: Chúc mọi người năm mới vui vẻ ^^

Kịch tính còn dài a ~~ tui ngắt mất a ~~ một ít cốt truyện vừa viết liền cụt hứng ~~ 5555 ~~ mệt mỏi mau biến đi

Ánh sáng bỗng nhiên tràn vào mắt, Phụng Du Lâm không thích ứng kịp mà bán híp mắt.

Tháp Cát Cổ Lệ không thể tin mà trừng lớn mắt, những khách nhân đều nhìn chăm chăm kiêu nhan của Phụng Du Lâm, không tình nguyện dời mắt.

Tướng mạo Phụng Du Lâm so với Triệu Linh Nhi chỉ hơn không kém, huống chi là Tháp Cát Cổ Lệ tâm cao khí ngạo? Này lập tức khiến cho đối phương cảm thấy kém cỏi.

Hiện trường im lặng cơ hồ nghe được tiếng người nuốt nước miếng.

Vân Thiều Lỗi vội vàng nhặt mũi sa, không khỏi phân trần mà che khuất khuôn mặt Phụng Du Lâm. Xinh đẹp bị che dấu, lập tức có tiếng oán giận thấp giọng vang lên, Vân Thiều Lỗi không vui trừng mắt liếc quanh, những người đó lập tức ngậm miệng.

“Không có việc gì đi?” Vân Thiều Lỗi hỏi Phụng Du Lâm. Người sau lắc đầu.

Vân Thiều Lỗi quay đầu, cảnh cáo nhìn Tháp Cát Cổ Lệ —— hẳn biết nàng cố ý.

Tháp Cát Cổ Lệ vội vàng kiểm soát giải thích:

“Vân đại ca... Thực xin lỗi, ta không phải cố ý mạo phạm tỷ tỷ, đều do huyền cầm không chắc chắn...”

Vân Thiều Lỗi từ chối cho ý kiến, kéo Phụng Du Lâm ly khai.

Trong tiệm cơm có không ít nhân sĩ giang hồ, đối Vân Thiều Lỗi cũng không xa lạ, sau khi Phụng Du Lâm mọi người nhìn không được sôi nổi nghị luận ——

“Không thể tin được thê tử của Vân Thiều Lỗi đẹp như thế...”

“Đúng vậy, dù bị cầm nhưng tướng mạo thật giống tiên nhân.”

Nam tử thần bí ngồi ở lầu ba đương nhiên không hứng thú xem một màn vừa rồi, trên thực tế, một khắc khi hắn nhìn thấy chân diện mục của Phượng Du Lâm liền bắt đầu lộ ra ánh mắt hưng trí dạt dào.

“Chủ nhân... Ngài làm sao vậy?”

Nam tử không để ý đến, hắn nhẹ nhàng câu ngón tay, một hắc y nam nhân cao gầy lập tức lại gần. Nam tử ghé vào tai hắn phân phó, hắc y nhân gật đầu, sau đó dẫn vài người đi ra ngoài...

Vân Thiều Lỗi một bên dẫn ngựa một bên nhìn bản đồ, muốn ra khỏi thành trấn chỉ có một con đường gấp khúc, muốn tranh thủ thời gian nhất định phải đi qua sơn đạo.

Ngon núi nơi này vừa rộng vừa cao, nửa ngày khẳng định đi không kịp, xem ra đêm nay phải ngủ ngoài nơi hoang dã rồi.

Bản thân hắn không hề gì, nhưng Phượng Du Lâm tể da nộn thịt không biết có thể thích ứng hay không.

Hắn xoa người hỏi tiểu tử trên ngựa:

“Lâm nhi, khả năng hôm nay chúng ta phải qua đêm trên núi, không thành vấn đề chứ?”

Phượng Du Lâm sững sốt một chút, lập tức hưng phấn lắc đầu. Đối với y ăn ngủ dã ngoại là chuyện mới mẻ vô cùng, đương nhiên sẽ không để ý.

“Nếu như vậy liền đi thôi.”

Vân Thiều Lỗi lên ngựa, hai người cưỡi chung một con ngựa phi ra khỏi cửa thành.

Ngựa phi thật nhanh dọc theo sơn đạo vắt ngang ngọn núi. Bọn họ xuyên qua một cái lại một cái rừng cây, rất nhanh sắc trời dần dần tối.

Tiến nhập rừng cây vắng vẻ hoang tàn, bốn phía yên tĩnh khiến người sợ hãi, mà bên tai chỉ nghe được tiếng gió thét gào.

Lại chạy một đoạn đường, thái dương đã bị ngọn núi che khuất một nửa.

Vân Thiều Lỗi đột nhiên cảm giác sau lưng có thanh âm từ từ tiếp cận, hắn vừa cưỡi ngựa vừa tập trung lắng nghe — quả nhiên đằng sau có một trận tiếng vó ngựa truyền đến! Từ thanh âm mà phán đoán, đối phương có ít nhất bốn người, cách bọn họ khoảng một dặm, tương đối gần.

Là trùng hợp hay cố tình nhắm vào bọn họ?

Vân Thiều Lỗi mạnh mẽ gia tăng tốc độ, kết quả người phía sau cũng tăng tốc đuổi theo.

Cái này chứng minh đối phương cố ý theo dõi bọn họ!

Lập trường của Vân Thiều Lỗi là — chưa thăm dò rõ địch nhân chưa cần chống lại, hắn điều khiển ngựa chạy vào nơi cây cối rậm rạp, ý đồ thoát khỏi bọn họ. Bất quá đối phương vẫn theo sát không buông, song phương truy đuổi gần nửa canh giờ, tọa kỵ của Vân Thiều Lỗi đã thấm mệt, tốc độ bắt đầu chậm lại.

Sắc trời càng ngày càng đen, ánh trăng xuất hiện trên đỉnh núi, hiện tại không thích hợp tiếp tục hành tẩu, Vân Thiều Lỗi không thể không dừng lại.

Người phía sau rất nhanh đuổi tới, Vân Thiều Lỗi muốn biết rõ ràng thân phận của bọn họ, cho nên cố ý dừng tại chỗ chờ bọn hắn.

Phượng Du Lâm biết hắn muốn khai chiến, bàn tay nhỏ bé không tự giác nắm chặt dây cương.

Vân Thiều Lỗi trong ánh sáng hôn ám nhìn thấy có hai người theo dõi bọn họ — xem ra chính mình phán đoán sai lầm.

Địch nhân chậm rãi tiếp cận, Vân Thiều Lỗi nhìn y phục bọn họ đen kịt từ đầu tới chân, biết đối phương thuộc nhóm người trên lầu ba của tiệm cơm ban ngày.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?” Vân Thiều Lỗi mở miệng trước.

“Dem hài tử giao ra đây.” Đối phương trả lời.

Vân Thiều Lỗi cúi đầu nhìn nhìn Phượng Du Lâm —— lần này không phải vì bí tịch?

Hắn lập tức nghĩ tới những địch nhân khả năng sẽ xuất hiện đối phó với Phượng Du Lâm——

“Các người là người của ‘Độc Phiến Môn’?” Hắn thăm dò hỏi, hai nam nhân kia chấn động toàn thân, tựa hồ rất bất ngờ.

“Ta đoán trúng?” Vân Thiều Lỗi khẽ cười.

“Tiểu tử ngươi ánh mắt không tồi.” Hắc y nhân thừa nhận, “Trên giang hồ người có thể liếc mắt một cái liền nhận ra chúng ta không nhiều lắm.”

“Đúng vậy, đợi lâu như thế, các người cũng xuất hiện...”, Vân Thiều Lỗi rút kiếm ra, chuẩn bị quyết một trận sinh tử.

Một người trong hắc y nhân cũng rút kiếm.

“Lâm nhi, nằm xuống.”

Vân Thiều Lỗi mệnh lệnh, Phượng Du Lâm vội vàng cúi người, ôm chặt thân ngựa.

Hắc y nhân kia phi ngựa tiến lên —— keng keng vài tiếng, thắng bại nháy mắt quyết định! Vân Thiều Lỗi huy một đường, kiếm của đối phương chẳng những bay khỏi lòng bàn tay, cả người lẫn ngựa còn té trên mặt đất. Nhưng hắc y nhân còn lại giao hoát lấy cung tiễn nhắm vào Vân Thiều Lỗi, thừa dịp hắn phân tâm trong nháy mắt giương cung bắn!

Vân Thiều Lỗi nhảy lên ngựa tránh được phát này, đối phương liên tục nhắm hấn bắn tên. Vân Thiều Lỗi cong thân thể, hấn mãnh liệt duỗi tay ra —— nắm chắc dây cương phi nhanh tới trước.

Đối phương cả kinh đầu óc nhất thời trống rỗng, Vân Thiều Lỗi tựa như cá chép xoay người nhảy lên, cầm mũi tên phóng về phía hắc y nhân.

“A nha!”

Hắc y nhân bị chính mũi tên mình bắn ra đâm trúng, gã khóc thét ngã nhào xuống ngựa.

Vân Thiều Lỗi thừa dịp bọn chúng ngã ngựa nhanh chóng quay đầu, chạy lên triền núi phía trước.

Bất ngờ không kịp đề phòng, một trận tiếng chim vỗ cánh cùng với một tia bóng đen nghênh diện phóng qua! Vân Thiều Lỗi phản xạ có điều kiện mà nghiêng người —— lồng ngực của hắn bỗng nhiên bị lợi khí thổi qua!

“Cái gì vậy?” Vân Thiều Lỗi nhìn lom lom vết thương trước ngực, hắn ngẩng đầu —— là một con cú mèo, hai mắt phát ra quang mang âm trầm!

Vân Thiều Lỗi tập trung nhìn kỹ, móng vuốt của nó được gắn thêm đao thép sắc bén!

Mặt khác lại có hai hắc y nhân cưỡi ngựa xuất hiện trên sườn núi, con cú mèo bay trở về đậu trên vai một người —— xem ra Vân Thiều Lỗi đoán đúng, theo dõi bọn họ có bốn người, địch nhân thấy hắn dừng lại liền chia làm hai đường, trước sau bọc hậu vây đánh bọn họ.

Lần này không còn đường thoát nữa!

Vân Thiều Lỗi cắn giận nghĩ.

Phượng Du Lâm vẫn luôn ghé vào trên lưng ngựa ngẩng đầu, y hoảng hốt băng bó vết thương cho Vân Thiều Lỗi.

Chủ nhân con cú mèo —— một nam nhân cao gầy mở miệng nói:

“Móng vuốt sừng vật của ta có chứa kịch độc, nội trong hai canh giờ nếu không có thuốc giải nội tạng sẽ vỡ tan mà chết...”

Phượng Du Lâm cùng Vân Thiều Lỗi nghe xong trong lòng chột lạnh.

Hai người vừa rồi bị đánh ngã cũng tiến đến, Vân Thiều Lỗi biết mình không có khả năng lấy một địch bốn, huống hồ Phượng Du Lâm còn ở bên, muốn đồng thời bảo hộ y liền càng khó khăn...

Nam tử cao gầy kia đề xuất điều kiện:

“Người đem đứa nhỏ này giao ra đây, ta liền giải độc cho người.”

Vân Thiều Lỗi lạnh lùng cười.

“Mơ tưởng!”

Hắn cao giọng quát to, đá bụng ngựa hướng rừng cây bên cạnh chạy tới ——

“Đuổi theo!”

Nam tử cao gầy hạ lệnh, đám người cũng giá mã vội chạy theo.

6. Chương 5

Ánh trăng bạc lạnh lẽo xuyên thấu qua tầng mây dày nặng, chiếu lên dãy núi tối đen. Cây cối lắc lư trong gió đêm, trong rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót khiến lòng người kinh hãi, một bầu không khí âm u bao phủ toàn bộ đỉnh núi.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...

Tiếng vó ngựa trong sơn cốc u tĩnh phá lệ vang dội, trên lưng tuần mã là hai thân ảnh cao lớn, cấp tốc xuyên qua rừng cây um tùm rậm rạp.

Phía trước bất ngờ xuất hiện vách núi, tuần mã không thể không dừng lại.

“Hừ...”

Nam tử ngồi phía sau thống khổ rên rỉ, tay nắm dây cương bỗng nhiên buông ra, hắn lão đảo vài cái, bộp một tiếng ngã xuống mặt đất.

Một người khác nhanh chóng xuống ngựa, trăng rằm lộ ra từ sau tầng mây, ánh trăng soi rọi một thân ảnh nhỏ gầy. Y lao lực mà nâng người té trên mặt đất đứng lên, thân hình đối phương to lớn gấp đôi ép y tới thở không nổi, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn trơn bóng vì vất vả mà nhẵn lại.

Y cố hết sức đỡ nam tử đến tảng đá lớn gần đó, để hắn ngồi xuống.

“Ách... A...” Vân Thiều Lỗi ngậm nhẹ một tiếng vì đau, bờ môi của hắn đã biến thành màu đen, sắc mặt lại trắng bệch dị thường, tựa hồ như mắc trọng bệnh. Nhìn kỹ, một đạo vết đao dài vắt ngang ngực phải của hắn, hơn nữa máu chảy ra từ miệng vết thương đều là màu đen!

Miệng vết thương kia chính là thủ phạm khiến hắn thống khổ bất kham.

“Có... Độc?” Vân Thiều Lỗi bị thương gian nan mở miệng hỏi, Phượng Du Lâm nâng hắn dậy, mượn ánh trăng cẩn thận xem kỹ miệng vết thương một phen, tiếp không nói lời nào mà nằm úp sấp lên ngực hắn —— dùng miệng hút máu độc từ vết thương.

“Không cần xằng bậy!” Vân Thiều Lỗi cuống quýt quát bảo ngưng lại, “Đừng tự hại mình trúng độc theo!”

Hắn dùng sức đẩy bả vai mảnh khảnh của Phượng Du Lâm, đối phương cố chấp mà ôm eo hắn, đem máu độc trong miệng nhổ ra, sau đó tiếp tục hút —— không ngừng lặp lại.

Vân Thiều Lỗi suy yếu không thể đẩy y ra, đành phải ảo não mà nhắm mắt lại.

Đến khi trong miệng nếm được vị máu bình thường, Phượng Du Lâm mới rời khỏi ngực hắn.

Y lau vết máu dính bên khóe miệng, đứng dậy chạy đi. Vân Thiều Lỗi ngồi phịch trên tảng đá thờ dốc, không bao lâu Phượng Du Lâm đã trở lại. Y lần thứ hai nâng hấn dậy, Vân Thiều Lỗi cước bộ lao đảo đi theo y, tuần mã rất có linh tính mà đi theo sau bọn họ.

Hai người dìu nhau đến phía sau vách núi, nơi này có một sơn động thiên nhiên.

Phượng Du Lâm đem hấn an trí tốt lại chạy ra ngoài. Khi y trở về toàn thân đã bần hê hê, trên tay còn cầm một đồng củi đốt.

Vân Thiều Lỗi nằm trên mặt đất, sắc mặt của hấn càng ngày càng kém, mồ hôi lạnh che kín trán của hấn. Bất quá ý thức của hấn vẫn thanh tỉnh, vô lực mở miệng:

“Dao đánh lửa ở trong túi dất ở thắt lưng ta, bên trong còn có một ít lương khô...”

Phượng Du Lâm nghe lời mà lấy dao đánh lửa từ trên người hấn, nhóm lửa. Y để ngọn lửa tới gần nơi Vân Thiều Lỗi đang nằm, để hấn thấy ấm áp hơn một chút.

Hoàn thành mọi việc xong xuôi, y xoay người hướng bên ngoài động chạy ra.

“Người còn muốn đi đâu?!” Vân Thiều Lỗi rất cục nịnh không được lớn tiếng hỏi.

Phượng Du Lâm bị ngữ khí chất vấn của hấn dọa sợ, kinh hoảng xoay người.

Cho dù y không trả lời, Vân Thiều Lỗi tựa hồ cũng biết ý nghĩ của y, thanh âm nhẹ nhàng nói:

“Đừng lo cho ta, nghỉ ngơi một đêm sẽ khỏe thôi.”

Phượng Du Lâm không đồng tình mà đứng trước cửa động lắc lắc đầu.

“Không cho phép ra ngoài! Ngoan ngoan ngồi yên trong này cho ta!” Vân Thiều Lỗi bất mãn với thái độ ngỗ nghịch của y, khẩu khí cũng hung dữ hơn. Hấn tuy rằng bị trúng độc, nhưng khí thế bá đạo thì vẫn không thuyên giảm.

Độc tố trong cơ thể đột nhiên phát tác, hấn ngâm đau một tiếng. Phượng Du Lâm lo lắng muốn trở về bên cạnh hấn, nhưng lại do dự đứng lên. Vân Thiều Lỗi quay đầu trừng y, hạ tối hậu thư:

“Trở lại cho ta! Nếu không ta đem người ném về trả lại cho sư công!”

Phượng Du Lâm vẫn như trước lắc đầu, y nhìn vết thương của đối phương một chút, cuối cùng cắn răng xoay người chạy ra ngoài.

“Quay lại đây! Quay lại...”

Thanh âm Vân Thiều Lỗi phần nộ gầm gừ trong sơn động truyền tới, Phượng Du Lâm mặc kệ đem thanh âm khiến y sợ hãi vứt ra sau đầu, trong rừng cây bạt ngàn chạy như điên.

Y chạy tới nơi cỏ dại mọc thành từng bụi, sau đó tìm kiếm cái gì đó trong bụi cỏ. Ánh sáng bốn phía thực mỏng manh, y chỉ có thể dựa vào xúc giác cùng khứu giác để phân biệt.

Y tìm thật lâu cũng không tìm thấy thứ mình muốn, nhưng y vẫn không chết tâm, cố gắng tìm kiếm trong bụi cỏ rậm rạp.

Bỗng nhiên, một trận tiếng động hỗn độn từ phía sau truyền tới, một đại hán giơ cao cây đuốc trong tay vọt lại đây.

“Tìm thấy rồi! Y ở bên kia!”

Phượng Du Lâm cả kinh, cuống quýt chạy trốn.

“Xú tiểu tử! Đứng lại!”

Đại hán thét to đuổi theo, sau lưng hấn, vài tên hắc y nhân cũng cười ngựa đuổi theo.

“Bao vây y!”

“Không được để y chạy thoát!”

Phượng Du Lâm liều mạng chạy trốn vào trong sơn đạo gập ghềnh ngựa khó có thể đuổi theo.

“Bắt lấy hần! Mau!”

Mắt thấy y sắp trèo qua một khe núi nhỏ, đám người nóng vội gầm rú, một kẻ giương cung nhắm vào bóng lưng gầy yếu của thiếu niên ——

“Không cần hạ độc.”

Nam nhân bên cạnh gã dẫn dò, cung thủ gập đầu, kéo căng dây cung —— vút một tiếng! Mũi tên phá không xuyên tới!

“A!” Mũi tên lợi hại xẹt qua phía sau lưng Phượng Du Lâm, y cảm thấy một trận tê dại, đổ sập về phía trước.

Vì mất đi trọng tâm nên Phượng Du Lâm ngã nhào xuống khe núi. Nhóm đuổi bắt y cũng kinh hãi.

“Y té xuống rồi!”

“Mau qua xem!”

“Ân...” Phượng Du Lâm ôm bả vai bị thương, y phát hiện mình rơi xuống một đồng cỏ khô.

Y quay đầu nhìn quanh, cỏ dại bốn phía vừa dài lại vừa nhọn, cao chừng nửa thân người. Y ngoảnh đầu nhìn địch nhân truy đuổi phía sau, vội vàng đứng lên, cẩn thận tìm kiếm trong đám cỏ dại.

Vân Thiều Lỗi trúng độc gì y không rõ lắm, bắt quá từ nhỏ đi theo bên người “Thần nhân An Trường Quân”, y đối với độc được cũng hiểu biết không ít.

Nhưng tên hắc y nhân nói “sau hai canh giờ nội tạng sẽ vỡ nát”, chứng tỏ đây là một loại độc cấp tính lan truyền trong máu, theo những gì y học được, có một loại thảo dược chuyên trị độc cấp tính...

Phượng Du Lâm liều mạng tìm, bỗng nhiên một thanh âm khùng bố từ đỉnh đầu truyền đến, y hoảng sợ ngẩng đầu —— con cú mèo vừa rồi tập kích Vân Thiều Lỗi đang đậu trên cành cây gần đó! Nó trừng đôi đồng tử đỏ sẫm nhìn chằm chằm Phượng Du Lâm, giống như chuẩn bị tùy thời bổ nhào vào y.

Phượng Du Lâm sợ tới mức ngã ngồi dưới đất, y nhìn thấy cương đao trên chân con cú mèo đã được gỡ xuống, bắt quá móng vuốt của nó vẫn sắc bén như trước.

Phượng Du Lâm vừa nhìn nó vừa lui về phía sau, con cú mèo kia chuyển động cổ, đột nhiên nó mãnh liệt bay vụt lên, bổ về phía y ——

Rốt cuộc đã qua bao lâu? Thống khổ dường như trôi qua đặc biệt chậm, từ khi Phượng Du Lâm rời khỏi sơn động, chỉ mới qua nửa canh giờ nhưng đối với Vân Thiều Lỗi mà nói giống như đã trôi qua nửa thế kỷ.

Đồng củi Phượng Du Lâm nhóm đã sớm tắt, trong sơn động tối đen hoàn toàn yên tĩnh.

Tại sao vẫn chưa trở lại? Vân Thiều Lỗi ý thức mơ hồ nghĩ.

Hần chống đỡ cơ thể đứng dậy, muốn ra ngoài tìm y, nhưng còn chưa đứng lên toàn thân liền mệt mỏi ngã xuống.

“A...” Hần ngậm ra tiếng, cảm thấy đau đớn như độc xà luồn lách trong cơ thể. Con rắn kia tựa hồ cuộn cuộn giảo lộng trong lục phủ ngũ tạng, đau đớn kịch liệt khiến hần choáng váng.

Vân Thiều Lỗi cuộn thân mình, độc tố bắt đầu lan tràn, hần cảm giác mình sắp chết...

Không được... Hần không thể ngồi chờ chết...

Vân Thiều Lỗi hít sâu một hơi, tập trung ý chí, để chân khí hội tụ trong đan điền.

Ừng —— ừng —— ừng ——

Đau đớn dần dần yếu bớt một chút...

Hần không dám thả lỏng, tiếp tục đấu đá với nọc độc trong cơ thể, mồ hôi không ngừng chảy ra từ trán, thậm chí còn tích thành từng vũng nước nhỏ trên mặt đất.

Vân Thiều Lỗi cảm thấy mình như bị ngâm trong một thùng nước lúc lạnh lúc nóng. Khi lạnh lẽo băng hàn đến thấu xương, khi nóng thì cơ hồ muốn thiêu đốt hẳn.

Tinh thần bị tra tấn liên tục, ý chí của hắn cũng vô pháp tập trung. Chân khí không ngăn được độc tố xâm lấn — nội tạng đã đau tới mức không còn cảm giác...

Ý thức dần dần phiêu tán, những người từng xuất hiện trong sinh mệnh hắn dần xẹt qua trước mắt.

Cha mẹ hắn, tỷ tỷ, ca ca, sư phụ, sư công, sư thái, sư thúc, mẫu tử Triều Linh Nhi...

Hình như còn thiếu một người...

Là ai...

Hắn mở to đôi mắt đã mất đi tiêu cự, nhìn ánh sáng mờ hồ ngoài cửa động, ánh trắng bạc xuyên qua bóng tối chiếu sáng sơn động.

Một bóng đen xuất hiện cuối nguồn sáng —

Con mắt Vân Thiều Lỗi chậm rãi điều chỉnh tiêu điểm...

Bóng đen càng chạy càng gần, cùng với tiếng thở dốc phù phù.

Phượng Du Lâm ôm một gốc cây kết đầy dã quả tử hồng sắc chạy vào, y toàn thân lầy lội, trên người dính đầy máu.

“Lâm nhi...?”

Vân Thiều Lỗi vô thức thấp giọng hô, Phượng Du Lâm tiến lên nâng hắn dậy. Tầm nhìn của Vân Thiều Lỗi từ từ rõ ràng, hắn nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn đất cùng đôi mắt tràn ngập lo lắng của đối phương, một trận đau thương mãnh liệt xâm chiếm hẳn.

Phượng Du Lâm ngắt mấy khối dã quả, bỏ vào miệng Vân Thiều Lỗi, người sau ngay cả khi lực cắn nuốt cũng không có, chỉ có thể hàm trong miệng. Phượng Du Lâm cái khó ló cái khôn, y đem dã quả bỏ vào miệng mình nhai hai ba cái, sau đó dùng miệng đút cho đối phương.

Dòng khí ấm áp mang theo một cỗ hương ngọt ngào tiến vào khoang miệng Vân Thiều Lỗi, ngọn lửa sinh mệnh trong cơ thể hắn cũng bùng lên.

Phượng Du Lâm thở dốc đứng dậy, y dùng sức nhổ mấy cái lá thảo dược, lúc này Vân Thiều Lỗi mới phát hiện — thân thảo dược kia bao phủ đầy gai nhọn.

“A...” Vân Thiều Lỗi rên rỉ, hắn không biết lấy đâu ra khí lực, đột nhiên trở mình đứng dậy.

Phượng Du Lâm đem lá cây bỏ vào miệng nhai, Vân Thiều Lỗi dùng sức kéo tay y qua — lòng bàn tay phấn nộn đã bị đâm chảy máu!

Phượng Du Lâm một bên nhai lá cây, một bên hoang mang nhìn biểu tình như bị đao cắt của hắn.

Một hàng nước mắt rơi xuống hai má Vân Thiều Lỗi, Phượng Du Lâm ngơ ngẩn.

Vân Thiều Lỗi thấp giọng nghẹn ngào.

Vì cái gì chính mình vô dụng như vậy...

Chẳng những không bảo hộ được y, còn để y phải chịu đau khổ như thế...

Như thế nào dám gọi mình cái gì đại hiệp? Cái gì nam tử hán?

Phượng Du Lâm đến sát bên hắn, nhẹ lay bờ vai hắn. Vân Thiều Lỗi hốc mắt hồng hồng nhìn, trong mắt Phượng Du Lâm đều là lo lắng cùng mơ hồ.

Vân Thiều Lỗi bất ngờ ôm lấy y, tay hắn áp lên vết thương trên người Phượng Du Lâm, đối phương bị đau hừ một tiếng, Vân Thiều Lỗi vội vàng buông y ra.

“Đây là... Sao lại bị thương nhiều như vậy?” Vân Thiều Lỗi run rẩy hỏi, giống như những vết thương kia là ở trên người mình vậy.

Phượng Du Lâm lắc đầu, tỏ vẻ dửng dưng. Y nhẹ nhàng cởi áo Vân Thiều Lỗi, tiếp đem lá cây đã nhai nát phun ra, xé ống tay áo, đem dịch nước cùng bã đắp lên miệng vết thương của Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi nhắm mắt nằm xuống, khóe mắt ướt đầm nước.

Phượng Du Lâm băng bó cho hắn xong lại chạy đi tìm củi, một lần nữa nhóm lửa.

Vân Thiều Lỗi vẫn luôn dõi theo thân ảnh nhỏ gầy, khuôn mặt dù dính đầy bụi đất vẫn cỡ nào động nhân...

Những tên hắc y nhân tìm kiếm suốt đêm trong bụi cây vẫn không đạt được mục đích.

“Bên này không có.”

“Bên kia cũng không thấy.”

“Không tìm thấy bọn họ.”

Chúng tụ tập lại một chỗ, ba người còn lại hướng chủ nhân báo cáo.

“Có thể bọn họ đã ly khai khỏi đây?” Có người phỏng đoán, nam nhân cao gầy sắc mặt ngưng trọng nói:

“Không có khả năng, không có giải dược của ta, nam nhân kia chắc chắn không sống lâu được. Hơn nữa tiểu gia hỏa kia cũng không có năng lực một mình tẩu thoát.”

Gã đang nói, con cú mèo mà gã nuôi nghiêng ngả lão đảo bay trở về. Nam tử nhìn nó toàn thân là huyết, cánh bay khắp khiêng, lông chim cũng bị nhổ mấy cái.

“Làm sao thế?” Nam tử để con cú mèo đậu trên cánh tay.

“Máu của ai?” Những người khác nhìn qua đây, máu trên người con cú mèo là của ai đó dính vào, không phải của nó.

“Chẳng lẽ là của tiểu hài tử vừa rồi?” Bọn họ phỏng đoán.

Đầu lĩnh nam tử ngẩng đầu, nói:

“Bọn họ còn trốn trong núi, mau đi truy lùng! Phân công nhau tìm!”

“Rõ!”

Vài người lại tản ra.

Dương quang chói mắt chiếu vào động khẩu, bao trùm lên hai thân ảnh nằm trên mặt đất.

Vân Thiều Lỗi híp mắt đứng dậy, hắn giật giật hai tay, phát hiện khí lực của mình đã khôi phục! Hắn cao hứng ngồi xuống, đau đớn trong cơ thể đã tan thành mây khói, hoàn toàn hồi phục như cũ!

Hắn xoay người, Phượng Du Lâm lui thành con tôm ngủ bên cạnh hắn.

Ánh mắt Vân Thiều Lỗi lập tức trở nên nhu tình như nước, hắn nhẹ nhàng tới gần y, dùng ống tay áo lau đi bụi bẩn trên mặt đối phương.

Phượng Du Lâm một đêm vất vả, giờ ngủ rất ngon.

Vân Thiều Lỗi vuốt ve mi tâm y, cái mũi nhỏ xinh, còn có hai đôi môi đỏ mọng trơn bóng. Bỗng nhiên nhớ tới y hôm qua dùng miệng mớm thuốc cho mình, tim Vân Thiều Lỗi liền đập nhanh từng hồi.

Vân Thiều Lỗi liếm đôi môi khô ráo, giống như nhớ lại cảm xúc lúc đó, hắn đặt đầu ngón tay lên môi đối phương liền không muốn dời.

“Ân...” Cái miệng nhỏ nhắn rên rĩ một tiếng, Vân Thiều Lỗi giật mình cuống quýt rút tay về.

Phượng Du Lâm nửa tỉnh nửa mơ trát trát mắt, dường như còn chưa muốn tỉnh ngủ, Vân Thiều Lỗi cười nhẹ:

“Lâm nhi... Đứng lên nào, chúng ta phải rời khỏi nơi này.”

“Ân?” Phượng Du Lâm nắm tay xoa xoa mí mắt, tư thái tựa như một con mèo lười.

Y chợt nhớ tới chuyện gì trọng yếu, ánh mắt nhất thời trờng lớn.

“Làm sao vậy...” Vân Thiều Lỗi còn chưa hỏi xong, y đã bổ nhào vào ngực hần.

Phượng Du Lâm xúc vật áo hần, cẩn thận kiểm tra vết thương.

“Ta không có việc gì.” Vân Thiều Lỗi sủng nịch vuốt đầu y, Phượng Du Lâm toàn thân cao thấp hơn mười chỗ đều là miệng vết thương.

“Ta nhớ rõ trong hành trang có kim sang được... A, không được, người hiện tại toàn thân bần hê hê... Phải rửa sạch lau khô mới có thể bôi được...”

Vân Thiều Lỗi tự nhủ ôm lấy y bế ra ngoài sơn động.

Con ngựa đang ăn cỏ cách đó không xa, nhìn thấy chủ nhân liền chạy đến. Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm lên ngựa, xuống núi.

Vân Thiều Lỗi một bên giá mã, một bên cẩn thận che chở Phượng Du Lâm, giống như y là một báu vật vô giá. Phượng Du Lâm mơ hồ cảm thấy thái độ của hần cùng dĩ vãng khác nhau, nhưng lại không nghĩ ra chỗ nào không giống, chỉ đành an phận tựa vào lồng ngực ấm áp của hần.

Còn đám hắc y nhân kia... bọn chúng tìm cả một đêm đều không có thu hoạch gì, đành phải kiên trì trở về phục mệnh.

Đầu lĩnh nam tử trở lại khách điểm mà chủ nhân “Độc Phiến Môn” ngủ lại, gã đứng ngoài sương phòng báo cáo:

“Chủ nhân, thật sự xin lỗi, tên Vân Thiều Lỗi kia võ công rất cao, vài huynh đệ đều không phải là đối thủ của hần. Bất quá hần đã trúng ‘Liệt tâm tán’ của tiểu nhân, hần là đã chết...”

“Hài tử kia như thế nào?”

Tiếng nói từ tính trầm thấp từ trong phòng truyền đến.

“Hài tử kia...” Nam tử lau mồ hôi lạnh trên trán, thành thật nói: “Y bị con cú mèo của tiểu nhân trảo thương, giờ còn rơi xuống vách núi không rõ sống chết...”

“Ha ha... Trảo bị thương?” Người trong phòng ngụ ý không rõ mà nở nụ cười, bên ngoài nam tử mồ hôi lạnh ứa ra.

“Lỡ lỗi của tiểu nhân... Tiểu nhân nhất định sẽ tìm y tìm trở về, chủ nhân xin yên tâm...”

Cửa phòng không hề báo trước mà mở ra, nam tử tà nịnh một thân áo ngủ thuần trắng bán dựa vào cạnh cửa, hần nhìn nhìn khuôn mặt trắng bệch của gã, nhún vai nói:

“Thôi, không cần tìm nữa, để hài tử kia đi đi.”

“Chủ nhân?” Đáp án của chủ nhân khiến gã ngạc nhiên mà ngẩng đầu.

Bạch y nam tử giải thích bất luận cái gì mà xoay người đóng cửa lại, lưu lại bộ hạ vẻ mặt mờ mịt.

Nam tử trở về giường, một mỹ thiếu niên toàn thân trần trụi vui vẻ tiến trong lòng ngực của hần.

“Chủ nhân... Người không muốn hài tử kia sao?” Biết được địa vị của mình không hề bị uy hiếp, thiếu niên trên mặt lộ vẻ cười ngọt ngào.

Nam tử nhẹ vỗ về hai má trơn bóng của y, tà ác thì thầm:

“Ta không có hứng thú đối với ‘món đồ chơi’ có thương tích...”

Bọn Vân Thiều Lỗi đi tới thị trấn dưới chân núi, trọ lại trong một khách điểm. Hần vừa vào phòng liền phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước ấm cùng đồ ăn, Phượng Du Lâm không hiểu ra sao mà ngồi ở mép giường, y còn tưởng rằng Vân Thiều Lỗi vội vã xuống núi là vì chạy đi, không thể tưởng được đối phương lại nhân nhả ở khách điểm nghỉ ngơi.

Tiểu nhị mang thùng gỗ to chứa đầy nước ấm tiến vào, Vân Thiều Lỗi cùng hần hợp lực bê dục bàn ra sau bình phong, tiểu nhị hoàn thành công tác liền đi ra ngoài.

“Lâm nhi, lại đây.”

Phượng Du Lâm nghe được Vân Thiều Lỗi gọi vội chạy tới.

Vân Thiều Lỗi ho nhẹ một tiếng, nói:

“Cởi quần áo đi... Ta giúp người tắm rửa.”

Phượng Du Lâm ngăn người, vội vàng lắc đầu xua tay, tỏ vẻ y có thể tự mình làm.

Vân Thiều Lỗi ôn nhu nói:

“Trên tay trên người đều là vết thương, để cho ta tới giúp người đi.”

Phượng Du Lâm thấy hần thực kiên trì, ngoan ngoãn mà cởi quần áo. Vân Thiều Lỗi nhìn thân hình trắng nõn trước mặt, lỗ mũi một trận nóng lên. Hần vội dời tầm mắt.

Phượng Du Lâm trơn bóng mà đứng trước mặt Vân Thiều Lỗi, xem ra y coi Vân Thiều Lỗi giống như ca của mình, cho nên hoàn toàn không có cảm giác ngại ngùng. Ngược lại biểu hiện của Vân Thiều Lỗi lại giống như đại cô nương thẹn thùng, không dám nhìn nhìn thân thể đối phương.

Vân Thiều Lỗi nhẹ nhàng dùng khăn tắm chà lau cho y. Hần cường bách chính mình đem tầm mắt đặt trên miệng vết thương của Phượng Du Lâm, không nhìn đến địa phương mẫn cảm khác.

Nhưng tiểu đầu vú phần hồng, xương quai xanh mảnh khảnh, hạ thể phần nộn của Phượng Du Lâm vẫn thỉnh thoảng tiến vào tầm mắt hần. Mỗi khi lơ nhìn thấy một chút, dục hỏa trong cơ thể cũng theo đó dâng lên.

Ông trời... Hần là xảy ra chuyện gì? Thế nhưng có dục vọng đối với thân thể của một đứa bé?

Vân Thiều Lỗi thầm mắng chính mình đến cảm thú còn không bằng. Ngày trước khi còn thăm mền Triệu Linh Nhi, hai người ở chung dù nảy sinh tình ái thì vẫn giữ lễ với nhau, bản thân cũng không có tưởng tượng quá phận với nàng. Nhưng hôm nay đối mặt với Phượng Du Lâm... Tại sao hần lại có xúc động muốn ôm chặt lấy y?

Bất quá hần càng lau càng phát hiện ra vết thương của Phượng Du Lâm nhiều không kể xiết. Trong tâm nảy lên một trận đau lòng cùng phần nộ, Vân Thiều Lỗi rốt cuộc thôi miên man suy nghĩ.

“Người đau không?” Hần trầm giọng hỏi.

Kỳ thật rất là đau, bất quá Phượng Du Lâm không muốn khiến hần thêm lo lắng, cho nên lắc đầu.

Vân Thiều Lỗi không nói gì, bất quá động tác của hần càng ôn nhu cẩn thận.

Thật vất vả tắm rửa xong. Vân Thiều Lỗi lấy kim sang dượt thoa lên miệng vết thương của Phượng Du Lâm, tiếp mặc quần áo sạch sẽ cho y, sau đó ôm y ra ngoài — toàn bộ quá trình đều thật cẩn thận, một bộ phận ở trong tay sợ ngã ngất trong miệng sợ tan.

Thời điểm bọn họ tắm rửa xong, tiểu nhị đã đem đồ ăn đưa tới.

Phượng Du Lâm bụng đói kêu vang, vừa nhìn thấy cơm nóng hầm hấp, lập tức ngồi xuống lang thôn hổ yết.

“Không cần gấp, ăn từ từ thôi.” Vân Thiều Lỗi cương chiều vỗ tay y.

Phượng Du Lâm ngậm một ngụm đồ ăn, kinh ngạc mà nhìn hần. Trong ấn tượng của y, mỗi lần ăn cơm Vân Thiều Lỗi đều sẽ đốc thúc y “Ăn nhanh lên” — tốc độ ăn cơm của Phượng Du Lâm thường rất chậm. Hơn nữa bởi vì muốn đi nhanh, Vân Thiều Lỗi luôn oán giận y ăn quá chậm, lãng phí thời gian, cho nên sau một thời gian bị “huấn luyện”, Phượng Du Lâm đã dưỡng thành thói quen “nhai hai cái liền nuốt”. Hiện tại đối phương thế nhưng kêu y “Không cần gấp, từ từ ăn” ? Làm sao y có thể không bất ngờ?

Vân Thiều Lỗi thấy y ngốc hồ hồ nhìn mình, lập tức quan tâm hỏi:

“Làm sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Phượng Du Lâm nhanh chóng lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn.

Vân Thiều Lỗi vừa ăn vừa yêu thương ngưng thần nhìn y, trong mắt lộ vẻ ôn nhu như nước.

7. Chương 6

Cận Châu thành là một thành trấn thương nghiệp lớn, giao thương đường thủy đường bộ đều cực kì phát triển, cũng là nơi có lượng tàu thuyền ra vào đông nhất cả nước.

Rất nhiều thương nhân đều đóng tại đây, hơn nữa còn có rất nhiều võ quán cùng kiếm trang nên Cận Châu thành cũng là địa phương võ lâm nhân sĩ thường xuyên tụ tập, có danh hiệu “Võ lâm thứ tổng bộ”.

Mấy ngày nay vừa vặn lúc “Mai Lan sơn trang” – một trong thiên hạ đệ nhất tam đại sơn trang cử hành đại hội đấu kiếm, các đạo nhân mã từ ngũ hồ tứ hải đều từ tập đến đây.

Phượng Du Lâm đầu đội mũ sa trắng cười trên lưng ngựa, được Vân Thiều Lỗi dắt vào thành. Bọn họ xuyên qua đường cái ngựa xe như nước, Phượng Du Lâm vừa tò mò nhìn khắp nơi vừa mê hoặc —— vì cái gì bọn họ tới đây?

Hai ngày trước y cùng Vân Thiều Lỗi bị Độc Phiến Môn tạp kích, bọn họ tại quán trọ nghỉ ngơi một ngày liền khởi hành, nhưng đích đến lại là nơi này——

Vân Thiều Lỗi lúc đầu quyết định vòng qua Cận Châu thành đi thẳng lên kinh, nhưng giờ lại thay đổi lộ tuyến, quyết định tới Cận Châu thành tham gia đại hội đấu kiếm trước rồi mới đến kinh thành.

Vì cái gì?

Hắn không phải vẫn luôn rất muốn mau chóng đến kinh sư sao?

Tại sao giờ muốn lãng phí ba ngày thời gian?

Đối với chuyển biến của hắn, Phượng Du Lâm hoang mang không thôi. Y không biết, từ cái lần y hái thuốc cứu Vân Thiều Lỗi một mạng, cảm giác của đối phương với y đã thay đổi một trăm tám mươi độ. Đối với Vân Thiều Lỗi mà nói, y không hề là trời buộc, y đã trở thành người cùng hắn vào sinh ra tử, thậm chí sâu hơn thế. Bất quá hiện tại hai người đều chưa chú ý đến mặt kia, đặc biệt là Phượng Du Lâm tư tưởng đơn thuần trong sáng, Vân Thiều Lỗi vẫn là đại ca ca luôn bảo hộ chiếu cố y. Hơn nữa y biết rõ, đợi đến khi mình bình an trở lại vương phủ, quan hệ của hai người cũng đoạn tuyệt, Vân Thiều Lỗi sẽ ly khai y trở về tìm ái nhân chân chính của hắn.

Nghĩ tới ngày nào đó sắp đến, Phượng Du Lâm liền có điểm mất mát. Bất quá trước khi xuống núi An Trường Quân đã khuyên bảo y: “Con hiện tại đã trưởng thành, không thể ỷ lại mọi chuyện vào người khác, sau khi trở về vương phủ nhất định phải tự mình đứng lên.”

Đúng vậy, y phải kiên cường, phải dựa vào chính mình.

Phượng Du Lâm nắm chặt nắm tay, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Vào lúc giữa trưa, bọn họ đi tới lưng chừng núi gần Mai Lan sơn trang, Vân Thiều Lỗi vùng thiếu chủ sơn trang là bạn chí giao, thủ vệ liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, cho nên bọn họ dưới tình huống không có thiệp mời thuận lợi tiến vào sơn trang.

Ngày mai là ngày diễn ra đại hội, đại bộ phận khách nhân đều đã có mặt. Phần lớn khách nhân là danh môn chính phái, trong đó có không ít lão tiền bối đức cao vọng trọng cùng võ lâm nhân tài mới xuất hiện.

Một người hầu dẫn Vân Thiều Lỗi bọn họ tiến vào phòng tiếp khách. Phụ tử trang hủ đang nghênh đón các khách nhân, thiếu trang chủ Mai Sĩ Hoa, vừa nhìn thấy Vân Thiều Lỗi lập tức hưng phấn đón chào.

“Đại ca! Người quả thực đến đây!” Mai Sĩ Hoa sang sảng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề.

Vân Thiều Lỗi đắm hạ bả vai rắn chắc của hắn — đây là phương thức chào hỏi của bọn hắn.

“Người này hảo tiểu tử, không gửi cho ta lấy một cái thiệp.”

“Ta có a!” Mai Sĩ Hoa nhanh chóng “giải oan”, “Ta phái người đưa đến, chính là người không ở nhà...”

“Tốt lắm, ta không trách người, chỉ đùa một chút mà thôi.” Vân Thiều Lỗi cười khê, “A, đúng rồi, giới thiệu cho người...”

Phượng Du Lâm tránh sau lưng Vân Thiều Lỗi bị lôi ra, Vân Thiều Lỗi thuận tiện giúp hắn gỡ mũ sa xuống.

“Vị này là ‘đại tẩu’ của người.” Vân Thiều Lỗi lần đầu tiên tươi cười giới thiệu Phượng Du Lâm với người khác.

“A... Đại tẩu... Thất kính.” Mai Sĩ Hoa lập tức khoa trương cúi đầu hành lễ.

Phượng Du Lâm lần đầu gặp được người hào sảng như vậy, y ngượng ngùng nở nụ cười.

“Lâm nhi, vị này chính là Mai Sĩ Hoa, an hèm kết nghĩa của ta.” Vân Thiều Lỗi bổ sung.

Phượng Du Lâm gật đầu, ra ý vãn an. Mai Sĩ Hoa biết Vân Thiều Lỗi cười một ách thê, hắn cảm thấy như vậy là ủy khuất Vân Thiều Lỗi rồi, bất quá hôm nay nhìn thấy Phượng Du Lâm, thấy y xinh đẹp hơn người rất xứng đôi với Vân Thiều Lỗi. Bởi vậy Mai Sĩ Hoa đối với vị “đại tẩu” này cảm giác cũng không tệ.

Mai Sĩ Hoa thân mật nói:

“Đại ca, cha ta vẫn chưa biết người cùng đại tẩu đến, chúng ta đi qua đi.”

“Hảo.”

Vân Thiều Lỗi kéo bàn tay nhỏ bé của Phượng Du Lâm đi qua chào hỏi Mai trang chủ, sau một trận hàn huyên, Mai Sĩ Hoa mang bọn họ đến sương phòng nghỉ ngơi.

“Sĩ Hoa, người đi chào hỏi khách khứa đi, để người hầu dẫn đường là tốt rồi.” Vân Thiều Lỗi nói.

Mai Sĩ Hoa thề lưỡi.

“Ta từ buổi sáng đứng ở đó tiếp khách, chán muốn chết, người đến vừa vặn ta lấy cơ tranh thủ thời gian một chút.”

Vân Thiều Lỗi bật cười.

Ba người tới khách phòng rộng rãi sang sủa, Mai Sĩ Hoa gọi thị nữ dâng trà bánh, sau đó ngồi xuống cùng Vân Thiều Lỗi nói chuyện phiếm.

Bọn họ ngồi tán gẫu tình hình gần đây, Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa thân như huynh đệ ruột thịt, có thể nói không có gì giấu diếm nhau. Hắn đem “Nội công bí tịch” cùng chuyện trên đường gặp mai phục đều nói ra, Mai Sĩ Hoa sau khi nghe xong cũng lo lắng.

“Ta cũng nghe nói về bí tịch, tin tức dường như truyền đi rất nhanh, ta nghĩ rằng nhất định là nguwoif trong sư môn đại ca để lộ bí mật.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng rốt cuộc là ai... Ta thật sự nghĩ không ra.” Vân Thiều Lỗi nói xong, hắn để ý thấy Phượng Du Lâm không lấy được bánh tô trên bàn, vì thế sẵn sốc đem đĩa bánh kéo đến trước mặt y.

“Hắn không có khả năng là sư công hoặc sư phụ của đại ca.” Mai Sĩ Hoa nói.

“Đúng vậy, ta tin tưởng thái độ làm người của họ.”

“Chẳng lẽ là sư thúc đại ca?”

“Người nói Thân Đồ sư thúc?” Vân Thiều Lỗi thấy Phượng Du Lâm ăn quá nhanh, có chút ghen, vội rót một chén trà cho y.

Bọn họ tiếp tục tán gẫu.

“Ân, không phải còn một sư thúc nữa sao? Gọi là cái...”

“Người nói Lãnh Khải Chi sư thúc?”

“Đúng vậy.”

Lãnh Khải Chi, sư thúc Vân Thiều Lỗi, tác phong hành sự điệu thấp nhất trong ba đồ đệ của An Trường Quân. Hơn nữa lão cá tính quái gở, hành tung mơ hồ, Vân Thiều Lỗi đến nay chỉ gặp qua lão hai lần.

“Người vừa nói như thế... Ta cũng thấy có chút khả nghi...” Vân Thiều Lỗi lầm bầm lầu bầu.

Lãnh Khải Chi thần bí khó lường, ai cũng không biết lão đang suy nghĩ gì, nói không chừng loại sự tình phản bội sư môn này là do lão làm ra... Nhưng Thân Đồ Bách Nho cũng có hiềm nghi, môn hạ đệ tử của sư thúc đông đảo, muốn để lộ bí mật cũng dễ dàng...

Vẫn luôn an phận ngồi ăn điểm tâm, Phượng Du Lâm bỗng nhiên kéo kéo ống tay áo Vân Thiều Lỗi.

“Làm sao vậy?” Vân Thiều Lỗi quay đầu quan tâm hỏi.

Phượng Du Lâm khuôn mặt ửng đỏ, Vân Thiều Lỗi cùng y ở chung một chỗ lâu ngày lập tức hiểu ý.

“Người muốn đi tiểu phải không?” Hắn hạ giọng hỏi.

Phượng Du Lâm gật đầu, Vân Thiều Lỗi lập tức đứng dậy.

“Đại ca?” Mai Sĩ Hoa khó hiểu.

“Ta dẫn y đi...”

“Để hạ nhân dẫn đường là tốt rồi.” Mai Sĩ Hoa còn rất nhiều việc muốn cùng Vân Thiều Lỗi thương lượng, hắn gọi một tiểu thị nữ.

“Được không...?” Vân Thiều Lỗi hỏi Phượng Du Lâm, hắn theo thói quen một tắc không rời canh giữ bên người đối phương.

Phượng Du Lâm gật đầu, theo thị nữ ra ngoài.

Vân Thiều Lỗi nhìn bóng lưng của y, vẫn không quá yên tâm.

“Được rồi, đại ca, ngồi xuống đi.” Mai Sĩ Hoa ấn hắn ngồi lại trên ghế, “Tại nhà của ta còn có gì nguy hiểm chứ?”

“Ân...” Vân Thiều Lỗi nhẹ nhấp một ngụm trà.

Mai Sĩ Hoa chống cằm, thấu hiểu mà nở nụ cười.

“Đại ca... Ta vốn nghĩ người cưới vợ là do bị ép buộc, nhưng hiện tại xem ra, các người là lưỡng tình tương duyệt?”

Vân Thiều Lỗi ảm đạm cười, không trả lời. Mai Sĩ Hoa thở dài một tiếng, kể lể bất hạnh:

“Ta so với người đáng thương nhiều lắm... Cha ta muốn ta cùng tiểu thư tiêu cục gì đó kết hôn, nghe nói nữ tử kia vừa hung dữ lại thô lỗ, ta không cần thú một mẫu dạ xoa về nhà đâu...”

Vân Thiều Lỗi đối với oán giận của hắn ngoảnh mặt làm ngơ, từ một khắc Phượng Du Lâm rời đi, tâm tư của Vân Thiều Lỗi cũng theo đó bay đi...

(Tác giả: này vợ chồng son càng ngày càng ngọt ngào

haizz ~~ mọi người đoán xem ai là bán đứng Vân Thiều Lỗi? Xem thử tâm tư ai tinh tế nhất ^^)

Phượng Du Lâm từ nhà xí đi ra, ngưỡng ngừng cười với tiểu nữ phó dẫn đường, đối phương cũng tươi cười đáp lại:

“Phu nhân, thỉnh đi bên này.”

Phượng Du Lâm lớn như vậy lần đầu tiên bị người ta gọi phu nhân, y sững sốt một lúc lâu, thẳng đến khi tiểu nữ phó nhắc chân đi rồi, y mới nhanh chóng theo sau.

Hai người đi qua hành lang quanh co, trên đường gặp không ít khách nhân tham gia đại hội đấu kiếm. iểu nữ phó mỗi khi nhìn thấy liền cúi đầu vãn an:

“Đại gia ngài hảo, hoan nghênh ngài đến tham dự.”

“Đại gia ngài hảo, hoan nghênh ngài.”

“Hoan nghênh...”

...

Phượng Du Lâm đi theo sau nàng, tò mò đánh giá trang phục kỳ lạ của mọi người.

Tiểu nữ phó vừa dẫn y trở về sương phòng vừa tiếp túc chào hỏi khách khứa ——

“A, Triệu tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư đã đến.”

Tiểu thư?

Phượng Du Lâm ngó đầu nhìn một thiếu nữ anh khí cầm kiếm được hai nữ hầu hộ tống đi tới. Phượng Du Lâm nhìn nàng, cảm thấy thực quen mắt. Đối phương lơ đãng nhìn nhìn Phượng Du Lâm, kiều nhan lập tức trắng bệch——

Người vừa tới chính xác là “cự ái” của Vân Thiều Lỗi, Triệu Linh Nhi!

“Người...”

Triệu Linh Nhi cả kinh nói không ra lời, biểu tình chỉ có thể dung “trợn mắt há mồm” để hình dung.

Phượng Du Lâm nhớ tới lần trước bị nàng tha xuống ngựa, khiếp đảm mả rụt lại một chút. Triệu Linh Nhi từ kinh ngạc biến thành phần nộ, nàng trừng Phượng Du Lâm, ngực kịch liệt phập phồng.

Hai người trầm mặc giằng co.

Tiểu nữ phó vẻ mặt mặc danh kỳ diệu mà bị kẹt ở giữa.

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp đại khái chính là như vậy đi? Triệu Linh Nhi cảm giận nghĩ. Nàng biết Vân Thiều Lỗi cùng thiếu chủ Mai Lan sơn trang là anh em kết nghĩa, lưỡng trước hần cũng sẽ tới tham dự. Năm nay nàng vốn định vắng mặt, chính là mẫu thân mấy ngày hôm trước bị phong hàn, để mẫu thân tránh vất vả nàng chỉ có thể thay bà tham dự. Hiện giờ quả thực gặp phải Phượng Du Lâm!

Mà Phượng Du Lâm sau một lúc kinh hoàng bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân Vân Thiều Lỗi thay đổi lộ tuyến ban đầu.

Nguyên lai là hần muốn tới gặp vị Triệu cô nương này!

Phượng Du Lâm tự cho mình thông minh mà kết luận.

Triệu Linh Nhi cảm thấy mình là người bị hại, lẽ ra trước mặt Phượng Du Lâm phải hung hang quát nạt một trận, nhưng nàng vẫn còn niên thiếu, chưa học được sự ngoan kính* của mẫu thân, nàng lạnh lung nói:

“Hảo cầu đừng có ngáng đường.”

Nói xong liền chuẩn bị vòng qua bước đi, nhưng mà Phượng Du Lâm đột nhiên bắt được cổ tay áo nàng.

“Người muốn gì?” Triệu Linh Nhi mày liễu dựng thẳng.

Phượng Du Lâm biết chính mình phá hủy nhân duyên của nàng cùng Vân Thiều Lỗi, hơn nữa Vân Thiều Lỗi sau khi nháo cùng nàng tâm tình vẫn luôn không tốt, y cảm thấy chính mình có nghĩa vụ hướng nàng giải thích, y múa tay hoa chân bì bơm gọi bậy.

“Người muốn làm gì?” Triệu Linh Nhi không kiên nhẫn giật tay lại.

Mắt thấy nàng phải đi, Phượng Du Lâm linh quang chợt lóe, vội leo nàng chạy đến vườn hoa nhỏ ——

“Uy! Người kéo ta làm gì! Buông tay...”

Triệu Linh Nhi một bên giãy dựa một bên kêu la, thị nữ vội đi tới, còn tiểu nữ phó thì mờ mịt đứng tại chỗ.

Phượng Du Lâm dung nhánh cây viết trên mặt đất:

“Vân —— đại —— ca —— hỉ —— hoan —— —— là —— người —— “

“Cái gì...?”

Triệu Linh Nhi hoang mang.

Vân Thiều Lỗi ở trong phòng đợi mãi không thấy Phượng Du Lâm trở về.

“Như thế nào vẫn chưa trở lại?” Hắn hỏi Mai Sĩ Hoa

“Lạ nhỉ... Nhà xí cách nơi này không xa a.”

Vân Thiều Lỗi nghĩ đến khách nhân đông đảo trong Mai Lan sơn trang, nói không chừng có kẻ phạm pháp lẫn vào trong đó, khó bảo toàn Phượng Du Lâm không gặp phải bất trắc gì.

“Ta chạy đi xem.” Hắn lập tức đứng dậy, Mai Sĩ Hoa đương nhiên theo sát phía sau.

Bọn họ đi dọc theo hành lang, gặp được tiểu nữ phó dẫn đường kia.

“Vân phu nhân đâu?” Mai Sĩ Hoa hắt đầu hỏi.

“Ở bên kia, y lôi kéo Triệu tiểu thư chạy về hướng đó...” Nữ phó chỉ vào một bên hoa viên.

“Triệu tiểu thư?” Mai Sĩ Hoa còn chưa bắt được trọng điểm, Vân Thiều Lỗi sớm đã chạy ra ngoài.

Triệu Linh Nhi nhìn lời Phượng Du Lâm viết ra ——

“Vân đại ca đưa ta hồi kinh xong sẽ hưu thê.”

“Người nói thật?” Triệu Linh Nhi không thể tin hỏi, nàng để thị nữ lui xuống, một mình cùng Phượng Du Lâm “câu thông”.

Phượng Du Lâm gật đầu, lại viết:

“An gia gia muốn hấn thú ta, hấn không dám cự tuyệt, kỳ thật hấn thích người.”

Triệu Linh Nhi khuôn mặt đỏ bừng.

“Người... Người gạt người đi...”

Phượng Du Lâm liếc mắt lắc đầu, tỏ vẻ lời mình nói hoàn toàn xác thực, y tái viết:

“Lần đó hấn vô ý đả thương người, hấn thực hối hận.”

Triệu Linh Nhi trong lòng nóng lên, bất quá nàng hồ nghi hỏi:

“Người vì cái gì nói cho ta biết chuyện này?”

Phượng Du Lâm dùng chân lau đi một ít tự, nhánh cây vẽ trên mặt đất một câu ——

“Ta hy vọng các người hòa hảo.”

“Người...”

“Lâm nhi!”

Vân Thiều Lỗi đã chạy tới, đánh gãy “cuộc trò chuyện” của bọn họ. Khi hắn nhìn đến Triệu Linh Nhi, cước bộ chần chờ một chút, đồng thời biểu tình trở nên phức tạp.

Phượng Du Lâm vội vàng chạy tới kéo hắn lại đây, đẩy tới trước mặt Triệu Linh Nhi.

“Lâm nhi? Người làm gì?” Vân Thiều Lỗi khê quát, hắn cúi đầu nhìn nhìn dưới chân, một hàng chữ rõ ràng in trên mặt đất “Ta hy vọng các người hòa hảo”.

Vân Thiều Lỗi sắc mặt trầm xuống.

Phượng Du Lâm cười cổ vũ Triệu Linh Nhi, giống như nói “cố lên”, tiếp nhanh như chớp chạy đi.

Vân Thiều Lỗi nhìn bóng lưng của hắn, ngực chất đầy hờn dỗi lại không phát tác được, hơn nữa hiện tại cần giải quyết vấn đề trước mắt—— hắn xoay người, xấu hổ đối mặt cùng Triệu Linh Nhi.

Phượng Du Lâm gặp được Mai Sĩ Hoa đi theo sau lưng Vân Thiều Lỗi, hắn lôi kéo bờ vai của hắn, ý bảo hắn tránh đi. Mai Sĩ Hoa nhìn nhìn trạng huống phía trước, hiểu ý mà ly khai.

Hắn cùng Phượng Du Lâm đi trở về hành lang dài, ngồi trên tay vịn hành lang.

Mai Sĩ Hoa quý dị mà ngắm Phượng Du Lâm —— “Nàng” thế nhưng giật dây để trượng phu cùng thân ái cũ gặp mặt? Hành vi quái dị gì đây? Hơn nữa nhìn bộ dáng y còn cao hứng như thế, hắn thật sự không hiểu đối phương đang suy nghĩ gì.

“Cái kia... Đại tẩu...”

Phượng Du Lâm quay đầu, chỉ vào chính mình, tựa hồ hỏi “Người gọi ta phải không?”.

Mai Sĩ Hoa thanh thanh yết hầu hỏi:

“Người biết vị tiểu thư kia là ai sao?”

Phượng Du Lâm gật đầu.

“Vậy người còn...” Mai Sĩ Hoa dừng một chút, hạ giọng hỏi:

“Chẳng lẽ người nghĩ bọn họ vẫn còn tình cảm với nhau?”

“Àn!” Phượng Du Lâm vui vẻ mà gật đầu.

Mai Sĩ Hoa ghen hòng nhìn trần trời, đồng thời nội tâm vì Vân Thiều Lỗi bi ai ——

Đại ca a đại ca, tiểu thê tử người tâm ái hết lòng đem người dâng cho nữ nhân khác, ta hắn là nên hăm dọa người...

Đương sự bên này.

Vân Thiều Lỗi cùng Triệu Linh Nhi hai mặt nhìn nhau, sau một hồi trầm mặc, Vân Thiều Lỗi chủ động mở miệng:

“Y đã nói gì với nàng?”

Triệu Linh Nhi nhăn nhó một chút, nhắm mắt nói:

“Y nói... Người đưa y về kinh sau đó sẽ hưu thê...”

Vân Thiều Lỗi bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng mắng:

“Ngu ngốc kia tự cho mình là đúng!”

Triệu Linh Nhi lén nhìn sắc mặt của hắn, tiếp tục nói quanh co:

“Y còn nói là người bị bắt ép cưới y... Kỳ thật... Kỳ thật người thích chính là...”

“Linh Nhi.” Vân Thiều Lỗi đánh gãy, “Mặc kệ ngốc thê tử của ta nói cái gì cũng đã là chuyện quá khứ.”

Nghe hắn kêu “thê tử” đến thân mật, Triệu Linh Nhi ngẩn ra.

“Người nói chuyện quá khứ... Có ý tứ gì?”

Vân Thiều Lỗi muốn nói thẳng rằng hắn không còn tình cảm với nàng, bất quá vẫn có chút áy náy nên ôn nhu nói:

“Quá khứ nên để cho nó qua đi... Ta chỉ muốn nói, y là thê tử của ta, chuyện này vĩnh viễn sẽ không thay đổi...Tin tưởng người cũng hiểu được...”

Trên mặt Triệu Linh Nhi lúc đỏ lúc trắng, bọt dãi nan kham. Tiếng nói yếu ớt nhỏ như muỗi kêu:

“Ta hiểu được...”

Sau đó xoay người chạy đi. Vân Thiều Lỗi thở dài, mặc dù có điểm vô tâm, bắt quá chính mình cùng Triệu Linh Nhi cuối cùng cũng chấm dứt. Hắn trở về hành lang dài, chuẩn bị giáo huấn thật tốt ngọc thể tử một chút cũng không rõ thân phận của mình.

(Tác giả: mỗi tiểu ngu ngọc xui xẻo rồi ~~ = =)

Phượng Du Lâm thấy Vân Thiều Lỗi hùng hổ đi đến không khỏi chột dạ —— mình làm sai chỗ nào a?

Vân Thiều Lỗi không nói hai lời kéo y về phòng, vừa đi vừa công đạo Mai Sĩ Hoa”

“Trước giờ cơm chiều đừng tới quấy rầy.”

“A.” Mai Sĩ Hoa hiểu ý cười.

Phượng Du Lâm cước bộ loạn choạng theo sau Vân Thiều Lỗi, người sau lôi kéo y vào phòng, một phen đóng cửa lại, còn khóa trái.

Phượng Du Lâm ngốc hồ hồ bị hắn ném lên giường ngồi, hai mắt Vân Thiều Lỗi bưng bưng lửa thiêu, nhìn chăm chú y thật lâu. Cuối cùng hắn thở dài một hơi, ngồi bên cạnh y.

“Người sao lại chạy đi tìm Triệu Linh Nhi?”

Vân Thiều Lỗi chủ động cầm tay y để trước mặt hắn viết chữ, Phượng Du Lâm nhận thấy hắn sinh khí, y cúi đầu thật cẩn thận mà viết:

“Ta hy vọng người cùng nàng hòa hảo.”

Vân Thiều Lỗi vừa nghĩ tới Phượng Du Lâm hắn đẩy cho nữ nhân khác lửa giận liền nổi lên, hắn áp chế hỏa khí, hỏi:

“Vì sao người nghĩ như vậy?”

Người không phải vẫn luôn nhớ thương nàng sao? Phượng Du Lâm nghĩ thầm, y vô tội ngó ngó đối phương, tựa hồ muốn nói “chính người rõ ràng nhất”.

Vân Thiều Lỗi thu được ánh nhìn của y, hắn biết mình trước không đủ sắc sảo y, hơn nữa sau khi cùng Triệu Linh Nhi nháo một phen hắn vẫn luôn thất thần, khó tránh khỏi tiểu gia hỏa này hiểu lầm. Hắn nén hạ tính tình giải thích cho y:

“Ta cùng Triệu Linh Nhi đã kết thúc, không thể hợp lại. Cho nên... Phiền người an phận một chút!”

Cuối câu ngữ khí lại đề cao vài phần.

Phượng Du Lâm ngoài ý muốn dương cái miệng nhỏ nhắn, Vân Thiều Lỗi nhìn cánh hoa đỏ mọng ướm át, nhất thời trong lòng rung động. Phượng Du Lâm cúi đầu đang muốn viết “Vì cái gì?”, cảm bỗng nhiên bị nâng lên, bị khí tức của Vân Thiều Lỗi bao trùm——

Phượng Du Lâm hoàn toàn không biết hàm ý miệng lưỡi tương giao là gì, y lẳng lẳng tròn tròn mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt.

Vân Thiều Lỗi rất nhanh kết thúc nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước này, hắn dời ra liền chống lại đôi mắt khờ dại của Phượng Du Lâm. Một cổ cảm giác tội ác dâng lên, thân thể hắn không tự giác lui về sau.

Phượng Du Lâm ngây thơ nhìn hắn, Vân Thiều Lỗi liếm liếm môi, thấp giọng hỏi:

“Người có biết vừa rồi nghĩ là gì không?”

Phượng Du Lâm nghĩ nghĩ, viết:

“Uy được.”

“...”

Vân Thiều Lỗi biểu tình ngây dại, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Vân Thiều Lỗi nghĩ tới lần đầu Phượng Du Lâm cùng người khác miệng đối miệng là để uy được cho y, đối phương lý giải như vậy không có gì đáng trách.

“Không... Người chờ một chút...” Vân Thiều Lỗi bị y đả bại mà ần ần trán, “Ta không có uy được cho người... Ta... Chính là hành vi vừa rồi...”

Hắn quanh co nửa ngày, Phượng Du Lâm tò mò chờ hắn nói xong, Vân Thiều Lỗi rốt cục lấy hết dũng khí.

“Điều đó vợ chồng chi gian mới có thể làm, người biết không?”

Phượng Du Lâm phản ứng lại rất nhanh, lập tức viết trên tay hắn:

“Chúng ta không phải vợ chồng.”

“Không phải vợ chồng thì là gì? Đừng quên chúng ta đã bái đường!” Vân Thiều Lỗi khẩu khí hung ác —— vật nhỏ này định không nhận phu?

Phượng Du Lâm bị hắn hung đến phát run, y nơm nớp lo sợ mà viết:

“Nhưng An gia gia nói sau khi hồi kinh người sẽ bỏ ta.”

“Ách...” Cái này Vân Thiều Lỗi không có gì để biện bạch.

Phượng Du Lâm thấy mình nói đúng, tiếp tục viết:

“Hơn nữa hai ta đều là nam nhi, bà nội nói hai nam nhân không thể làm vợ chồng.”

Vân Thiều Lỗi sắc mặt âm trầm, mạnh mẽ đẩy ngã y.

“Ai nói hai nam nhân không thể làm vợ chồng? Chúng ta không phải sao?” Hắn đề lên y nói, “Ta nói cho người biết, ta sẽ không bỏ vợ! Hiện tại không, sau này cũng không! Người vĩnh viễn là Vân phu nhân!”

“A?” Phượng Du Lâm phát ra âm thanh nghi vấn.

“Đúng vậy... Chúng ta là vợ chồng...” Vân Thiều Lỗi nhẹ nhàng vỗ về hai má trơn mềm của y, lằm bằm lâu bầu, “Là nam nhân thì như thế nào? Vương gia tính là cái gì? Chúng ta đều đã thành thân....”

“Lâm nhi...” Giọng nói Vân Thiều Lỗi tràn ngập tình ý, “Người là thê tử chân chính của ta...”

Lời nói biết mất giữa hai phiến môi, Vân Thiều Lỗi lần thứ hai cúi đầu hôn y.

Cùng với nụ hôn vừa rồi hoàn toàn bất đồng, lần này Vân Thiều Lỗi lấy môi ra sức nghiền cánh hoa, đầu lưỡi nóng bỏng cạy mở khớp hàm, tham nhập bên trong cổ họng giảo lộng.

Hai tay thô dày di chuyển trên người Phượng Du Lâm, khiêu khích vỗ về chơi đùa y, thậm chí còn chen vào giữa hai chân y.

Phượng Du Lâm chưa từng gặp qua chuyện như vậy, cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có, y buộc chặt cánh tay, thân mình không tự chủ được run lên.

Đối phương còn rất non nớt...

Vân Thiều Lỗi mãnh liệt dừng lại, từ trên người hắn đứng lên.

Phượng Du Lâm vừa mê hoặc vừa kinh hoảng nhìn hắn, Vân Thiều Lỗi nhìn khuôn mặt trẻ con của y —— y mới có mười bốn tuổi!

“Ai...” Hắn thở dài, bụm mặt ngồi xuống.

Bây giờ còn quá sớm... Bây giờ chưa thể chạm vào y...

Vân Thiều Lỗi bi ai nghĩ, chính mình còn phải chờ bao lâu? Một năm? Hai năm? Ba năm?

“Thật sự là nghiệp chướng...” Hắn thấp giọng nguyên rủa.

Hắn chờ không được! Nhiều nhất là một năm!

Định ra kỳ hạn, tâm tình Vân Thiều Lỗi rốt cục sang sửa đôi chút, hắn vỗ vỗ Phượng Du Lâm vẫn còn kinh hồn chưa định.

“Đừng sợ... Ta sẽ không làm vậy nữa.”

Vật áo bị kéo ra một nửa, Phượng Du Lâm sợ hãi rụt rè trốn ở góc phòng.

Nhìn đi, mới một chút đã bị dọa thành vậy. Vân Thiều Lỗi thực may mắn chính mình đúng lúc tỉnh ngộ, hẳn ôn nhu an ủi:

“Ta đáp ứng người, đợi đến lúc người chân chính hiểu được tình yêu, ta tuyệt không bính người...”

Phượng Du Lâm không biết cái gì gọi là “tình yêu”, bất quá y nhìn ra ánh mắt ôn nhu của đối phương, ngoan ngoãn gật đầu.

Vân Thiều Lỗi cười khẽ ôm hắn.

“Nhớ kỹ, lời ta vừa nói đều là thật, ta sẽ không bỏ vợ... Yên tâm, ta sẽ giải thích với gia gia người.”

Không tồi, Vân Thiều Lỗi trong lòng lên kế hoạch, hẳn sẽ không vạch trần thân phận nam nhi của Phượng Du Lâm, để cho người vương phủ lầm y là nữ. Sau khi trở về vương phủ nhận thân, hẳn sẽ mang Lâm nhi về nhà, giới thiệu cho cha mẹ nhận thức, đúng rồi... Còn phải trở về Loan Du sơn một chuyến, hẳn muốn nói lời cảm tạ sư công, tiếp hẳn là có thể mang Lâm nhi du sơn ngoạn thủy...

Vừa nghĩ đến sinh hoạt thần tiên quyến lữ của hai người trong tương lai, khóe miệng Vân Thiều Lỗi liền không khống chế được mà lộ ra tươi cười si mê ngu ngốc.

Phượng Du Lâm thấy hắn cười ngớ ngẩn như thế không khỏi rung mình một cái.

(Tác giả: Có chút ngắn ~~ mọi người thông cảm nha

~~Đang không có cảm hứng ~~ đợi khi khôi phục nhất định sẽ viết dài hơn~~)

8. Chương 7

Giữa trưa hôm sau, đại hội đấu kiếm chính thức bắt đầu.

Mục đích chủ yếu hôm nay là yến hội và thưởng thức kiếm thuật, sau hai ngày sẽ cử hành thi tài so kiếm, mỗi năm Mai trang chủ đều cố ý sai người tạo ra một thanh hảo kiếm tinh tế sắc bén vô cùng, người thắng trận đấu sẽ là chủ nhân của hảo kiếm.

Nói đến cái này, nguyên lai bội kiếm hiện tại của Vân Thiều Lỗi là từ đại hội đấu kiếm này mà ra. Hắn lúc ấy còn chưa xuất sư, lần đầu tham gia liền chiến thắng, được cả sảnh đường hoan hô tán thưởng, mọi người từ lúc đó cũng bắt đầu chú ý đến hắn. Hơn nữa nhờ có lần đó, Vân Thiều Lỗi có cơ hội nhận thức Mai Sĩ Hoa, kết bái huynh đệ.

Kỳ thật, đối với việc tham gia trận đấu của giang hồ hào kiệt mà nói, đoạt bảo kiếm là một phần, trọng yếu chính là gây dựng thanh danh trước các đại môn phái.

Bởi vậy năm nay cạnh tranh cũng thập phần kịch liệt.

Yến hội sắp bắt đầu, Mai Sĩ Hoa tự mình đến dẫn Vân Thiều Lỗi bọn họ.

“Đại ca, người năm nay thật sự không tham gia thi đấu?”

Gã vừa đi vừa hỏi.

“Không, để cơ hội lưu cho người khác đi.” Vân Thiều Lỗi kéo Phượng Du Lâm đi bên cạnh hắn.

“Chính là thanh kiếm năm nay đặc biệt trân quý a, nghe nói là tìm một cửa hiệu lâu đời ở phương bắc, phí hai năm mới tạo ra được, giá trị ít nhất mười vạn trở lên.”

Vân Thiều Lỗi âm thầm cười.

“Vậy thiếu trang chủ người đánh thắng được nó không phải rất tốt sao?”

Mai Sĩ Hoa xám xịt sờ sờ mũi.

“Còn chộc ta, người cũng biết ta không hứng thú với kiếm thuật...”

Lại nói kỳ quái, Mai Sĩ Hoa thân là người thừa kế kiếm trang, lại không thông thạo “Kiếm”, ngược lại tài bắn cung của gã thuộc hàng nhất lưu, xét về tiêu chuẩn tuyệt đối có thể xưng là “thiện xạ”.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, tới ngã rẽ hành lang thì thấy một đám khách nhân tiến tới. Vân Thiều Lỗi lơ đãng nhìn qua liền mãnh liệt hút khí ——

Kia đúng là nhóm người Độc Phiến Môn! Đi ở phía trước chính là nam tử thần bí tà mị nọ. Đối phương nhìn thấy Vân Thiều Lỗi và Phượng Du Lâm, tròn mắt hẹp dài hiện lên tinh quang không có hảo ý.

Vân Thiều Lỗi nhanh chóng đem Phượng Du Lâm kéo đến sau lưng, Mai Sĩ Hoa không phát hiện thái độ phòng bị của nghĩa huynh, tiến đến khách sáo chào hỏi đám người Độc Phiến Môn:

“Hạ Hầu đại nhân, hoan nghênh ngài đến dự.”

Vị Hạ Hầu đại nhân cao ngạo vượt cằm, đôi mắt luôn luôn đảo quanh khắp người Phượng Du Lâm. Vân Thiều Lỗi không vui, ngăn trở tầm mắt của hắn. Nam tử họ Hạ Hầu nở nụ cười nắm chắc mười phần liên lý khai.

Hắn đi rồi, Vân Thiều Lỗi lập tức hỏi Mai Sĩ Hoa:

“Hắn là ai vậy?”

“Hắn? Hắn là môn chủ Độc Phiến Môn, tên Hạ Hầu Huân.”

“Các người sao lại mời người của Độc Phiến Môn?” Vân Thiều Lỗi không thể tin hỏi, Độc Phiến Môn ác danh rõ ràng, luôn bị các danh môn chính phái coi thường.

“Ta cũng không rõ cha nghĩ như thế nào, bất quá...” Mai Sĩ Hoa ghé sát hắn nói: “Nghe nói ngân lượng để chế tạo bảo kiếm lần này là do Hạ Hầu Huân xuất...”

“Cái gì?”

“Không có biện pháp a, mỗi lần tổ chức đại hội đấu kiếm đều tiêu phí rất nhiều, người cũng biết mà...” Mai Sĩ Hoa có chút bất đắc dĩ, dù sao việc xấu trong nhà không thể lan truyền ra ngoài, nhưng chính mình cùng huynh trưởng kết bái không có nhiều cổ kỳ như vậy. Gã giải thích:

“Kiếm trang chúng ta ngày thường chi tiêu không thiếu, tuy nhiên kiếm trở lại cũng không nhiều lắm... Bảo kiếm chất lượng năm này không bằng năm trước, cha cũng thực đau lòng, khó có được người chủ động xuất tiền, cho nên liên...”

“Ta hiểu được.” Vân Thiều Lỗi tiếp lời.

“Người không cần lo a, khách nhân trong sơn trang đông đảo, Độc Phiến Môn cũng không thể làm gì.”

Vân Thiều Lỗi nhìn Phượng Du Lâm, sắc mặt ngưng trọng kể lại chuyện bị Độc Phiến Môn tập kích. Mai Sĩ Hoa nghe xong có chút giật mình, liên thanh nói:

“Bọn họ như thế nào lại muốn đại tẩu?”

Chuyện này liên quan đến mẫu tử Nhị vương phi, Vân Thiều Lỗi không thể để lộ ra nhiều, bèn hàm hồ nói:

“Ta cũng không rõ ràng lắm.”

Nhưng Mai Sĩ Hoa phản ứng rất lớn, gã la hét:

“Kỳ quái thật, ta sớm nghe nói Hạ Hầu Huân hảo nam sắc, thích thu thập một ít nam đồng trẻ tuổi xinh đẹp...”

Vân Thiều Lỗi nghe xong trong lòng căng thẳng, Mai Sĩ Hoa nhìn khuôn mặt xinh xắn của Phượng Du Lâm, chắc chắn lắc đầu:

“Đại tẩu là nữ nhi, như thế nào khiến hắn hứng thú đến thế?”

“Ta không biết, tóm lại ta sẽ không để cho hấn làm được gì.”

Vân Thiều Lỗi e sợ làm lộ giới tính của Phượng Du Lâm, nhanh chóng lôi kéo y bỏ đi.

“Uy! Đại ca, chờ ta một chút...” Mai Sĩ Hoa vội vàng theo sau...

Hạ Hầu Huân muốn bắt cóc Lâm nhi rốt cuộc là vì “Nhị vương phi” hay “yêu thích cá nhân”?

Vân Thiều Lỗi hiện tại cũng hỗn loạn, nhưng mặc kệ ý đồ của Hạ Hầu Huân là gì, hấn đều phải hảo hảo bảo hộ Lâm nhi.

Bọn họ gia nhập yến hội huyền ảo rộn ràng, các tân khách đã ngồi vây quanh bốn phía đại sảnh, một đoàn vũ nữ đang ở giữa sảnh biểu diễn kiếm vũ.

Mai trang chủ mời Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm tọa bàn, Mai Sĩ Hoa ngồi xuống bên cạnh phụ thân.

Cái tên Hạ Hầu Huân kia cũng ngồi ở vị trí cách không xa chủ vị, từ khi Phượng Du Lâm tới, đối phương liền không chút khách khí dõi theo y. Trì độ như Phượng Du Lâm đương nhiên không phát hiện, y vẫn luôn hưng trí bừng bừng nhìn màn biểu diễn giữa sảnh. Vân Thiều Lỗi đã không còn thấy thoải mái, toàn thân thần kinh buộc chặt, phòng ngừa Hạ Hầu Huân “đánh úp”.

Hạ Hầu Huân thần nhiều phe phẩy chiết phiến, “thường thức” bề ngoài tinh xảo của Phượng Du Lâm. Hấn luôn yêu thích những món đồ hoàn mỹ, bởi vậy khi nghe thuộc hạ báo Phượng Du Lâm bị trảo thương, nhất thời dục vọng chiếm hữu liền mất đi. Bất quá hôm nay nhìn thấy khuôn mặt Phượng Du Lâm vẫn trắng nõn không tỳ vết như trước, dục vọng muốn sở hữu của Hạ Hầu Huân lần thứ hai dấy lên.

Hấn lấy quạt giấu che dấu, lặng lẽ công đạo bộ hạ bên cạnh, bộ hạ gật đầu lui xuống. Tiểu tử đáng yêu kia, chờ coi đi, hôm nay nhất định đem người thu vào tay —— đôi mắt Hạ Hầu Huân chớp động quang mang.

Tâm tình Vân Thiều Lỗi bị ánh mắt của gã làm khó chịu, hấn hung tợn trừng đối phương, giống như cảnh cáo: Cấm người tùy tiện nhìn chằm chằm thê tử của người khác!

Hạ Hầu Huân chẳng thèm để ý mà vứt lại một ánh mắt khiêu khích: Người làm gì được ta?. Sau đó tiếp tục làm theo ý mình mà nhìn chằm chằm Phượng Du Lâm.

Vân Thiều Lỗi theo bản năng đem Phượng Du Lâm kéo lại gần mình, người sau không rõ nguyên do mà ngẩng đầu. Phượng Du Lâm thấy Vân Thiều Lỗi đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm về một hướng, y cũng thuận thế nhìn qua.

Mắt đồng hồn nhiên đối diện đôi mắt tà ác.

Phượng Du Lâm run lấy bẫy, vội dời mắt, lúi vào trong khuỷu tay Vân Thiều Lỗi. Hạ Hầu Huân lạnh nhạt cười, nghĩ thầm: Người trốn không thoát đâu.

Yến hội vẫn đang tiến hành, kiếm tỳ làm động tác cáo một đoạn lạc, hai kiếm sĩ khôi ngô ngay sau đó tiến lên sân khấu, vì tân khách mang đến mộ đoạn dương kiếm vũ hoàn toàn bất đồng.

Mọi người ngửi được mùi ngon, hát hò khen ngợi màn biểu diễn kiếm thuật tuyệt vời. Lúc này, một thiếu niên đầu đội đầu lạp* trà trộn vào trong đám người, ánh mắt dưới đầu lạp bắn ra quang mang lạnh như băng, xa xa oán hận nhìn chằm chằm Hạ Hầu Huân, tay nắm bội kiếm không tự giác buộc chặt.

*nón, mũ

Màn biểu diễn kiếm thuật kết thúc, nhóm nô bộc dâng rượu và thức ăn, Mai trang chủ mang theo thê nhi đi xuống mời rượu, quang cảnh nhất thời phi thường náo nhiệt.

Trong suốt yến hội Vân Thiều Lỗi như ngồi trên bàn chông, chỉ mong yến hội mau kết thúc. Sau khi kính Mai trang chủ một ly, hấn mang theo Phượng Du Lâm trước rời đi.

Hạ Hầu Huân nhìn chăm chú nhất cử nhất động của hấn. Bọn họ vừa đi, Hạ Hầu Huân nhẹ nhàng nháy mắt, thuộc hạ phía sau gã lạp tức hiểu ý mà cùng rời đi.

Hạ Hầu Huân uống một ngụm rượu, bên miệng tràn ra mỉm cười đắc ý.

Vân Thiều Lỗi kéo Phượng Du Lâm theo đường cũ trở về phòng, thời điểm đi ngang qua phiến hoa viên nhỏ bỗng nghe thấy tiếng kêu ——

“Cứu mạng a! Người đâu a!”

Hai người dừng bước, kinh ngạc nhìn thấy một hắc y nhân đang lôi kéo xiêm y của một nô tỳ, ý đồ kinh bạc. Nô tỳ một bên phản kháng một bên kêu cứu:

“Ai đó làm ơn! Cứu ta a!”

“Dừng tay!” Vân Thiều Lỗi không kịp ngẫm nghĩ nữa, nhảy đến trước mặt bọn họ. Hắc y nhân đang muốn đẩy hắc y nhân kia ra, nô tỳ kia thành linh lách ra phía sau lưng hắc y nhân, nhanh chóng điểm trụ huyết vị!

“Người...”

Vân Thiều Lỗi bị điểm huyết, nô tỳ kia giả hoạt cười, nhanh chóng phóng về phía Phượng Du Lâm.

“Lâm nhi chạy mau!” Vân Thiều Lỗi khàn hô.

Sự tình xảy ra quá bất ngờ, Phượng Du Lâm còn chưa phản ứng kịp, nghe được Vân Thiều Lỗi quát to “Chạy mau”, y phản xạ có điều kiện nhanh chân bỏ chạy.

“Tiểu tử kia đứng lại!”

Hắc y nam tử rút ra đại đao đặt lên cổ Vân Thiều Lỗi, Phượng Du Lâm quay đầu nhìn thấy thì dừng lại.

“Lâm nhi!” Vân Thiều Lỗi gầm gừ, “Chạy mau!!”

Phượng Du Lâm nhìn cương đao đặt trên cổ hắc y nhân, đỏ mắt lắc đầu. Nô tỳ kia tận dụng thời cơ lập tức nhảy qua bắt y. Phượng Du Lâm giãy dụa, nô tỳ lấy khăn tay bịt mũi cùng miệng y. Phượng Du Lâm hất xì mấy cái rồi ngất xỉu.

“Lâm nhi——!!” Vân Thiều Lỗi lửa giận công tâm, vận nội lực bức mở huyết đạo.

Hắc y nhân nhanh tay lẹ mắt đánh xuống một đao, Vân Thiều Lỗi hai mắt bốc hỏa, tay không ngăn lại một đao, ngón tay cứng rắn dung lực bẻ gãy một đoạn đao!

Hắc y nhân trong lúc trợn mắt há mồm liền bị đá bay.

Vân Thiều Lỗi phóng tới phía ả nô tỳ giả, đối phương vùng tay, ám khí hình thoi bay vụt lại đây, Vân Thiều Lỗi dùng kiếm ngăn trở. Bỗng nhiên một tên hắc y nhân nấp ở gần đó nhảy ra, lợi dụng thời cơ hai người đánh nhau liền ôm Phượng Du Lâm đang hôn mê bỏ chạy.

Vân Thiều Lỗi muốn đi qua cứu thì bị ả nô tỳ chặn lại, nam tử bị đá văng lúc này cũng gia nhập cuộc chiến.

“Lâm nhi! Lâm nhi!” Vân Thiều Lỗi vừa đánh vừa lo lắng kêu to, Phượng Du Lâm bị hắc y nhân khiêng trên vai, hai chân lầy đà nhảy lên theo nóc nhà đào tẩu.

Vân Thiều Lỗi tức đến khó thở, giận dữ đánh ra song chưởng, hai địch nhân nhất thời nội thương, miệng phun ra máu tươi. Vân Thiều Lỗi cấp tốc nhảy lên mái nhà, nhưng hắc y nhân đã sớm vô tung vô ảnh. Vân Thiều Lỗi tức giận đến khớp hàm run lên, hắc y nhân đánh một quyền lên mái nhà, rầm rầm một trận, mái ngói toàn bộ đập nát!

“Đáng giận!! Đáng giận!!” Hắc y nhân cuồng điên lên nóc nhà, gạch ngói vỡ vụn cửa rách da thịt, đau đớn khiến hắc y nhân tỉnh lại một chút. Vân Thiều Lỗi nhảy xuống chạy trở lại yến hội——

Tác giả: chương sau rốt cục cũng đến phiên anh hùng cứu mỹ nhân ~~ Tiểu mỹ nhân nhi có hay không lấy thân báo đáp nha

Ngộ không biết đâu không biết đâu ~~ Ha ha

~~~~~

Hạ.

Vân Thiều Lỗi gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, ở trong phòng đi qua đi lại.

Sau khi hắc y nhân kia biến mất, hắc hỏa tốc chạy về yến hội thỉnh tìm Hạ Hầu Huân —— nhất định là do gã bày trò! Nhưng đối phương đã sớm có chuẩn bị, trước khi bị Vân Thiều Lỗi khởi binh vẫn tội đã chơi trò kim thiền thoát xác*. Vân Thiều Lỗi trong đầu trống rỗng, vô kế khả thi, chỉ có thể cầu Mai trang chủ ứng cứu. Mai trang chủ ngại cùng Hạ Hầu Huân có giao dịch kim tiền liền nhẹ nhàng cự tuyệt! Trái lại còn hỏi hắc dựa vào đâu chứng tỏ là do Hạ Hầu Huân làm? Vân Thiều Lỗi không có chứng cứ, hai tên đồng lõa đã bị hắc dả thương đoạn khí, chết không có đối chứng. Hắc tức giận không chịu nổi, may mắn Mai Sĩ Hoa ra tay tương trợ, hứa sẽ phái gia đình ra ngoài điều tra, Mai trang chủ cũng e ngại đắc tội Vân Thiều Lỗi, xem như đồng ý.

* : Ve sầu lột xác. Một trong 36 kế binh pháp Tôn Tử. Đọc thêm tại đây [s://vi.wikipedia.org/wiki/Ba_m%C6%B0%C6%A1](http://vi.wikipedia.org/wiki/Ba_m%C6%B0%C6%A1)

Mai Sĩ Hoa không đành lòng nhìn bộ dạng bối rối của Vân Thiều Lỗi, an ủi:

“Đại ca, người đừng lo lắng, đại tẩu sẽ không có việc gì.”

“Cứ tiếp tục như vậy tính mạng Lâm nhi liền khó giữ được!” Vân Thiều Lỗi ngập đầy hỏa khí rống to, một quyền đánh lên mặt bàn, Mai Sĩ Hoa kinh hồn táng đảm nhìn mặt bàn bằng đá hoa cương xuất hiện vết nứt.

“Đại ca, hắc y nhân kia chỉ bắt cóc đại tẩu chứng tỏ mục đích của bọn họ không phải thương tổn tánh mạng nàng.” Mai Sĩ Hoa phân tích.

“Như thế nào lại không thương tổn tánh mạng?!” Dưới tình thế cấp bách, Vân Thiều Lỗi nói ra chân tướng chuyện của Nhị vương phi cùng Phượng Du Lâm. Mai Sĩ Hoa ngây người một lát mới quanh co nói rằng:

“Đại ca... Nếu mục đích của bọn họ là mưu hại đại tẩu, vì cái gì lúc ấy không động thủ?”

Vân Thiều Lỗi trầm nghĩ điều này có lý, vì thế không nói gì, Mai Sĩ Hoa lại nói:

“Hơn nữa, người vừa mới nói kỳ thật đại tẩu là nam nhi...”

“Thì tính sao?”

Mai Sĩ Hoa thật cẩn thận nói:

“Ta không phải từng nói Hạ Hầu Huân hảo nam phong sao...? Hơn nữa ‘đại tẩu’ lại là...”

“...” Vân Thiều Lỗi biết ý tứ của gã, khuôn mặt tuần tú lập tức đen sì như Bao Công.

Mai Sĩ Hoa thấy trên người hắc phát ra sát khí đáng sợ khiến người ta chỉ muốn chạy trốn, gã liền thanh giảng giải:

“Ta cũng chỉ là đoán... Không nhất định là thật...”

“Nếu gã dám đối Lâm nhi làm gì...” Trán Vân Thiều Lỗi nổi lên gân xanh, bàn tay siết chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, “Ta tuyệt đối sẽ đem gã băm thây vạn đoạn...!!”

Nhìn khuôn mặt y như Diêm La của Vân Thiều Lỗi, Mai Sĩ Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm than mình may mắn vô cùng đã không chọc tới hắc.

Lúc này, ngoài cửa có người hầu thông báo:

“Thiếu gia, có người tự xưng là sư đệ Vân đại gia cầu kiến.”

“Sư đệ?” Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa hai mặt nhìn nhau, người hầu bổ sung:

“Y nói có tin tức của Vân phu nhân...”

Vừa dứt lời, Vân Thiều Lỗi lập tức đẩy cửa ra.

“Cho y tiến vào!”

Đợi một hồi, một thiếu niên đội đầu lập tiến vào, y tháo mũ xuống, làm lộ ra khuôn mặt băng tuyết lạnh diễm.

“Miêu sư đệ?” Vân Thiều Lỗi nhận ra y là đồ đệ của Thân Đồ Bách Nho, người đã từng truyền tin cho hắn, Miêu Tuyết Khanh!

“Vân sư huynh, đã lâu.” Miêu Tuyết Khanh thản nhiên chào hỏi, khuôn mặt xinh đẹp trước sau như một không cười.

Bởi vì Thân Đồ Bách Nho cũng là nghi phạm trong vụ tiết lộ bí tịch, đối mặt Miêu Tuyết Khanh, Vân Thiều Lỗi theo bản năng phòng bị, bất quá hiện tại quan trọng nhất là ——

“Miêu sư đệ, người nói người biết tin tức của Lâm nhi là sao?”

Miêu Tuyết Khanh nói:

“Ta theo dõi Hạ Hầu Huân tới biệt viện, phát hiện thủ hạ của hắn đem một đứa nhỏ hôn mê đưa vào phòng già, nếu không sai, đó hẳn là ‘phu nhân’ của sư huynh ngài.”

Vân Thiều Lỗi không để ý tới y vì sao lại theo dõi Hạ Hầu Huân, chính là vừa nghe đến “đưa vào phòng” mặt liền lập tức thau đổi, Mai Sĩ Hoa bên cạnh xen mồm:

“Vậy sao người không cứu y ra luôn?”

Miêu Tuyết Khanh lạnh lùng liếc gã một cái.

“Chỗ đó canh phòng sâm nghiêm, một mình ta vô pháp cứu người.”

“Đại ca, nếu đã biết chỗ của Hạ Hầu Huân, chúng ta lập tức đi cứu đại tẩu đi.” Mai Sĩ Hoa nói.

“Việc này không thể chậm trễ.” Vân Thiều Lỗi dứt lời liền phóng ra ngoài, Mai Sĩ Hoa không biết làm thế nào can ngăn lại.

“Đại ca! Người không cần xúc động như vậy, việc này phải lập kế hoạch tỉ mỉ kỹ càng mới được!”

Miêu Tuyết Khanh phụ họa

“Hạ Hầu Huân tâm tư Kỹ càng, bên cạnh đều là cao thủ dục độc, người tùy tiện xông vào sẽ không như mong muốn.”

“Đúng vậy, chuyện nhỏ không nhịn được sẽ làm hỏng việc lớn a.”

Được bọn họ khuyên nhủ, Vân Thiều Lỗi cuối cùng lãnh tỉnh trở lại. Hắn quay trở lại phòng, cùng bọn họ thương thảo kế hoạch.

Phượng Du Lâm mơ mơ màng màng mở mắt ra, trước mắt là một mảnh sa mạn xa lạ, ánh nến cách một tầng sa bố chiếu vào. Y chống thân mình ngồi dậy, phát hiện trên người chỉ khoác một cái áo lông mỏng đơn bạc. Quần áo mỏng manh đến mức có thể mơ hồ nhìn ra thân hình tuyết trắng bên dưới. Y thở hắt vì kinh ngạc, vội vàng kéo đệm chặn bao trụ chính mình.

“Người tỉnh?” Một đạo nam thanh trầm thấp truyền đến, Phượng Du Lâm nghe thấy thanh âm xa lạ, vội vò đầu mình bọc thành cái kén lui vào góc giường.

Hạ Hầu Huân vén màn, ngồi ở mép giường. Gã nghiêng ngẫm mà ngấm nhìn con mồi nhỏ đem mình bao kín không kẽ hở, chỉ lộ ra một đôi ngươi tràn đầy hoảng sợ.

Phượng Du Lâm biết đối phương không có hảo ý, y sống chết lui về phía sau, hận không thể hòa làm một với vách tường phía sau.

“Người kêu Lâm nhi phải không?” Hạ Hầu Huân mỉm cười trêu ghẹo, nhẹ phe phẩy chiết phiến.

Từng đợt hương khí theo chiết phiến nhẹ nhàng bay ra, cái mũi Phượng Du Lâm bỗng nhiên ngứa ngứa, không thể không chế đánh mấy cái ——

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!...”

Y vội vàng bưng kín mũi, cảnh giác xem xét đối phương.

Hạ Hầu Huân nheo mắt lại, ba một cái thu hồi chiết phiến.

“Người mẫn cảm với cái này?”

Chiết phiến của Hạ Hầu Huân cũng không giống cây quạt bình thường, chuôi của chiết phiến này được tẩm một loại mê hương đặc chế, mê hương có thể theo chiết phiến lất lư phiêu tán trong không khí. Người người quen sẽ cảm thấy vui vẻ thoải mái, còn không thì cả người sẽ tứ chi vô lực, tâm trí mê loạn.

Hạ Hầu Huân hảo nam sắc nhưng lại không thích cường bạo, bạn giường của gã đều là trăm y ngàn thuận, bất quá ngẫu nhiên cũng gặp một vài phản kháng, lúc này chiết phiến liền phát huy công dụng. Nhưng tình huống đối phương như bây giờ là lần đầu tiên gặp.

Phượng Du Lâm không biết bí mật của chiết phiến, y chỉ một lòng cầu nguyện Vân Thiều Lỗi mau mau tới cứu mình, Hạ Hầu Huân đối y nói cái gì cũng đều như gió thổi qua tai. Y cự tuyệt cùng đối phương giao lưu, dứt khoát kéo chắn che khuất luôn ánh mắt. Hạ Hầu Huân nhìn hành động trẻ con của y, bất giác bật cười.

“Thật thú vị nha... Ta thật lâu chưa gặp được ‘món đồ chơi’ đặc biệt như vậy...”

Gã thăm dò tính kéo xuống “ngoại bì” trên người Phượng Du Lâm, người sau dường như muốn cùng gã phân cao thấp, liều mạng bọc chặt chính mình. Nhưng khí lực của Hạ Hầu Huân há y có thể chống lại? Đối phương thủ đoạn dùng chút lực —— chắn liền bị xóc lên.

“A...” Phượng Du Lâm vươn tay muốn bắt, chắn đã bị ném xuống mặt đất.

Hai bàn tay xấu xa lập tức di động trên người y, Phượng Du Lâm thét lên chói tai, ra sức đẩy gã ra. Hạ Hầu Huân cách sa y một phen bắt lấy song châu hồng nhạt trước ngực xoa nắn, Phượng Du Lâm không hề khoái cảm, chỉ cảm thấy ghê tởm cùng đau đớn, y kêu khóc dụng sức đẩy đôi tay tội ác kia.

“Mặc dù là người câm, bất quá tiếng kêu nghe thật đúng là mê người...” Hạ Hầu Huân tà cười, ngày càng quá đáng đem tay chuyển tới khóa hạ mẫn cảm của đối phương. Phượng Du Lâm sống chết phản kháng, nội tâm không ngừng kêu: Vân đại ca mau tới cứu ta! Mau tới cứu ta!

Y không muốn để lộ biểu hiện yếu đuối, nhưng nước mắt chính là không khống chế được rơi xuống.

Ghê tởm! Không được đụng ta! Vân đại ca mau tới a!

Y cảm thấy chính mình cơ hồ kêu ra tiếng.

Bỗng nhiên trên nóc nhà vang lên một trận tiếng chân rất nhỏ, Hạ Hầu Huân đang chuyên tâm khiêu khích Phượng Du Lâm lập tức ngừng tay, đồng tai lên nghe——

“Hô... Hô...” Phượng Du Lâm thở hồng hộc, nước mắt lưng tròng lộ kéo quần áo trên người.

Người trên nóc nhà khinh công rất cao, cơ hồ chỉ nghe được tiếng mũi chân khẽ chạm mái ngói. Hạ Hầu Huân lập tức biết lai giả bất thiện.*

“Người đâu! Lên nóc nhà nhìn xem!” Gã hô.

Thủ vệ ngoài cửa ứng thanh, nhanh chóng trèo lên mái nhà, bên trên truyền đến tiếng đánh nhau, rất nhanh hai thị vệ kêu thảm ngã từ trên nóc nhà xuống.

Tiếp viện lục tục kéo đến cũng lần lượt bị đánh bại.

Xem ra đối phương đã có chuẩn bị đến đây.

Hạ Hầu Huân hưng trí, hấn đứng dậy phân phó:

“Người tới, trông chừng y cẩn thận!”

Hai thị vệ lập tức tiến vào canh giữ Phượng Du Lâm.

Hạ Hầu Huân xoay người nhảy lên nóc nhà, một đạo thân ảnh thon dài đứng thẳng trong ánh trăng rằm màu ngân bạch.

9. Chương 8

Thượng.

Hạ Hầu Huân quét mắt nhìn đối phương, người nọ một thân dạ hành hắc y, nửa mặt dùng một tấm vải đen che khuất, chỉ lộ ra một đôi mâu hàn băng cùng tuần mi lay động.

Từ thân hình mà phán đoán, đây hẳn là một nam tử trẻ tuổi. Hạ Hầu Huân nhìn tứ chi thon dài cùng cặp mắt minh mâu tú mục, nhất thời sắc tâm nổi lên, muốn nhìn thấy chân diện mục của đối phương.

Người bịt mặt thấy Hạ Hầu Huân, hai mắt lập tức bắn ra hàn quang, không nói hai lời liền huy kiếm. Hạ Hầu Huân tay không tác sát, chỉ có một cây chiết phiến lúc nào cũng không rời bên người. Nhưng ngoại nhân không hề biết rằng chuôi quạt giấy này mới là chính là cữ khí lợi hại nhất của gã, đao thương bình thường khó có thể sánh bằng.

Người bịt mặt kiếm pháp sắc bén chiêu chiêu đoạt mệnh, Hạ Hầu Huân dùng chiết phiến ngăn lại đường kiếm, tiêu sái tránh né.

Song phương đấu qua vài hiệp, người bịt mặt rất nhanh phát hiện ra Hạ Hầu Huân vẫn luôn không có công kích y, chỉ thoải mái nghiêng người né tránh công kích. Hơn nữa tay trái của gã còn chưa hề động quàm chỉ có tay phải cầm quạt giấy ngăn cản.

Bớt khinh thường người!

Trong lòng y rống một tiếng, công kích sử xuất ngày càng sắc bén dày đặc.

Một bóng người ẩn núp trên đại thụ đối diện nóc nhà, gã lo lắng nhìn hai người đối chọi, trong miệng niệm niệm:

“Mau đánh bại hắn! Đánh bên trái a! A... Chuyển sang bên phải!”

Người này đúng là anh em kết nghĩa của Vân Thiều Lỗi, Mai Sĩ Hoa, người bịt mặt là sư đệ Miêu Tuyết Khanh, ba người bọn họ sau khi chuẩn bị chu đáo liền xâm nhập vào đầm rồng hang hổ cứu người.

Miêu Tuyết Khanh cùng Hạ Hầu Huân thực lực cách xa. Người trước biết, một khi đối thủ phản kích chính mình tuyệt không có thực lực chống cự, Hạ Hầu Huân giờ phút này bất quá là đang hưởng thụ lạc thú trên đùa mà thôi. Miêu Tuyết Khanh trong lòng có chút căm tức, bất quá chính mình tới đây không phải muốn cùng Hạ Hầu Huân quyết chiến sinh tử. Chủ ý vừa chuyển, y bỗng nhiên xoay người nhảy xuống nóc nhà.

“Chạy đằng nào!” Hạ Hầu Huân đuổi sát theo sau, Miêu Tuyết Khanh dẫn gã chạy xa khỏi tòa trạch giam Phượng Du Lâm, Mai Sĩ Hoa trốn ở trên cây cũng bám theo họ.

Lại nói đến Phượng Du Lâm trong phòng, sau khi Hạ Hầu Huân rời đi y liền nơm nớp lo sợ mà cuộn mình trên giường. Trên nóc nhà rầm rầm loạn hưởng, tiếp nhìn thấy hai bóng người nhảy xuống phía trước cửa sổ, một trước một sau chạy đi xa xa.

Còn chưa yên được một khắc, cửa phòng đột nhiên bị đá văng, thị vệ của Hạ Hầu Huân lập tức cầm đao chạy ra. Phượng Du Lâm còn chưa nhìn kỹ, mấy trận đao quang kiếm ảnh đi qua, hai tên thị vệ kêu lên rồi ngã xuống.

“Lâm nhi!” Người xông tới đúng là Vân Thiều Lỗi, hắn tiến lên, cái miệng nhỏ nhắn của Phượng Du Lâm giật mình mà khẽ nhếch, lập tức nhảy xuống giường nhào vào ngực của hắn.

“Không có việc gì... Không có việc gì...” Vân Thiều Lỗi như nhặt được chí bảo mà ôm chặt y, Phượng Du Lâm nước mắt lưng tròng oa trong lòng ngực của hắn gật đầu, một lần nữa được ở trong lồng ngực thân quen khiến y kích động muốn khóc.

“Đi thôi.” Vân Thiều Lỗi kéo y chạy ra bên ngoài, này vừa hay nhìn thấy y sam đơn bạc trên người Phượng Du Lâm, kia lựa trắng cơ hồ trong suốt phủ trên thân hình Phượng Du Lâm, bả vai mảnh khảnh cùng nhũ châu phần hồng như ẩn như hiện.

Xoang mũi nóng lên, Vân Thiều Lỗi dù dục hỏa công tâm nhưng lập tức ý thức được đồng y phục này là ai để cho y mặc, lửa giận rất nhanh che lấp dục vọng.

“Tên khốn kia dám để người mặc loại quần áo này?!”

Phượng Du Lâm cho rằng hẳn lại sinh khí, cái mũi vì sợ mà sụt sịt. Vân Thiều Lỗi vừa thấy hốc mắt y hồng hồng, trong lòng vừa yêu vừa thương, nhanh chóng ôn nhu an ủi vài câu rồi dùng áo khoác ôm lấy y chạy ra ngoài.

Đại bộ phận thị vệ trong biệt viện Hạ Hầu Huân đều đi vây khốn Miêu Tuyết Khanh, Vân Thiều Lỗi thuận lợi dọc theo tường vây rồi đi, bên ngoài đã có hai con ngựa chờ sẵn.

Miêu Tuyết Khanh cùng Hạ Hầu Huân vừa đánh vừa chạy, rất nhanh đánh tới một nơi trống trải trong viện. Thủ hạ của Hạ Hầu Huân làm thành bốn bức tường, đem hai người vây tại chính giữa. Mai Sĩ Hoa núp trong lùm cây nhìn tình huống không sai biệt lắm, vội lấy từ trong lòng ra cái ná cao su——

Miêu Tuyết Khanh không địch lại số đông đành phải phi thân nhảy lên nóc nhà. Hạ Hầu Huân chưa nhìn thấy chân diện mục của y thế không bỏ cuộc, cũng theo đó phi thân đuổi theo.

Gia hỏa chết tiết bám riết không buông!

Đôi mắt đẹp giận dữ trừng lại, huy kiếm đâm qua, Hạ Hầu Huân dùng chiết phiên hóa giải kiếm phong, tay trái bỗng nhiên hóa thành linh xà vung đến trước mặt Miêu Tuyết Khanh. Miêu Tuyết Khanh chỉ cảm thấy trên mặt chợt lạnh, miếng vải đen đã bị xé xuống!

Y hốt hoảng che mặt chạy trốn.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn khiến Hạ Hầu Huân ngơ ngẩn.

Chính là lúc này! Mai Sĩ Hoa kéo căng dây cao su, nhắm mục tiêu, một viên đạn khói phá không bắn ra, chuẩn xác nổ tung trước mặt Hạ Hầu Huân.

Sương khói che khuất tầm mắt mọi người, Miêu Tuyết Khanh nhân cơ hội tẩu thoát.

“Chủ nhân!”

“Chủ nhân!”

“Tên kia còn có đồng đảng!”

Bên dưới la hét ầm ĩ, một số ít chủ động đi tìm Mai Sĩ Hoa. Sương khói dần dần tản đi, trên nóc nhà chỉ còn Hạ Hầu Huân đang đứng.

“Chủ nhân! Tiểu gia hỏa kia đã bị người cứu đi!” Bộ hạ chạy tới sốt ruột báo cáo, Hạ Hầu Huân mất điếc tai ngơ, tỉnh tề thường thức cái liếc mắt kinh hồng vừa rồi—— Dung nhan kia tựa như bạch mai lãnh diễm giữa trời đông giá rét.

Gã đã từng gặp qua vô số khuôn mặt xinh đẹp, nhưng chưa có người nào có thể đánh sâu vào tâm trí gã như vậy. Một ngọn lửa ham muốn khác biệt trong dĩ vãng nổi lên trong lòng ngực Hạ Hầu Huân, gã đem vải dệt dán tại trên môi, lẩm bẩm nói:

“Mặc kệ người là ai... Người đều trốn không thoát đâu...”

Vân Thiều Lỗi mang theo Phượng Du Lâm ra roi thúc ngựa trở lại Mai Lan sơn trang, Mai Sĩ Hoa cùng Miêu Tuyết Khanh sau đó cũng trở lại.

Vừa mới xuống ngựa, Vân Thiều Lỗi liền khẩn cấp ôm Phượng Du Lâm vào trong ngực, Phượng Du Lâm cũng quỳn luyến dựa vào trước ngực hắn. Mai Sĩ Hoa không quen nhìn bọn họ âu yếm mặn mòi, nói thầm:

“Muốn ôm thì về phòng mà ôm...”

Vân Thiều Lỗi ngập chìm trong vui sướng hoàn toàn không để ngoại nhân vào trong mắt. chỉ lo lo đang cầm Phượng Du Lâm khuôn mặt nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ:

“Người không có bị thương chứ?”

Phượng Du Lâm nhu thuận lắc đầu, Vân Thiều Lỗi yêu thương dâng trào, nói liên miên “Ta về sau sẽ hảo hảo bảo vệ người” rồi “Loại sự tình này sẽ không xảy ra nữa” linh tinh.

Mai Sĩ Hoa chịu không nổi muốn nôn, đành phải nhấc khế bọn họ mau về phòng. Miêu Tuyết Khanh bên cạnh lần đầu tiên nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa tình nhân, y kinh ngạc nhìn hai người, khuôn mặt băng sương bày ra biểu tình phức tạp.

Mùi mẫn đủ rồi, Vân Thiều Lỗi mới hướng Mai Sĩ Hoa cảm tạ, dắt Phượng Du Lâm về phòng.

“Người muốn đi nghỉ không, ta an bài một gian phòng cho người?”

Hai người đi rồi, Mai Sĩ Hoa hỏi Miêu Tuyết Khanh, người sau lãnh đạm lắc đầu:

“Không cần, ta phải đi.”

“Gi? Người không cùng Vân đại ca cáo biệt hả?”

“Không được. Thỉnh người chuyển lời giúp ta, cáo từ.” Miêu Tuyết Khanh kiêu lời như vàng, một chữ không thừa, dứt lời liền xoay người lên ngựa.

* (tích ngôn như kim): chuyển thành như vậy cho nó quen thuộc = v =

“Cáo từ...”

Mai Sĩ Hoa ngơ ngác nhìn thân ảnh giá mã rời xa.

Phượng Du Lâm bị Vân Thiều Lỗi kéo về phòng, cửa đóng lại là nụ hôn nồng nhiệt hạ xuống. Có kinh nghiệm lần trước, Phượng Du Lâm lúc này không còn phản cảm. Tay y không kìm nổi mà đặt lên bả vai Vân Thiều Lỗi, cũng phối hợp mà nhắm mắt lại.

“Tên khốn kia không làm chuyện này với người đi...” Hắn thừa dịp hai đôi môi tách ra khe hở, thở hổn hển hỏi, sau đó vừa lòng nhìn Phượng Du Lâm lắc đầu phủ nhận.

Vân Thiều Lỗi cởi áo khoác Phượng Du Lâm, đại chương trực tiếp tham tiến bên trong nội y âu yếm da thịt của y, Phượng Du Lâm nhẹ giọng rên rỉ.

“Kia như này sao? Hắn đối với người đã làm gì...?”

Phượng Du Lâm nghĩ nghĩ, lắc đầu, tiếp lại gật đầu, Vân Thiều Lỗi rất là khẩn trương.

“Rốt cuộc là có hay không?”

Phượng Du Lâm nghĩ, Hạ Hầu Huân lúc ấy sờ y là cách một tầng áo, kia có tính là “giống nhau” không nhỉ? Y còn đang lo lắng, Vân Thiều Lỗi đã gần như vội vàng lột bỏ y phục của y kiểm tra rồi.

“Ách?” Phượng Du Lâm không nắm được trọng điểm.

Vân Thiều Lỗi cẩn thận xem kỹ toàn thân hắn, nhìn nhìn phía trước lại nhòm nhòm trái phải, phát hiện toàn thân Phượng Du Lâm trắng nõn không có một dấu hôn nào, hắn mới thả lỏng một hơi. Hắn để đối phương nằm ngửa, cùng cái mũi của y dán tại một chỗ.

“Lâm nhi...” Vân Thiều Lỗi mấp máy, khê hôn bờ môi y. Phượng Du Lâm toàn thân trần trụi cùng hắn dán thành một khối, vải y phục lơ đãng ma sát đầu vú mẫn cảm của y, khiến y thấp giọng thở dốc.

“Làm sao vậy?” Vân Thiều Lỗi vừa nhấc mắt đã bị tiểu thực quả trước ngực hấp dẫn lực chú ý. Hắn liếm liếm môi, không nhịn được vươn tay ngắt một viên, Phượng Du Lâm kinh suyến.

“Người có cảm giác...?”

Trước bị Hạ Hầu Huân đụng vào chỉ có cảm giác ghê tởm, Phượng Du Lâm giờ phút này lại cảm thấy một trận khoái cảm tê dại cùng đau đớn từ đầu vú truyền đến. Y mặc cỡ đồ mặc, không được tự nhiên mà quay đầu đi. Lần này Vân Thiều Lỗi đồng thời nắm song châu, nhẹ nhàng mà chuyển động, cảm thụ chúng nó từ từ cứng rắn.

“Ân...” Phượng Du Lâm mang thanh âm dục cự còn ngêngh, Vân Thiều Lỗi vừa nghe lập tức dục hỏa phun trào, há mồm ngậm lấy. Hắn hấp hút liếm lộng, đầu lưỡi cùng thân thể giao triền phát ra tiếng vang chắc chắn.

“Ân a... A...” Phượng Du Lâm bắt lấy đầu hắn, vận vẹo thân hình.

Vân Thiều Lỗi hôn dọc theo bộ ngực bằng phẳng, thân hình Phượng Du Lâm trắng trẻo lóe điểm điểm thủy quang. Cảm giác đầu lưỡi ẩm áp tiến đến bụng dưới, Phượng Du Lâm giật mình, vội vàng muốn đem hấn đẩy ra. Vân Thiều Lỗi cố chấp tiếp tục hôn xuống, không chút do dự hấp trụ nam căn y...

Phượng Du Lâm cơ hồ thét thành tiếng. Hấn... hấn như thế nào có thể dùng miệng ăn nơi đó? Thực bần! Phượng Du Lâm liều mạng giãy dụa, vừa đâm vừa đánh, Vân Thiều Lỗi mở miệng hơi hơi dùng sức, Phượng Du Lâm kêu lên rồi mềm nhũn.

Vân Thiều Lỗi nhả ra đổi thành dùng tay bộ lộng, hấn ôn nhu trấn an tâm tình của y.

“Lâm nhi... Không phải sợ... Không có gì phải xấu hổ.”

Phượng Du Lâm dần dần thả lỏng, y hút hút cái mũi, cố nhịn xuống không khóc.

“Không cần sợ, ta sẽ dạy ngươi.....” Vân Thiều Lỗi đẩy nhanh tốc độ, khoái cảm xa lạ thổi quét toàn thân Phượng Du Lâm, y cố nén tiếng rên rỉ, hơi thở dồn dập.

Vân Thiều Lỗi không định lập tức chiếm lấy y, nhưng vẫn muốn để Phượng Du Lâm làm quen một chút với tình sự.

“Ân... ân...” Phượng Du Lâm cắn chặt răng, nhưng thanh âm vẫn không kìm nén được thoát ra. Tay Vân Thiều Lỗi càng động càng nhanh, tiểu bồng lần đầu nếm trải sự đời rất nhanh tới đỉnh, ma sát nhiệt độ cao gần như thiêu đốt.

Nóng quá... Sắp chết...

Đây là cảm giác gì? Vì sao lại như vậy?

Phượng Du Lâm khó chịu cong thắt lưng, hông nhỏ không khống chế được mà lắc lư.

“A...” Một trận đầu vầng mắt hoa, toàn thân co rút, Phượng Du Lâm thuận theo dục vọng phóng thích lên tới đỉnh...

Ta lần trước lầm~~ Còn 3 chương nữa mới kết thúc~~ Ngẫu bò a bò a

~~P/s: Tiểu Vân rất cục ăn đậu hũ thành công. Lại đào hố liên tục rồi

~~Hạ.

“Lâm nhi, ăn thử món lê muối giòn này đi, ngon lắm.” Vân Thiều Lỗi sẵn sàng đặt đĩa lê trước mặt Phượng Du Lâm. Người sau giương mắt nhìn hấn một chút, hai gò má lập tức ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Vân Thiều Lỗi thấy y không động, hỏi:

“Ngươi không vui sao?”

Phượng Du Lâm nhanh chóng lắc đầu, lấy đĩa gấp thử một miếng.

Tuy rằng đại hội thử kiếm còn chưa kết thúc, nhưng vì phòng ngừa “Độc Phiến Môn” lại đến trộm người, buổi sáng Vân Thiều Lỗi liền mang Phượng Du Lâm rời khỏi Cận Châu thành. Bây giờ là giữa trưa, hai người tạm nghỉ chân ở một quán trà nhỏ ven đường.

“Còn món này nữa, là mơ chua ngọt.” Vân Thiều Lỗi đem đồ ăn vặt Phượng Du Lâm thihs bày hết lên bàn.

Phượng Du Lâm cúi bả vai, ánh mắt nhìn chằm chằm đầu gối, chỉ ngồi đó mà không ăn. Vân Thiều Lỗi tâm tư tỉ mỉ rất nhanh phát hiện Phượng Du Lâm vẫn luôn không nhìn thẳng vào hấn, nếu không cẩn thận chạm phải liền nhanh chóng xoay đầu đi. Hấn nhẹ nhàng nhượng mảy, rõ ràng đối phương đang sợ hãi.

Xem ra chuyện mình làm ngày hôm qua hơi quá, vật nhỏ nhất gan này nhất định bị dọa rồi? Bất quá Vân Thiều Lỗi cũng không hối hận, Lâm nhi là người của hấn, một ngày nào đó hấn sẽ hoàn toàn chiếm hữu y. Loại chuyện ngày hôm qua hấn sẽ tiếp tục thực hiện, bất quá sẽ tuần tự từng bước một, tận lực không dọa sợ Lâm nhi...

“Lâm nhi.” Hấn ôn nhu gọi.

Phượng Du Lâm thấp thấp giọng đáp “Ân?”

“Ngẩng đầu lên.”

Phượng Du Lâm không dám không nghe, chăm chăm đe cổ duỗi thẳng. Vân Thiều Lỗi nhu tình như nước mà cười, vươn tay nhẹ lau khôe miệng dính nước bọt của y.

“Nhìn người này đầy miệng dính bẩn.”

Phượng Du Lâm khuôn mặt như bị hỏa thiêu, đại ra nửa ngày mới vội vàng cúi đầu, mặt thái mười phần. Vân Thiều Lỗi xem ở trong mắt yêu ở trong lòng, càng thêm sùng nịch mà mỉm cười.

Bọn họ nghỉ ngơi rồi tiếp tục lên đường. Sau khi rời quán trà phải đi qua một đoạn sơn đạo, Vân Thiều Lỗi hiện giờ thập phần quý trọng thời gian cùng một chỗ với Phượng Du Lâm, không hề chạy đi thực mạng như dĩ vãng, mà là tùy ý để ngựa thong thả chạy.

Vân Thiều Lỗi thâm mật đem Phượng Du Lâm bao trong lòng, thỉnh thoảng thân thân đầu y một phát, cọ cọ cổ y một cái. Phượng Du Lâm trước kia không hiểu sự đời, không biết ý tứ hàm xúc này đó. Hiện tại trải qua nhiều chuyện như thế, trong lòng cũng hiểu một phần, không có cách nào coi như không có việc gì.

Y không ghét Vân Thiều Lỗi thân thiết với mình, nhưng cũng vô pháp tiếp thu, việc này với y mà nói vẫn thực ngượng ngùng. Phượng Du Lâm dọc theo đường đi cả người cứng ngắc không được tự nhiên.

Vân Thiều Lỗi đùa y ngày càng quá trớn, thổi khí vào tai y. Phượng Du Lâm toàn thân tê dại, sợ ngựa mà xoay xoay thân mình. Vân Thiều Lỗi ha hả cười, thậm chí còn ngậm lấy vành tai y.

“Á!” Phượng Du Lâm nhú mày, lỗ tai đỏ bừng. Nhưng vì đang trên lưng ngựa nên trốn không thoát, chỉ có thể hừ loạn kháng nghị.

Hai người vừa đùa giỡn vừa chạy đi, nháy mắt đã qua nửa ngày, mặt trời bắt đầu lặn về phí tây. Vân Thiều Lỗi đang suy nghĩ nên dừng chân nơi nào, thình lình phía sau truyền đến một trận tiếng vó ngựa. Thanh âm từ phía xa dần dần cách vị trí của Vân Thiều Lỗi ngày càng gần.

Nơi này rừng núi hoang vắng, con ngựa bỗng nhiên xuất hiện thật đáng ngờ.

Hấn lập tức cẩn thận kéo cương ngựa để nó đứng ở ven đường, sau đó ôm Phượng Du Lâm trèo lên đại thụ phía đối diện. Phượng Du Lâm đầy bụng nghi hoặc, cùng hấn quan sát tình hình phía dưới sơn đạo.

Không lâu sau, một người mặc áo xám cười ngựa chạy tới, hấn dừng lại bên cạnh tọa kỵ của Vân Thiều Lỗi, hoang mang nhìn chung quanh. Vân Thiều Lỗi lập tức nhận ra bóng lưng của người đó, liền mang Phượng Du Lâm nhảy xuống.

Nam tử áo xám bị dọa một vố, giật mình quay đầu——

“Sĩ Hoa?” Vân Thiều Lỗi kêu tên của hấn.

Mai Sĩ Hoa xuống ngựa, lòng còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực nói:

“Đại ca, ta bị người hù chết mất, làm chi mà không nói một lời liền xuất hiện...”

Phượng Du Lâm không thể tưởng được là hấn, biểu tình có chút kinh ngạc.

“Ta mới là người bị dọa.” Vân Thiều Lỗi trách cứ, “Vì sao theo dõi chúng ta?”

“Không hề, ta là muốn đi cùng hai người.”

“Đi cùng?”

Mai Sĩ Hoa dùng sức gật đầu.

“Thỉnh huynh dẫn ta tiến kinh đi!” Hấn khẩn cầu chấp tay hành lễ.

Vân Thiều Lỗi ôm Phượng Du Lâm lên ngựa, tùy ý hỏi:

“Vì cái gì?”

Mai Sĩ Hoa hấp tấp theo sau.

“Cha cứ nhiên muốn ngày mai khi đại hội thử kiếm chấm dứt tuyên bố hôn lễ của ta!”

“Sao lại như thế?” Vân Thiều Lỗi lên ngựa, một bộ việc không liên quan đến mình.

Mai Sĩ Hoa vội vàng chạy về tọa kỵ của mình, vừa lên ngựa vừa nói:

“Ta không muốn cùng nữ nhân kia kết hôn a!”

“Cho nên đệ bỏ chạy?”

“Đúng vậy, nếu ta cùng huynh tiến kinh cha tuyệt đối sẽ không tìm thấy ta.”

Vân Thiều Lỗi quay đầu lại, nói:

“Người trở về đi, cha mẹ người sẽ lo lắng.”

“Đại ca!” Mai Sĩ Hoa không chịu, “Huynh đây không phải là định hại ta sao? Ta không thích nghe bọn họ bài bố thú một nữ nhân mình không yêu!”

Tâm tình Mai Sĩ Hoa không hề khác lúc Vân Thiều Lỗi vừa thú Phượng Du Lâm tẹo nào, Vân Thiều Lỗi cúi đầu khẽ hôn búi tóc Phượng Du Lâm, tự giễu mà cười.

“Thế sự khó lường, chờ sau khi đệ thú thê nói không chừng liền thích nàng.”

Phượng Du Lâm tựa hồ cũng nghe hiểu ẩn ý trong đó, miễn cảm mà ngẩng đầu. Vân Thiều Lỗi mỉm cười ngừng mắt nhìn y, y lại lập tức chấn kinh mà cúi đầu.

Mai Sĩ Hoa chưa từ bỏ ý định chạy theo phía sau bọn họ, lải nhải oán giận:

“Đại ca, xin huynh thương xót ta đi mà, mang theo ta đi, tiểu đệ cam đoan tuyệt đối không gây phiền toái cho huynh. Huynh đệ một hồi, huynh sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?”

“Ta chỉ sợ bị cha mẹ người truy cứu.” Vân Thiều Lỗi biện hộ, “Nếu chậm trễ hôn nhân đại sự của đệ, đại ca lấy gì mà đền tội?”

Mai Sĩ Hoa không còn nhẫn nại cầu hãn, kích động nháo ầm lên:

“Đại ca sao huynh có thể làm như thế! Lẽ nào ta đã có người mình thích rồi còn muốn thú người khác sao?”

“Người làm người ta hoài thai?” Vân Thiều Lỗi tò mò.

“Ách...” Mai Sĩ Hoa nhất thời nghẹn lời.

“Là cô nương nhà ai?” Vân Thiều Lỗi truy vấn.

Mai Sĩ Hoa vốn ngây thơ, khuôn mặt tuần tú oanh một cái hồng rục, nói quanh co này nọ:

“Dù sao... ta không muốn thú đối tượng phụ thân an bài...”

“Sĩ Hoa, đó rốt cuộc là ai? Ta có nhận thức người đó sao?” Vân Thiều Lỗi cảm thấy kỳ quái, Phượng Du Lâm cũng vểnh tai lắng nghe.

“Ta... Không nói nữa!” Mai Sĩ Hoa dùng sức đá bụng ngựa, dẫn đầu chạy đi.

“Sĩ Hoa?”

“Cho dù huynh không đáp ứng ta vẫn muốn bám theo bọn huynh!” Mai Sĩ Hoa ở phía trước hô.

Xem ra khối ngư bì đường* này muốn vớt cũng không xong.

*Ngư bì đường: kẹo mè xứng, chỉ những kẻ bám dai như đĩa

Vân Thiều Lỗi thở dài một tiếng, giục ngựa đuổi kịp phía trước.

10. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thượng.

Mai Sĩ Hoa lần nữa cam đoan tuyệt đối sẽ không cản trở Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm. Vân Thiều Lỗi nghĩ thầm, đường đi còn ẩn núp không biết bao nhiêu kẻ dòm ngó ‘Nội công bí tịch’, có Mai Sĩ Hoa ở bên chiếu ứng cũng có thể giảm bớt áp lực, vì vậy cuối cùng đáp ứng Mai Sĩ Hoa, một hàng ba người tiếp tục lên đường đến kinh thành.

Đường đi coi như thuận lợi, chỉ ngẫu nhiên gặp phải vài tiểu tặc trộm cướp, đối với bọn Vân Thiều Lỗi mà nói hoàn toàn không tạo thành uy hiếp. Bất quá một ngày không tìm được người tiết lộ tin tức, Vân Thiều Lỗi liền không thể thư thái.

Bất tri bất giác, ba người đã tới kinh thành phồn hoa náo nhiệt.

Rất nhanh sẽ phải đối mặt với người nhà Phượng Du Lâm, Vân Thiều Lỗi trong lòng khó nén khẩn trương, không biết gia gia Phượng Du Lâm có thể tiếp thu người “cháu rể” này không.

Với Phượng Du Lâm mà nói, cái gọi là người nhà trong vương phủ bất quá chỉ là một đám người xa lạ chưa từng gặp mặt, cho nên y không có gì đặc biệt mong chờ. Nhưng là... lúc xuống núi An Trường Quân gia gia từng nói muốn y về sau khôi phục thân phận nam nhi ở lại vương phủ, còn Vân Thiều Lỗi lại nói y vĩnh viễn là “Vân phu nhân”, rốt cuộc ai đúng? Bản thân Phượng Du Lâm cũng không biết.

Sau khi tìm được vương phủ, ba người chính thức đăng môn viếng thăm.

Trên môn trụ cao lớn trước cổng vương phủ treo một cặp đèn lồng trắng, Vân Thiều Lỗi vừa nhìn thấy liền dâng lên dự cảm bất thường.

Trong phủ có người qua đời? Là ai?

Vân Thiều Lỗi trong lòng cầu nguyện đừng là “nhân vật trọng yếu” kia, nếu không sự tình của Lâm nhi sẽ khó giải quyết.

Bọn họ báo thân phận cho thị vệ ngoài cửa, đối phương hồ nghi đánh giá bọn họ, sau đó phái người đi thông tri.

Mọi việc thuận lợi đến kỳ lạ, Vân Thiều Lỗi không thể không âm thầm đề phòng.

Thị vệ đưa bọn họ đến đại sảnh ngồi chờ, để người hầu dâng trà. Vân Thiều Lỗi cầm chén trà định nhấp một ngụm thì tiếng Phượng Du Lâm hắt xì đánh gãy hân.

Tình cảnh này thật quen thuộc.

“Lâm nhi?”

Vân Thiều Lỗi lập tức buông chén, Phượng Du Lâm nhăn cái mũi nhỏ, đem chén trà đang bốc khói đẩy ra xa. Bên này Mai Sĩ Hoa không biết nội tình, vừa cầm chén trà liền đưa lên miệng uống.

“Sĩ Hoa!” Vân Thiều Lỗi chưa kịp ngăn lại, Mai Sĩ Hoa đã uống một ngụm to.

“Làm sao vậy?” Mai Sĩ Hoa ngạc nhiên.

“Đệ...” Vân Thiều Lỗi đang muốn giải thích, vài người hầu bên cạnh đột nhiên đóng chặt cửa chính lẫn cửa sổ, ba người bị giam trong phòng.

“Các người làm cái gì?”

Vân Thiều Lỗi quát khê, nhưng đúng lúc này, bên trong nhảy ra hai mươi mấy đại hán cầm vũ khí, mỗi người động tác nhanh nhẹn, khí tức vững vàng, nhìn ra được tất cả đều là kẻ võ công cao cường.

Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa lập tức đem Phượng Du Lâm hộ sau lưng.

Những hán tử từng bước tiếp cận, đem ba người vây lại giữa đại sảnh.

“Đây là ý gì?” Vân Thiều Lỗi lạnh giọng hỏi.

“Trừng trị các người.”

Một giọng nam âm lãnh truyền đến, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc đồ tang từ phòng trong đi ra.

Vân Thiều Lỗi nhìn quần áo cùng tướng mạo của y, lập tức đoán ra thân phận đối phương.

“Người là tiểu vương gia?”

“Đúng vậy.” Tiểu vương gia cao ngạo trả lời, khinh miệt và căm ghét nhìn Phượng Du Lâm, châm biếm: “Đàn cầu tặc các người thật đúng lúc đưa đến cửa, hôm nay chết tại đây cũng là phúc của các người.”

Vân Thiều Lỗi chưa kịp phản kháng, Mai Sĩ Hoa đã nhin không nổi, chửi ầm lên:

“Tiểu tử thói nhà người tính là cái gì? Kêu phụ thân người ra đây!”

Tiểu vương gia hừ lạnh.

“Phụ thân đã được mai táng ba ngày trước.”

“Cái gì?” Mai Sĩ Hoa không tin nổi, Vân Thiều Lỗi trầm xuống—— dự cảm của hắn quả nhiên chính xác!

Tiểu vương gia ngồi ở ghế thái sư(1), tràn đầy tự tin mà châm chọc:

“Thật đáng tiếc nha, nếu các người tới sớm hơn bảy ngày, ta đây cũng không đảm đương nổi danh ‘tiểu vương gia’ này.”

Bởi vậy sau khi Lục vương gia tạ thế bảy ngày, tiểu vương gia do nhị vương phi sinh hạ thuận lý thành chương kế vị. Y e ngại Phượng Du Lâm ảnh hưởng địa vị của mình, vì thế cấp tốc muốn diệt trừ bọn họ.

Vân Thiều Lỗi không định cùng y cứng đối cứng, hắn theo nguyên kế hoạch nói:

“Tiểu vương gia, Lâm nhi là thê tử của ta. Nàng thân là nữ nhi, người không cần lo lắng nàng sẽ uy hiếp được người.”

Tiểu vương gia hừ một tiếng, hung hăng quát:

“Chớ ở trước mặt ta nói láo! Người cho là ta không biết tên tạp chủng này là nam sao?”

Vân Thiều Lỗi thất kinh, hỗn đản này từ đâu biết được giới tính thật của Phượng Du Lâm?

“Người đã biết những gì?” Vân Thiều Lỗi dờ dể mặt thỏa hiệp, trong mắt bắn ra hàn quang lạnh buốt.

Tiểu vương gia không coi ai ra gì mà giễu cợt:

“Loại chó được nuôi dưỡng như người quần được ta sao? Dù sao hôm nay tên tạp chủng kia chết chắc rồi!”

Mai Sĩ Hoa không nhẫn nổi mà mắng chửi:

“Miệng mồm phóng cho sạch sẽ! Cận thận ta nhổ sạch răng nhà người!”

“Phải xem người có năng lực hay không.”

Tiểu vương gia ra hiệu, bọn đại hán lập tức từ phía vây công. Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa ra sức chống cự, trong đại sảnh nhất thời đao quang kiếm ảnh, tiếng hét chém giết rống giận xuyên thấu mái nhà.

Bên thích khách người đông thể mạnh, Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa võ công dù cao cũng khó tránh khỏi bị vây vào thế yếu.

“Sĩ Hoa! Tách ra!” Vân Thiều Lỗi rống to, ôm Phượng Du Lâm đang kinh hoảng phi thân lên xà nhà, đám thích khách lập tức bám theo. Một người đến giết một, Vân Thiều Lỗi cùng bọn họ triển khai một hồi xa luân đại chiến(2).

Mai Sĩ Hoa không tinh thông kiếm pháp, chỉ có thể dùng quyền cước đánh bay một tên thích khách. Cửa sổ theo đó bị phá vỡ, Mai Sĩ Hoa nhân cơ hội nhảy ra ngoài, vài tên thích khách đuổi sát theo sau.

Tiểu vương gia kiêu ngạo hát hàm:

“Một tên cũng không tha! Giết hết bọn chúng!”

Vân Thiều Lỗi phần hận mà hung ác liếc y, một tay thuận thể ngăn cản thích khách tấn công, kiếm của đối phương bay khỏi tay hướng về phía tiểu vương gia, sừ một tiếng bay qua mặt y cắm thẳng vào bức tường phía sau.

Kiểm phong chỉ kém một tắc liền đâm trúng y. Tiểu vương gia tâm địa độc ác lại nhất như cây, sợ tới mức tè ra quần, cuống quýt tránh sau cột nhà gầm gừ:

“Lũ hỗn trướng! Cẩn thận một chút cho ta!”

Vân Thiều Lỗi cười lạnh, cố ý đánh bay toàn bộ kiếm địch nhân về phía tiểu vương gia. Đối phương sợ tới mức mặt không còn chút máu, thất thố ôm đầu cuộn mình dưới cây cột, bên trốn bên chửi:

“X nhà ngươi! A! Ta nhất định cho ngươi biết tay! Oa!”

Tiếng mắng chửi hỗn loạn hòa cùng tiếng kêu thảm thiết nghe phá lệ buồn cười. Phượng Du Lâm ôm xà nhà nhìn tình cảnh bên dưới, trong mắt lúc mê hoặc lúc kinh ngạc.

Vân Thiều Lỗi đánh đến vui vẻ, chợt nghe bên ngoài có tiếng Mai Sĩ Hoa gọi:

“Đại ca!”

Hắn đột nhiên nhớ tới Mai Sĩ Hoa vừa rồi uống phải nước trà, chỉ sợ bây giờ bị độc phát rồi! Vân Thiều Lỗi công Phượng Du Lâm trên lưng, nhảy ra ngoài phòng.

Tiểu vương gia gấp đến độ khoa chân múa tay, nước miếng tung bay la hét:

“Không được để chúng chạy thoát!”

Đám thích khách còn lại nhanh chóng thu kiếm đuổi theo.

Vân Thiều Lỗi công Phượng Du Lâm chạy ra ngoài viện, quả nhiên thấy Mai Sĩ Hoa thống khổ quỳ rạp trên đất, gian nan ngăn cản địch nhân vây công. Hắn lập tức tìm cách đi tới cứu viện.

Trải qua một phen khổ chiến, nhân số địch nhân thiệt hại một nửa, nhưng Vân Thiều Lỗi công Phượng Du Lâm còn phải bảo vệ Mai Sĩ Hoa, thể lực tiêu hao rất nhanh.

Phượng Du Lâm nhận ra, thừa dịp sau lưng không có địch nhân, nhanh chóng trượt khỏi lưng hắn.

“Lâm nhi?!” Vân Thiều Lỗi lo lắng quay đầu lại, Phượng Du Lâm chạy tới nâng Mai Sĩ Hoa dậy, hai người gấp rút trốn sau một tảng đá lớn.

Vân Thiều Lỗi biết y muốn vì hắn phân ưu, vừa cảm động lại vừa không an tâm, đành một bên chống cự một bên phân tâm chú ý y.

Tiểu vương gia sợ hãi tránh ở cạnh cửa, cao giọng chỉ huy bọn thích khách:

“Không cần để ý tên cầu tặc đó! Mau xử lý tiểu tạp chủng kia cho ta!”

Một số thích khách nghe lệnh làm theo, Vân Thiều Lỗi vội vàng chặn lại. Trước sau đều là địch nhân, hắn chống đỡ khá gian nan.

Mai Sĩ Hoa bên này môi trắng bệch, mặt vàng như đất. Phượng Du Lâm bắt mạch kiểm tra, mạch đập đối phương nhanh kinh người, nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao không ngừng.

Nếu không có giải dược hắn liền không sống được, nhưng tìm giải dược ở đâu bây giờ? Phượng Du Lâm tâm tình rối loạn, dùng tay vói vào yết hầu Mai Sĩ Hoa ép hắn nôn ra.

“Qe...”

Mai Sĩ Hoa một trận buồn nôn, ý thức mơ hồ, hoàn toàn không biết là Phượng Du Lâm đang cứu hắn, theo phản xạ mà đẩy Phượng Du Lâm ra. Phượng Du Lâm chịu đau, dùng sức móc yết hầu của hắn.

“Qe... Qe...”

Mai Sĩ Hoa chớp mắt, yết hầu co rút, thứ trong dạ dày trào ngược lên——

Hỗn chiến trong thời gian dài khiến Vân Thiều Lỗi dần kiệt sức, vài tên thích khách thừa dịp hấn không đề phòng lách qua tấn công Phượng Du Lâm. Vân Thiều Lỗi cả kinh, hô hấp đình chỉ, kinh hoảng hô to:

“Lâm nhi! Mau trốn đi!”

Đám thích khách nhảy tới sau tảng đá, chưa đến một giây đã bị đánh bay. Vân Thiều Lỗi cùng những tên còn lại sững sờ——

Lời tác giả: Ta dùng não quá độ~~ Giờ xuất hiện hiện tượng đau nửa đầu~~ T-T Cho nên các chương sau sẽ ra chậm một chút.

Sau khi lắp xong hồ này ta muốn nghỉ ngơi lấy sức một thời gian~~ Hy vọng mọi người thông cảm

~~Trung.

Chỉ thấy Mai Sĩ Hoa mạnh mẽ nhảy ra, tuy sắc mặt còn chút tái nhợt nhưng tinh thần đại khái đã khôi phục.

“Sĩ Hoa?”

Vân Thiều Lỗi mừng rỡ, Mai Sĩ Hoa đi đến cùng hấn kề vai chiến đấu, hai người liên thủ rất nhanh đem địch nhân tiêu diệt.

Tiểu vương gia thấy đại thế đã mất, sợ tới mức chạy trốn chết. Mai Sĩ Hoa há để cho y thoát? Hấn xuất ra nổ cao su(3) tùy thân mang theo, nhặt một viên đá nhắm thẳng tiểu vương gia——

“Ai nha!”

Viên đá bắn trúng cằm chân tiểu vương gia, y mềm nhũn ngã gục xuống. Mai Sĩ Hoa tóm được y sau đó hung ác dần y một trận.

“Xú tiểu tử! Dám hạ độc ám toán ta! Xem ta đánh chết ngươi!”

Tiểu vương gia bị đánh đến răng rơi đầy đất, liên thanh kêu đau.

“Lâm nhi!” Vân Thiều Lỗi lười quản bọn họ, trước hết phải là đi tìm tiểu tình nhân của mình.

Phượng Du Lâm lộ đầu ra từ sau tảng đá thăm dò, Vân Thiều Lỗi liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai má sưng đỏ của y.

“Sao bị như vậy?” Hấn đem y kéo lại gần, đau lòng hỏi.

Phượng Du Lâm nhanh chóng lắc đầu, Vân Thiều Lỗi bắt lấy cảm y, gặm gừ:

“Ai đánh?!”

Mai Sĩ Hoa đang giáo huấn tiểu vương gia phản xạ có điều kiện quay đầu lại, Vân Thiều Lỗi cũng quay đầu trừng hấn:

“Ngươi đánh?”

Hấn nghiêng răng hỏi, Mai Sĩ Hoa tim đập thành thịch, nhanh chóng xua tay phân bua:

“Đại ca! Không phải ta cố ý! Ta thề với trời! Ta không hề định... Ai!”

Rầm một tiếng, Vân Thiều Lỗi một quyền đem huynh đệ kết nghĩa đánh ngã.

Mai Sĩ Hoa chỉ có thể ngửa mặt hỏi ông trời, miễn cưỡng hứng trọn một quyền—— Hấn giờ đã biết cái gì gọi là “trọng sắc khinh bạn”, hấn oan a....

“Ách?” Phượng Du Lâm kinh ngạc nhìn Mai Sĩ Hoa ngã xuống đất không dậy nổi.

“Không sao chứ?” Vân Thiều Lỗi ôm y, khanh khanh ta ta tối quan trọng hơn.

Phượng Du Lâm chỉ biết lắc đầu, Vân Thiều Lỗi thân mật giúp y lau mặt, chỉnh lý đầu tóc. Mai Sĩ Hoa “hai mắt hằm oan” bị lờ đi, ủy khuất cắn môi dưới, khóe mắt bỗng nhiên nhìn trúng tiểu vương gia đang muồn chuồn êm, nhanh chóng nhảy tới nhéo y.

“Đồ hỗn trướng! Muốn chạy hả?”

“Vô lễ! Buông ta ra! Buông!” Tiểu vương gia như con gà con bị tóm cổ xách lên, vừa tức vừa giận mà la hét, “Ta đường đường là vương gia! Ta sẽ khải tấu Hoàng thượng tru di cửu tộc nhà ngươi...”

Vân Thiều Lỗi kiếm phong nháy mắt đặt trên cổ y, thanh âm của tiểu vương gia lập tức nghẹn tại cổ họng.

Lúc này, một đạo kinh hô vang lên:

“Thỉnh thủ hạ lưu tình!”

Mọi người quay lại, một quý phu nhân đáng người mảnh mai nghiêng ngả lão đảo chạy tới, thị nữ theo sau nàng cũng chạy theo.

“Đại hiệp, xin hãy thủ hạ lưu tình! Xin đại hiệp tha con ta một mạng!” Phu nhân cùng bọn thị nữ quỳ gối trước mặt Vân Thiều Lỗi dập đầu.

Vân Thiều Lỗi nhìn nàng đầu gấn đầy trang sức quý, hồ nghi hỏi:

“Người là Nhị vương phi?”

“Đúng vậy, là ta, thỉnh ngài khai ân, buông tha cho con ta đi!” Phu nhân nước mắt lã chã khẩn cầu.

Vân Thiều Lỗi nghe tiếng bước chân của nàng, đoán nàng không tinh thông võ nghệ, hơn nữa nhìn bộ dáng chân tay yếu ớt(4) đó—— chẳng lẽ Nhị vương phi này không hề ngoan độc như bọn họ nghĩ?

Vân Thiều Lỗi thu kiếm, nói:

“Vương phi xin đứng lên.”

Nhị vương phi lau lệ, được thị nữ nâng dậy. Nàng nhìn Phượng Du Lâm, tiếp áy náy cúi đầu.

Vân Thiều Lỗi chú ý thần sắc của nàng, lễ phép nói:

“Nhị vương phi, tại hạ có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo, người có thể giải thích rõ ràng không?”

“Hảo, ta cái gì cũng có thể nói cho người biết.” Nhị vương phi lo lắng cho an toàn của hài nhi, luôn miệng đáp ứng.

Mọi người di chuyển tới một khách thính khác. Mai Sĩ Hoa theo ý Vân Thiều Lỗi giao tiểu vương gia lại cho thuộc hạ. Tiểu vương gia nếm qua sự lợi hại của bọn họ cũng không dám tác loạn, chỉ có thể chặt vật ngồi bên cạnh mẫu thân.

Nhị vương phi đau lòng xử lý vết thương cho y, vừa khóc vừa quở trách:

“Mẫu thân bảo con an phận! Con không nghe! Nhìn xem giờ biến thành bộ dạng gì!”

Vân Thiều Lỗi hắng giọng, Nhị vương phi ngừng tay, đem nhi tử giao cho người hầu chăm sóc, ngáp ngừng mở miệng:

“Vị đại hiệp này...”

“Gọi ta Vân Thiều Lỗi là được rồi.”

“Vây... Vân đại hiệp...” Nhị vương phi sửa miệng.

Phượng Du Lâm chăm chú uống trà, tựa như người ngoài cuộc tò mò nhìn mọi người. Tuy y thân là nhân vật mấu chốt của mọi việc, bất quá y không có “tiếng nói” nên chỉ có thể để cho Vân Thiều Lỗi xử lý. Vân Thiều Lỗi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của y, nghiêm mặt nói:

“Nhị vương phi, ta muốn làm rõ một chuyện. Ta cùng Lâm nhi trở về vì muốn cùng Vương gia đoàn tụ, tại sao lại nhận được đối đãi kiêu này?”

Nhị vương phi e dè nói:

“Ta thật sự xin lỗi, tiên phu ngài vẫn luôn trông mong cùng Lâm... Lâm nhi đoạn tụ.... Đáng tiếc trời không chiều lòng người...”

“Ta rất lấy làm tiếc vì Vương gia qua đời.” Vân Thiều Lỗi đánh gãy lời nàng, “Ta đã biểu lộ rõ ràng, Lâm nhi căn bản không muốn cùng tiểu vương gia cướp đoạt vương vị, không biết vì sao y còn muốn đuổi tận giết tuyệt Lâm nhi.”

Hắn dứt lời, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn tiểu vương gia, người sau lập tức hoảng sợ rụt người lại.

Nhị vương phi cũng vì hành vi của nhi tử mà phiền não, nàng liên thanh giải thích:

“Vân đại hiệp, nhi tử nó còn kém hiểu việc đời, cũng không phải loại người ác tâm. Nó là bị ác nhân xúi giục mới làm ra chuyện hồ đồ này...”

“Ác nhân?” Vân Thiều Lỗi mơ hồ, chẳng lẽ vẫn còn địch nhân khác?

Nhị vương phi kéo nhi tử, nói:

“Con mau nói cho Vân đại hiệp biết là ai xui con làm vậy?”

Tiểu vương gia quanh quẩn co co:

“Không có a...”

“Này còn nói xạo!” Nhị vương phi tức giận mắng, “Con cho là mẫu thân không biết sao? Mấy hôm trước kẻ nào truyền tin cho con?”

“Mẫu thân biết?” Tiểu vương gia kinh hãi.

“Mau lấy lá thư đưa cho Vân đại hiệp nhìn xem!” Nhị vương phi nói, “Chứng minh con vô tội!”

Tiểu vương gia còn do dự, Mai Sĩ Hoa uy hiếp nhìn y, các đốt ngón tay kêu răng rắc. Tiểu vương gia biến sắc, vội vàng phân phó người hầu:

“Đem thư dưới gối đầu của ta đến đây!”

“Dạ.” Người hầu nghe phân phó rời đi.

Vân Thiều Lỗi quan sát mẫu tử bọn họ, rất khó kết luận bọn họ nói thật hay giả.

“Nhị vương phi, tại hạ nghe nói lệnh tôn người là trưởng lão ‘Độc Phiến Môn’, này có thật không?” Hắn thăm dò hỏi.

Nhị vương phi trong mắt hiện lên thương cảm, thấp giọng nói:

“Đúng vậy... Gia phụ là môn đồ của ‘Độc Phiến Môn’... Chính là... Ta cùng Độc Phiến Môn hoàn toàn không có quan hệ gì...”

Bối cảnh Độc Phiến Môn làm cho nàng ăn rất nhiều khổ, nàng đau thương nói:

“Ta biết các người nhìn ta thế nào, ngoại nhân đều nói ta là độc phụ.... Nói ta là kẻ độc chết Đại vương phi...”

Nàng nói xong không khỏi rơi nước mắt.

Phượng Du Lâm kín đáo nhìn phụ nhân đang khóc, bắn khoản hương Vân Thiều Lỗi, người sau nắm chặt tay y.

Nhị vương phi tiếp tục khóc lóc kể lể:

“Chính là... Ta thật sự không làm... Ta cùng tỷ tỷ (Đại vương phi) tình như tỷ muội. Nàng biết thời gian của mình không còn nhiều, sợ lão gia tương lai tịch mịch nên mới để lão gia thú ta... Nếu không được tỷ tỷ đồng ý, ta dù da mặt dày như tường thành cũng không dám vào cửa a...”

Tiểu vương gia lúng túng an ủi nàng:

“Nương... Đừng khóc...”

Nhị vương phi gạt gạt đầu lau nước mắt, run rẩy nói:

“Tỷ tỷ vĩnh viễn là chính phi... Ta tự biết mình không có tư cách thay thế vị trí của nàng, nhưng nhiều năm như vậy.... Mấu tử chúng ta phải chịu bao nhiêu khinh thường... Người có hiểu không?”

Vân Thiều Lỗi vuốt cằm:

“Tại hạ hiểu được.”

“Ta cũng không muốn để con ta kế thừa vương vị... Miễn cho người sau nói xấu... Ai có thể ngờ lão gia bỗng nhiên ra đi...” Vương phi nhớ tới tiên phu lại rút nước mắt.

“Hơn nữa mật thám nói Lâm nhi là thân nữ nhi, ta mới không thể không để hài nhi kế vị...”

Tiểu vương gia không còn cuồng ngạo như trước, hổ thẹn nói:

“Vân đại hiệp, ta vô tâm muốn đả thương các người... Là tại ta bị ma quỷ ám ảnh...”

Vân Thiều Lỗi thấy mấu tử bọn họ biểu hiện chân thành, hơn nữa giờ bọn họ cũng không tất yếu phải lừa gạt mình, vì thế có thể tạm tin tưởng chuyện bọn họ nói.

“Vậy, tiểu vương gia.” Vân Thiều Lỗi hỏi, “Ai là người muốn hạ sát chúng ta?”

Tiểu vương gia nói ra toàn bộ những gì mình biết:

“Bốn vương cũng không rõ lắm... người nọ chỉ gửi cho ta một phong mật hàm...”

Lại là mật hàm?

Vân Thiều Lỗi sắc bén híp mắt, tiểu vương gia nói tiếp:

“Hắn nói cho ta biết Phượng Du Lâm là nam nhi, còn nói nếu ta không diệt trừ y thì tước vị khó mà giữ được. Ta tin vào vọng ngôn của hắn mới làm ra chuyện như vậy...”

Sự tình ngày càng phức tạp, Vân Thiều Lỗi trầm suy đoán. Bí tịch cùng giới tính của Lâm nhi đều bị để lộ, sau màn nhất định là một kẻ phi thường hiểu biết hắn, hai việc này đều do một người điều khiển? Hay chỉ là trùng hợp?

Rốt cuộc là ai? Ai bán đứng bọn họ? Vì sao lại phải làm như vậy?

Vì muốn cướp đoạt bí tịch? Hay muốn diệt trừ hắn và Lâm nhi?

Phong mật hàm kia chính là mấu chốt, nếu như có thể tìm thấy một chút dấu vết từ mật hàm, sự tình liền có thể rõ ràng...

Hắn còn đang suy nghĩ, hạ nhân đã đem mật hàm tới, tiểu vương gia lập tức giao cho Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi khẩn cấp mở ra, nhìn văn tự ít ỏi trong mật hàm, hắn hoàn toàn ngỡ ngàng.

Mọi người thấy bộ dáng của hắn đều thực khẩn trương. Mai Sĩ Hoa hỏi:

“Đại ca? Huynh nhìn ra gì sao?”

Tiểu vương gia đã nói ra nội dung của mật hàm, bởi vậy hắn cũng không nghĩ ra nguyên nhân khiến Vân Thiều Lỗi khiếp sợ.

Vân Thiều Lỗi giống như hòn lìa khỏi xác, gắt gao bóp chặt mật hàm, không nói một lời.

“Đại ca? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mai Sĩ Hoa hỏi lại một lần, Phượng Du Lâm lo lắng kéo kéo tay áo hắn. Vân Thiều Lỗi lúc này mới khôi phục thần trí, đem thư nhét lại vào phong bao.

Mai Sĩ Hoa bị hắn dọa vội muốn chết, không kiên nhẫn:

“Đại ca! Trong thư còn viết cái gì?”

Vân Thiều Lỗi biểu tình thực phức tạp, vừa có chút không thể tin, lại mang chút giận không chỗ thoát, còn có chút đau buồn cùng thất vọng. Hắn trầm mặc hồi lâu mới yếu ớt nói:

“Ta đã biết ai bán đứng ta.”

Lời tác giả: Cơ hội cuối cùng, nhanh tay bắt lấy ~~ Ai là kẻ phản đồ? Mọi người đoán đi

Đáp án sẽ được công bố ngay sau đây

~~Hạ.

Màn đêm buông xuống, mọi người trong vương phủ đều trở lại phòng nghỉ ngơi. Nhóm người Vân Thiều Lỗi được Vương phi nhiệt tình giữ lại, quyết định nghỉ tạm một đêm.

Phía sau bình phong khói nhẹ lượn lờ, Vân Thiều Lỗi nằm nghiêng trong thùng gỗ, nhìn ánh nến nhảy nhót xuất thần.

Tuy không nắm chắc mười phần nhưng từ chữ viết trong phong mật hàm kia có thể suy đoán ra thân phận của người kia. Dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ là người đó, cho tới bây giờ hắn vẫn không rõ động cơ đối phương nhưng nếu thật là người kia thì...

Vân Thiều Lỗi nắm chặt tay, hai mắt bắn ra hàn quang.

Nếu thật là người kia, hắn quyết sẽ không tha thứ.

Vân Thiều Lỗi bước ra khỏi dục dũng. Ngoài bình phong hắn thấy Phượng Du Lâm đang hết sức chuyên chú viết cái gì đó, trên mặt bàn để bữa bữa từ bút lông đến nghiên mực...

Vân Thiều Lỗi ghé sát vào y, bên thân mật xoa đầu y, bên tay cầm lấy một trang y đã viết xong.

“Đây là...” Vân Thiều Lỗi giật mình nhìn y.

Phượng Du Lâm lấy lại trang giấy tránh làm hư, viết:

“Nội công bí tịch quyển hạ.”

“Đệ học thuộc toàn bộ nó?” Vân Thiều Lỗi không thể tin được.

Phượng Du Lâm gật đầu, viết:

“An gia gia phân phó sau khi huynh đưa ta tới kinh sư liền viết ra cho huynh.”

“Lâm nhi...” Vân Thiều Lỗi vừa cảm động vừa đau lòng, “Đệ có mệt không?”

Phượng Du Lâm mặc danh kỳ diệu lắc đầu, học thuộc lòng mấy vạn tự với y mà nói không tính là gì.

“Các huynh ngày mai không cần đi vội, chờ ta một ngày là có thể viết xong toàn bộ.”

“Một ngày?” Vân Thiều Lỗi ngẩn người, lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của y, thanh âm lạnh băng, “Đệ nói ‘các huynh không cần vội’ là ý gì?”

Phượng Du Lâm ngây thơ không biết tai vạ sắp đổ đến nơi còn khờ dại đáp:

“Huynh cùng Mai đại ca ngày mai chưa cần đi ngay, ta có thể...”

Vân Thiều Lỗi một chương chụp trên đồng giấy, đánh gãy lời y:

“Dù có trở về huynh nhất định cũng sẽ mang theo đệ!”

Nhìn Phượng Du Lâm vẻ mặt mờ mịt, hắn nghiêng răng ken két.

“Đệ đừng nói đệ không định theo huynh trở về.”

Phượng Du Lâm quen tính lắc đầu, viết:

“An gia gia nói ta về sau nên nán lại kinh thành.”

“Ai quan tâm sư công nói gì?!” Vân Thiều Lỗi rống giận, tiểu gia hỏa này đúng là đồ ngốc! Đến khi nào y mới minh bạch bọn họ là phu thê thật?

“Điều lần trước huynh dạy đệ vẫn chưa hiểu có phải không?”

Phượng Du Lâm hậu tri hậu giác biết hần mất hứng, y nắm bút, sợ hãi nhìn hần. Vân Thiều Lỗi đoạt lấy bút lông của y để trên bàn.

“Đệ đã không rõ, ta sẵn lòng dạy lại kĩ càng từng tí một.....” Hần nguy hiểm nói, một tay ôm ngang y lên.

Phượng Du Lâm không kịp kinh hô, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ngăn chặn. Vân Thiều Lỗi trừng phạt mà gặm cắn phiền môi phần nộn. Phượng Du Lâm bị hôn đến thở không nổi, khuôn mặt vì thiếu đường khí nhanh chóng đỏ lên.

Vân Thiều Lỗi ôm y ngã xuống giường, điên cuồng xé rách y phục cả hai. Hai thân thể nóng bỏng gắt gao dán cùng một chỗ, da thịt ma sát kích thích tình triều dâng trào, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Phượng Du Lâm toàn thân run rẩy.

Một khối cứng rắn cực nóng đè lên bắp đùi y, Phượng Du Lâm khinh suyễn, đỡ bả vai Vân Thiều Lỗi nhìn xuống. Bất gặp cự vật cao cao nhếch lên, y hít một ngụm lạnh khí——

Sao lại thế này?

Y hoảng sợ nghĩ, Vân Thiều Lỗi khó nhịn mà đem dục vọng để tại động khẩu chật hẹp, cứng rắn đỉnh vào.

Vật thể nóng rực cùng nơi riêng tư đồng dạng nóng rực cọ xát, loại cảm giác này không thể nói rõ là đau hay là xót.

“Ồ...”

Phượng Du Lâm bị cảm giác xa lạ này dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Vân Thiều Lỗi vừa thở dốc vừa hôn môi hôn cổ y.

“Lâm nhi... Ta nhớ... Muốn đệ...”

Hần than nhẹ, bàn tay to đùng đến đùi trong trơn mềm, tách bắp đùi của y ra.

Phượng Du Lâm chưa bao giờ nghĩ sẽ cự tuyệt bất cứ chuyện gì Vân Thiều Lỗi đối y làm, bởi vậy chỉ có thể kinh hoảng nhắm mắt lại mặc hần muốn là gì thì làm. Vân Thiều Lỗi cố khắc chế lý trí chính mình, đem nhiệt vật dán tại đùi trong tiến hành ma sát.

Muốn.... thực sự muốn..... đi vào!

Chưa được, Lâm nhi còn quá nhỏ!

Vân Thiều Lỗi đấu tranh cùng lý trí.

Không được.... Không phóng thích hần sẽ chết mất.

“Lâm nhi... Sờ huynh... Mau lên...”

Hần kéo tay Phượng Du Lâm đặt lên nam căn của mình, Phượng Du Lâm theo bản năng mở mắt ra, nắm lấy vật thể trên tay.

“A...” Vân Thiều Lỗi thoải mái thở dài, “Lại dùng chút lực...”

Phượng Du Lâm thấy biểu tình thỏa mãn của hần, vội vàng buộc chặt ngón tay.

“Đúng rồi.... Động đi, mau...” Vân Thiều Lỗi ấn tay y, hướng dẫn y bộ lộng. Mỗi khi lòng bàn tay ấm áp của Phượng Du Lâm bao lấy phần đỉnh, từng đợt xúc cảm tiêu hồn liên lan tràn khắp toàn thân hần.

“Thích quá... Chính là như vậy... Động nhanh hơn đi...”

Vân Thiều Lỗi thoải mái đến mức khoe miệng dương cao, Phượng Du Lâm cũng phát hiện hần đặc biệt thích ma sát phía cuối. Y nuốt nước miếng, dùng tay thăm dò bao lấy rồi xoay tròn ma sát. Hiệu quả ngay tức khắc, Vân Thiều Lỗi hô nhỏ:

“A...”

Phượng Du Lâm tưởng hấn khó chịu nhanh chóng dừng lại, ai ngờ Vân Thiều Lỗi lập tức cầm lấy bàn tay nhỏ bé:

“Không được ngừng... Tiếp tục!” Hấn bắt mãi ra lệnh.

Phượng Du Lâm lúc này mới lần thứ hai “động thủ”, tiếng Vân Thiều Lỗi say mê rên rỉ cùng tiếng thân thể ma sát đan cùng một chỗ. Hai tay đã không thỏa mãn nổi chính mình, hấn thở dốc nắm chặt phần gốc, cùng Phượng Du Lâm luật động.

“Ân... Ân...” Vân Thiều Lỗi thở hổn hển, cuối cùng gầm nhẹ một tiếng tiết trong tay Phượng Du Lâm.

Phượng Du Lâm ngây ngô nhìn chằm chằm trắng ngà dính đầy tay, Vân Thiều Lỗi vẫn còn thở dốc. Hấn kéo khăn lụa bên giường qua chà lau sạch sẽ cho y, điều chỉnh khí tức, sau đó cúi xuống ngậm lấy dục vọng của Phượng Du Lâm.

“Nha?” Phượng Du Lâm tưởng mọi chuyện đã xong không nghĩ còn tiếp diễn.

“A... A...”

Tiếng rên rỉ mềm mại nhanh chóng tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Hết chương 9.

Chú thích:

(1) ghề thái sư:

(2) Xa luân chiến: một chiến thuật quân sự, vài người thay phiên nhau đánh với một người, hoặc chia thành nhóm nhỏ thay phiên nhau đánh, khiến cho kẻ thù tiêu hao thể lực và tinh thần, sau đó tiêu diệt kẻ thù (theo baidu)

(3) nổ cao su( ): Qt dịch là cái cháng, nhưng theo như miêu tả lúc trước thì nó là cái súng cao su như hình dưới nè

~(4) Nguyên văn là (vô bác kê lực): miêu tả cơ thể yếu đuối vô lực, đến mức bắt một con gà cũng không làm được. (theo baidu)

11. Chương 10

Trên người Phượng Du Lâm chỉ quấn một cái chăn mỏng, nửa mơ nửa tỉnh nằm trên giường trải thảm lông mềm mại.

Hình như cái giường đang chấn động?

Phượng Du Lâm ý thức mơ hồ, không biết mình đang ở chỗ nào. Dần dần thanh âm lộc cộc lộc cộc bên tai ngày càng rõ ràng, toàn bộ “căn phòng” tựa hồ cũng chấn động theo.

Tiếng người nói chuyện bên ngoài thấp thoáng truyền đến.

“Đại ca, rốt cuộc là ai viết mật hàm?”

Mai Sĩ Hoa vừa đánh xe vừa hỏi Vân Thiều Lỗi bên cạnh.

“Ta bây giờ vẫn chưa thể nói.” Vân Thiều Lỗi ra vẻ thần bí đáp.

“Ngay cả ta cũng không thể?” Mai Sĩ Hoa bất mãn lầu bầu.

“Không phải ta không tín nhiệm đệ, chỉ là không muốn để lộ tiếng gió thôi.” Vân Thiều Lỗi trấn an hẳn, “Ta đã đặt sẵn kế hoạch, để làm được rất cần sự yểm trợ của đệ.”

“Hảo a, huynh cần ta giúp thế nào đều được hết.” Mai Sĩ Hoa đáp ứng, nội tâm vẫn trần trở về thân phận bí mật của người kia, không chịu từ bỏ mà truy vấn:

“Đại ca, cho dù không thể nói ra tên ít nhất cũng cho ta vài gợi ý đi?”

Trong mắt Vân Thiều Lỗi hiện lên tình tự phức tạp.

“Người kia cả đệ và ta đều biết.”

“A.... Còn gì nữa?”

“Đời này ta chưa từng nghĩ hẳn sẽ làm vậy, cho tới bây giờ ta vẫn không thể hiểu nổi ý đồ của hẳn...”

“Vậy hẳn rốt cuộc...”

“Ta không thể nói.”

“Cái gì?” Mai Sĩ Hoa làm mình làm mẩy trề môi, lúc này tấm màn sau lưng bị vén lên.

Phượng Du Lâm còn đang buồn ngủ lúc lắc cái đầu, Vân Thiều Lỗi xoay người thân mật ôm y.

“Tỉnh?”

“Ân...” Phượng Du Lâm ngáp một cái, tựa vào trong lồng ngực của hẳn.

Vân Thiều Lỗi nháy mắt ra dấu với Mai Sĩ Hoa, người sau lập tức hiểu ý, nhận mệnh đứng dậy chui vào trong xe, trả lại “thế giới hai người” cho phu thê bọn họ.

Vân Thiều Lỗi ôm thân thể mềm mềm ấm áp của Phượng Du Lâm, hôn nhẹ đỉnh đầu y.

“Lâm nhi, chúng ta phải về Biện Châu.”

“À?” Phượng Du Lâm không có tí nhận thức gì về “Biện Châu” cả.

Vân Thiều Lỗi sủng nịch cười.

“Biện Châu chính là nhà huynh, chúng ta về đó gặp mặt phụ mẫu, đại khái ba ngày nữa sẽ tới nơi.”

“Àn.” Phượng Du Lâm gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Vân Thiều Lỗi xoa đầu y một phát rồi nghiêm túc nói:

“Ngày sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, huynh đều sẽ hảo hảo bảo vệ đệ.”

Phượng Du Lâm nhìn thấy quyết tâm trong mắt hắn, y gật gật đầu, yên lòng dựa sát vào Vân Thiều Lỗi.

Xe ngựa trên đường xóc nảy tiếp tục đi về phía trước.

Ba ngày sau, bọn họ về tới gia hương của Vân Thiều Lỗi —— Biện Châu. Nơi này là thủ phủ của Vân gia, trong thành phần lớn đều là cửa hàng của Vân gia. Đại trạch Vân gia nằm ở ngoại ô, nhà cửa rộng lớn, xe ngựa sau khi vào thành đi tiếp nửa canh giờ nữa mới tới nơi.

Phụ thân Vân Thiều Lỗi tên Vân Tiêu, là huynh đệ kết nghĩa với sư phụ hắn Chúc Cảnh Tề, có giao tình sâu nặng với An Trường Quân. Trong nhà Vân Thiều Lỗi là trưởng tử, trên có một tỷ tỷ dưới có hai đệ muội còn nhỏ tuổi. Vân Tiêu có một thê hai thiếp, Vân Thiều Lỗi và tỷ tỷ là do chính thất sinh, hai người thị thiếp một sinh nam một sinh nữ.

Vân Thiều Lỗi từ nhỏ đã không thích kinh thương, phụ mẫu cũng tôn trọng quyết định của hắn, không miễn cưỡng Vân Thiều Lỗi kế thừa gia nghiệp. Đại tỷ hai năm trước đã thành thân, tỷ phu ở rể tại Vân gia, cùng Vân Tiêu quản lý sinh ý gia tộc. Tỷ tỷ Vân Thiều Lỗi năm trước vừa sinh hạ một tiểu tử trắng trẻo mập mạp, hương khói Vân gia cũng được kéo dài.

Vân Thiều Lỗi không có cống hiến đặc biệt gì với gia tộc, bất quá như vậy cũng không làm giảm độ sủng ái của hắn. Vân mẫu từ nhỏ đã cưng hắn như châu như bảo, còn Vân Tiêu luôn tự hào về Vân Thiều Lỗi trên giang hồ, tỷ tỷ cùng tỷ phu cũng phải nể hắn ba phần, đệ muội ở dưới càng không cần phải nói.

Bởi vậy trên dưới Vân gia sau khi nhận được tin Vân Thiều Lỗi trở về đã thủ sẵn trước cửa nghênh đón.

Phượng Du Lâm vừa xuống xe ngựa đã bị quang cảnh “rầm rộ” trước mặt dọa sợ. Hơn trăm nô bộc gia đình xếp hàng hai bên xe, Vân Tiêu mang theo hơn mười gia quyến đứng ở bậc cửa, vừa nhìn thấy bọn họ liền nhiệt tình chào đón.

Vân Thiều Lỗi giới thiệu Phượng Du Lâm cho mọi người. Nghĩa phụ của Phượng Du Lâm là An Trường Quân có ân với Vân Tiêu nên ông khá hài lòng về người “con dâu” này. Trái lại Vân mẫu sắc mặt rất không được tự nhiên. Con trai bảo bối của mình cưới một đứa câm, làm mẫu thân tất có chút oán giận. Mà gia quyến thấy thái độ lễ phép của Phượng Du Lâm nên cũng không chỉ trích gì nhiều.

Lần này Vân Thiều Lỗi về nhà có một việc quan trọng cần phải xử lý. Hắn dàn xếp ổn thỏa cho Mai Sĩ Hoa rồi dẫn Phượng Du Lâm tới nói chuyện với phụ thân.

“Cha, con muốn cùng Lâm nhi cử hành hôn lễ lần nữa.”

Lời vừa nói ra thật kinh người, Phượng Du Lâm cũng hơi hơi sửng sốt.

“Con muốn toàn bộ người trong thiên hạ biết đệ ấy là thê tử của con.” Hắn bổ sung.

“A?” Vân Tiêu từ chối cho ý kiến, từ lần đầu tiên thấy Phượng Du Lâm ông đã nghi ngờ, bây giờ là cơ hội tốt để tìm hiểu rõ. Ông đánh giá Phượng Du Lâm, thăm dò hỏi:

“Thiều nhi, có phải con có chuyện gì giấu diếm vi phụ đúng không?”

Vân Thiều Lỗi biết mình không thể gạt được kim tinh hỏa nhãn của phụ thân, thành thật trả lời:

“Lâm nhi là nam hài tử.”

“A...” Vân Tiêu không hề có biểu hiện kinh ngạc, chỉ nghiền ngẫm vuốt râu, miệng nhếch lên mỉm cười không rõ là ý gì.

Vân Thiều Lỗi không để phụ thân cự tuyệt, kiên định nắm tay Phượng Du Lâm:

“Cha, con không quan tâm Lâm nhi là nam hay nữ, đời này kiếp này ta tuyệt chỉ thú mình đệ ấy.”

Phượng Du Lâm biết hắn đang tranh đấu vì hạnh phúc của bọn họ, bàn tay nhỏ cũng siết chặt lại.

“Ân...” Vân Tiêu rung đùi đắc ý, “Chính là... Nương con sẽ không dễ dàng đáp ứng...”

Vân Thiều Lỗi sắc mặt trầm xuống —— hắn biết sự tình nhất định sẽ không thuận lợi, hắn kiên định phát

thệ:

“Cha nương dù không đáp ứng cũng vô dụng, con chỉ muốn thú mình Lâm nhi, con nguyện cùng Lâm nhi rời khỏi Vân gia, trọn đời không trở lại...”

“Chậm đã chậm đã.” Vân Tiêu đánh gãy, “Đứng xúc động quá chứ, vi phụ cũng đâu nói không cho con thú người ta.”

“Kia...”

Vân Tiêu nhìn đôi mắt tinh thuần không rành thế sự của Phượng Du Lâm, thở dài một hơi:

“Hai con có thể danh chính ngôn thuận thành thân, chỉ cần đừng làm mẫu thân con biết thân phận Lâm nhi là được.”

“Cha muốn Lâm nhi tiếp tục đóng giả nữ nhi?” Vân Thiều Lỗi nhú mày, hẳn không muốn Phượng Du Lâm chịu ủy khuất.

“Không phải để nó giả bộ cả đời, ít nhất thì cũng nên giấu nương con cho tới hôn lễ...” Vân Tiêu nói, “Con cũng biết tính tình nương con, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện...” Ngày sau có cơ hội cha cùng nương giải thích thì tốt rồi.”

“Con biết rồi.” Vân Thiều Lỗi nhượng bộ.

“Nếu thế sẽ bắt đầu chuẩn bị...”

“Cha, con còn muốn thương lượng cùng cha một việc.” Vân Thiều Lỗi bỗng nhiên ngưng trọng.

“Chuyện gì?”

“Hôn lễ lần này con hy vọng cha có thể mời những vị đức cao vọng trọng trong giang hồ tới tham dự, kể cả sư phụ cùng sư thúc của con.”

“Sư phụ còn có thể chứ sư thúc Thân Đồ của con thì không ngụ một chỗ cố định...”

“Nhất định phải thỉnh được bọn họ.” Vân Thiều Lỗi kiên trì, “Còn có Lãnh Khải Chi sư thúc, hy vọng cha cũng có thể thỉnh người đến.”

“Này có chút khó khăn...” Vân Tiêu lắc đầu.

“Xin cha hãy làm hết sức, bởi vì...” Vân Thiều Lỗi ánh mắt buồn bã, kể về bí tịch cùng việc bị ám toán. Lúc nhắc tới thân phận người để lộ bí mật kia hắn cố ý đè thấp thanh âm, ghé vào tai Vân Tiêu nói nhỏ.

“Con cho rằng là ‘hắn’ để lộ bí mật?” Vân Tiêu chấn động.

“Đúng vậy, con muốn trước mặt mọi người trong hôn lễ vạch trần ‘hắn’...”

“Không có khả năng! Tuyệt đối không thể là hắn!” Vân Tiêu trách mắng, “Hắn sẽ không làm ra loại sự tình này!”

Phượng Du Lâm nghe bọn họ “hắn” tới “hắn” đi, hoàn toàn không hiểu tại sao.

“Ngay từ đầu con cũng không tin, bắt quá cha xem cái này đi.” Vân Thiều Lỗi lấy ra mật hàm từ chỗ tiểu vương gia.

Vân Tiêu nhìn chữ viết trên bức thư, hoàn toàn á khẩu!

“Cha cũng nhận ra chữ viết là của ai đi?” Vân Thiều Lỗi nói.

Vân Tiêu khiếp sợ buông thư, vẫn không thể tiếp thu mà lảo bảo:

“Chỉ là một phong thư..... Khó có thể chứng minh là do hắn...”

“Cho nên con muốn ở hôn lễ thăm dò hắn, để hắn lộ ra chân diện mục.”

Vân Tiêu trầm mặc, Vân Thiều Lỗi hỏi:

“Cha, cha sẽ giúp con chứ?”

Vân Tiêu nhìn lại lá thư vừa nãy, thở dài một tiếng.

“Nếu thật sự là hắn, cha đương nhiên đứng về phía con.”

“Có cha cam đoan con liền yên tâm.” Vân Thiều Lỗi vừa lòng gật đầu, hắn ôm chầm Phượng Du Lâm, nhẹ giọng nói: “Lâm nhi, tuy huynh nói muốn chiêu cáo thiên hạ đệ là thê tử của huynh, bắt quá hôn lễ lần này sẽ thực hỗn loạn... Hy vọng đệ sẽ không để ý...”

Phượng Du Lâm cho tới bây giờ chưa hề quan tâm cái gì hôn lễ long trọng, y mỉm cười lắc đầu, ngoan

ngoãn đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực hắn.

Vân Thiều Lỗi yêu thương mà ôm càng chặt, phụ thân cùng ái nhân đều đứng về phía hắn, Vân Thiều Lỗi tin tưởng mình nhất định sẽ thành công!

Năm ngày sau, giang hồ hào kiệt có giao hảo và các thương nhân buôn bán sinh ý với Vân gia đều tụ họp tại Biện Châu. Hôn lễ lần này quy mô không thua gì võ lâm đại hội.

Sư phụ Chúc Cảnh Tề cùng sư thúc Thân Đồ Bách Nho đúng hẹn mà đến. Thân Đồ Bách Nho đến dự một mình, Chúc Cảnh Tề thì dẫn theo hai hộ pháp võ công cao cường.

Vân Thiều Lỗi để phụ thân tiếp đãi Thân Đồ Bách Nho, chính mình thì thần thần bí bí dẫn sư phụ vào thư phòng.

“Thiều nhi, có chuyện gì?” Chúc Cảnh Tề hoang mang hỏi.

Không biết Vân Thiều Lỗi có ý gì, hắn cẩn thận nhìn chung quanh bốn phía, tiếp từ trong lồng ngực lấy ra hai quyển sách đã đóng gáy bằng vàng, đưa cho lão. Chúc Cảnh Tề vừa nhìn thấy sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đây là...”

“Nội công bí tịch do sư công viết.” Vân Thiều Lỗi trầm tĩnh trả lời.

Chúc Cảnh Tề thần tình khiếp sợ, thật lâu không thể hồi phục, lắp bắp:

“Thiều... Thiều nhi, người đây là...”

“Sư phụ, trên đường đưa Lâm nhi về kinh ta vẫn luôn bị người phục kích, mục đích của những người đó chính là quyển sách này. Ta biết có người tiết lộ tin tức bí tịch ở trong người của ta.”

“Còn có loại sự tình này?” Chúc Cảnh Tề tức sùi bọt mép, “Kẻ nào to gan như vậy?”

“Sư phụ ngài bình tĩnh trước đã.” Vân Thiều Lỗi ngưng trọng nói, “Ta đã biết phản đồ là ai.”

Chúc Cảnh Tề sắc mặt lập tức thay đổi, âm trầm hỏi:

“Là ai?”

Vân Thiều Lỗi ánh mắt sáng ngời cùng ông nhìn nhau một lát, sau đó từng chữ từng chữ nói vô cùng rõ ràng:

“Là Thân Đồ sư thúc.”

“Cái gì?”

“Kẻ phản bội là Thân Đồ Bách Nho!” Vân Thiều Lỗi càng thêm xác định lặp lại.

Chúc Cảnh Tề ánh mắt rõ ràng thả lỏng, bất quá lông mày vẫn nhăn thành một đoàn.

“Người từ đâu biết được?”

Vân Thiều Lỗi quan sát vẻ mặt của ông chậm rãi nói:

“Ta phái hạ nhân đi thăm dò bọn họ nói đoạn thời gian trước tam đệ tử của Thân Đồ Bách Nho thường xuyên lui tới các đại môn phái, xem ra chính là đi tiết lộ tin tức.”

“Người khẳng định?” Chúc Cảnh Tề hồ nghi.

“Ta khẳng định.” Vân Thiều Lỗi tự tin mười phần, “Ta cùng Lâm nhi bị Độc Phiến Môn tập kích suýt nữa chết, mà tam đệ tử của Thân Đồ Bách Nho lại có quan hệ không rõ ràng với Độc Phiến Môn. Ta dám khẳng định chính bọn họ để lộ bí mật.”

Chúc Cảnh Tề trầm mặc một lúc lâu mới hỏi:

“Vậy người tính toán làm thế nào?”

“Vạch trần chân diện mục của hắn.” Vân Thiều Lỗi nói, “Hy vọng sư phụ có thể giúp ta một tay.”

Chúc Cảnh Tề gật gật đầu, lão nhìn nội công bí tịch trên tay, trầm giọng:

“Vậy còn quyển sách này?”

Vân Thiều Lỗi lập tức cung kính trả lời:

“Kia đương nhiên là tặng cho sư phụ.”

“A?” Chúc Cảnh Tề kinh ngạc.

“Tuy đây là sư phó giao cho ta nhưng... Một ngày vi sư cả đời vi phụ.” Vân Thiều Lỗi ôm quyền nói, “Vật phẩm trân quý như vậy ta đương nhiên muốn hiểu kinh ngài.”

“Thiều nhi... Người thật sự...?” Chúc Cảnh Tề tuy là kinh hỉ nhưng vẫn có băn khoăn, “Cái này là sư công đưa cho người, vi sư không thể...”

“Sao lại không thể.” Vân Thiều Lỗi lắc đầu, “Đồ vật sư công đã cho ta, ta tự nhiên có quyền xử lý, hơn nữa ngài còn là đại đệ tử của sư công, truyền cho ngài cũng hợp tình hợp lý.”

Chúc Cảnh Tề không nói, tựa hồ còn đang do dự. Vân Thiều Lỗi tiếp tục:

“Ta bất quá là mượn hoa kính phật(1), sư phụ đối ta ân trọng như núi, thỉnh người nhận lấy một phen hiểu tâm này của đệ tử.”

“Nếu như vậy...” Chúc Cảnh Tề thở dài một tiếng, “Vi sư cung kính không bằng tuân mệnh...”

“Là vinh hạnh của đệ tử.” Vân Thiều Lỗi lập tức tươi cười, nhắc lại, “Nhưng thỉnh sư phụ nhất định phải giúp ta diệt trừ tai họa Thân Đồ Bách Nho.”

“Đương nhiên.”

“Sư phụ, ngài sẽ không cố kỵ tình nghĩa huynh đệ đi.....”

“Đương nhiên sẽ không, Thân Đồ sư đệ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, là ai cũng phải bị trừng phạt.” Chúc Cảnh Tề tỏ vẻ chính trực.

“Cám ơn sư phụ.” Vân Thiều Lỗi mặt mày hớn hở, “Ta chuẩn bị tại yến hội đêm nay vạch trần hắn, thỉnh sư phụ phối hợp cùng ta.”

“Nhất định nhất định...” Chúc Cảnh Tề đáp ứng.

Vài canh giờ nữa bóng tối sẽ bao trùm khắp mọi nơi, một hồi trò hay được tỉ mỉ bày đặt sắp sửa mở màn

---

Màn đêm buông xuống, khắp Vân gia giảng đèn kết hoa, khách nhân nối đuôi nhau tiến vào yến hội ngồi xuống vị trí. Phượng Du Lâm không thoả phần son, xuyên hỉ bào đỏ thắm ngồi ngay ngắn ở chủ vị. Vân Thiều Lỗi đau lòng y nên không bắt y đội mũ phượng nặng trĩu mà sai người chế tác một cái trâm cài tinh mỹ hình phượng hoàng. Đó cũng là trang sức duy nhất trên đầu Phượng Du Lâm.

Thừa dịp yến hội chưa bắt đầu, Vân Thiều Lỗi phân phó Mai Sĩ Hoa:

“Đội tí nữa đệ phải hảo hảo bảo vệ tốt đại tẩu, không được để đệ ấy bị chút tổn thương nào.”

“Tiểu đệ tuân lệnh...” Mai Sĩ Hoa hết cách đành chịu, kế hoạch của Vân Thiều Lỗi hắn biết rất ít, nhưng hắn đoán được sắp tới sẽ là một hồi ác chiến, mà nhiệm vụ của mình chính là bảo hộ Phượng Du Lâm. Nhìn thì đơn giản nhưng tuyệt đối không được phép sơ sẩy.

Vân Thiều Lỗi dặn dò Phượng Du Lâm vài câu, đại khái là cẩn thận đừng lo linh tinh.

Vân Tiêu, Chúc Cảnh Tề, Thân Đồ Bách Nho ba người từ sau rèm bước ra——

Nhân vật trọng yếu đã đến đông đủ, yến hội chính thức bắt đầu.

Rượu và thức ăn lần lượt được bưng lên, tiếng ti trúc(2) ngân vang khắp sảnh, những khách nhân thỏa thích ăn uống. Đối lập với không khí náo nhiệt bên dưới, trên đài chủ trì lại bao phủ một bầu không khí u ám——

Chúc Cảnh Tề vẻ mặt nghiêm trọng tựa hồ như đang phải chịu áp lực. Vân Tiêu cùng Vân Thiều Lỗi thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt, trong lòng đã có dự tính. Thân Đồ Bách Nho trước sau như một giữ đúng lễ nghĩa, hoàn toàn không có tự giác tai họa sắp đến nơi. Mai Sĩ Hoa là người thiếu kiên nhẫn nhất, ánh mắt vì xúc động mà đảo quanh. Phượng Du Lâm cùng gia quyến Vân gia thì vẫn chưa phát giác bầu không khí khẩn trương này.

Chúc Cảnh Tề vẫn luôn đợi Vân Thiều Lỗi hành động, thật vất vả yến hội mới trải qua một nửa, Vân Tiêu nháy mắt ra dấu với Vân Thiều Lỗi, người sau hiểu ý gật đầu.

“Các vị ——” Vân Thiều Lỗi kéo Phượng Du Lâm đứng dậy, khách nhân thực ăn ý mà an tĩnh lại.

Vân Thiều Lỗi nâng chén:

“Tại hạ cùng nội tử(3) cảm tạ các vị đã tới tham dự hôn lễ.”

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ, Vân Thiều Lỗi giơ một tay, tiếng vỗ tay cũng dừng lại. Hắn chuyển đầu đề câu chuyện, nói:

“Không biết các vị có nghe qua, ta cùng nội tử trên đường về nhà không ngừng gặp phải phục kích, vài lần suýt chết.”

Lời này vừa nói ra, người bên dưới lập tức ồn ào nghị luận. Chúc Cảnh Tề âm trầm quan sát Thân Đồ

Bách Nho, vẻ mặt đối phương vẫn bình thản như trước.

Vân Thiều Lỗi lại nói:

“Những kẻ tập kích chúng ta đều có một điểm chung, bọn chúng đều nhận được một phong mật hàm nặc danh, bên trong nói cho bọn chúng biết trên người ta cất giấu ‘Nội công bí tịch’ của Thần nhân An Trường Quân, phàm là người luyện bí tịch này công lực sẽ tăng lên gấp ba lần.”

Đám khách nhân lần nữa nổ tung—— Trong số bọn họ cũng có không ít người nhận được mật hàm.

Vân Thiều Lỗi vỗ tay hai phát, hai người hầu nhận được mệnh lệnh lập tức bê ra hai chồng sách. Chúc Cảnh Tề không biết ý Vân Thiều Lỗi là gì, giật mình trờng to mắt.

Vân Thiều Lỗi lạnh lùng cười:

“Đây chính là nội công bí tịch, ai muốn thì lấy đi!”

Hắn vừa nói xong liền không báo trước ném chồng sách ra tứ phía, đồng sách như có ý nghĩ mà toàn bộ bay đến trước bàn của khách nhân.

Chúc Cảnh Tề vô cùng khiếp sợ, thốt ra:

“Người làm cái gì vậy?”

Những lời này giống như chót mủ, Vân Tiêu cùng Thân Đồ Bách Nho ngồi ở hai bên nhanh chóng kiềm trụ cánh tay lão. Chúc Cảnh Tề cảm giác không ổn, chưa biết làm gì đã bị chế trụ. Hai tên hộ pháp thấy chủ nhân rơi vào tay người khác cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này gia quyến Vân gia đã được đưa đi, Phượng Du Lâm cũng được Mai Sĩ Hoa bảo hộ ở nơi an toàn.

Tình huống chuyển biến quá mức đột ngột, người không hiểu nội tình đều thấy mình như đang nằm mộng.

Hết thấy đều ở trong lòng bàn tay Vân Thiều Lỗi, hắn theo dự liệu trước nói:

“Sư phụ, để mọi giang hồ hảo hán đều sở hữu bí tịch hẳn là tâm nguyện của ngài đúng chứ?”

“Người đang nói cái gì?” Chúc Cảnh Tề trầm giọng hỏi.

“Sư phụ, ngài thông minh nhưng nhất thời hồ đồ, ngài cho là ta không biết ngài đã làm gì sao?”

Chúc Cảnh Tề nháy mắt chột dạ nhưng vẫn cật lực hỏi:

“Bổn tọa đã làm cái gì?”

Vân Thiều Lỗi xuất ra chứng cứ then chốt—— mật hàm! Hắc hươu nhân sĩ xung quanh nhìn rõ vật trong tay, nói:

“Đây rõ ràng là chữ ngài viết. Đầu tiên ngài để cho một ít đồ đệ đi truyền tin, xui khiến bọn hắc tập kích phu thê chúng ta. Đáng tiếc toàn bộ đều thất bại, vì thế ngài nghĩ đến mượn tay tiểu vương gia diệt trừ chúng ta!”

Mọi người ồ lên một trận, Chúc Cảnh Tề lãnh tỉnh phản bác:

“Chỉ bằng phong thư này mà muốn định tội ta?” Lão hừ lạnh, “Thân là minh chủ võ lâm, ta sao có thể làm ra loại chuyện âm hiểm này? Cho dù ngươi có là đệ tử của ta cũng không cho phép ngươi làm bẩn thanh danh ta!”

“Sư phụ.” Vân Thiều Lỗi hạ giọng, “Đối tượng ta phái người điều tra không phải là Thân Đồ sư thúc...”

Chúc Cảnh Tề im bặt.

“Ta đã điều tra nhất thanh nhị sở, chính ngài là người phân phó mật thám đi truyền tin.” Hắc trích lại lời lão, “Ngài là minh chủ võ lâm, việc chuyển tin cho giang hồ hào kiệt khắp thiên hạ vô cùng dễ dàng.”

Chúc Cảnh Tề thẹn quá hóa giận quát:

“Ngươi vu khống ta! Ta căn bản chưa từng làm!”

“Làm hay chưa liền để An sư phụ của ngài định đoạt!”

“Cái gì?”

Thân Đồ Bách Nho đang áp chế Chúc Cảnh Tề xen mồm:

“Sư huynh, thỉnh ngươi theo chúng ta lên núi gặp sư phụ, để lão nhân gia phán đoán có phải không.... Là ngươi làm.”

Chúc Cảnh Tề vừa nghe nhất thời mất lý trí. Toàn thân lão run bần bật, mạnh mẽ vận nội lực đánh vắng nhóm Vân Tiêu.

“Ta sẽ không theo các ngươi lên núi!” Lão gầm gừ, “Ai cũng không có quyền định tội ta!”

“Quá muộn!” Vân Thiều Lỗi nói, “Ngài đã bị toàn bộ người trong thiên hạ định tội!”

Chúc Cảnh Tề lãnh khốc cười.

“Phải không? Ta liền giết sạch toàn bộ các ngươi! Ai cũng đừng mong sống sót rời khỏi nơi này!”

Mọi người còn đang ngơ ngác, hai tên hộ pháp đã cầm kiếm vọt vào đám tân khách! Tất cả mọi người đều tay không tắc sắt tới uống rượu mừng, vài người không phòng bị trong nháy mắt đã bị giải quyết!

Đám người nhất thời hỗn loạn, những khách nhân không biết võ công thét chói tai giẫm đạp lên nhau chạy trốn.

“Một kẻ cũng không chừa!” Chúc Cảnh Tề hô, hai tay xuất sử “Nghịch chưởng phong”, cửa sổ và đại môn đều bị đóng chặt.

“Đừng khinh người quá đáng!” Vân Thiều Lỗi gấp chiêu phá chiêu đánh ra một chưởng, cửa sổ lại mở ra. Vân Tiêu cùng Thân Đồ Bách Nho bay qua ngăn cản thủ hạ của Chúc Cảnh Tề, còn lão cùng Vân Thiều Lỗi tay không đối kháng. Bọn họ hiểu rõ võ công của đối phương, đánh mấy chục hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Công lực Vân Thiều Lỗi đột nhiên tăng mạnh khiến Chúc Cảnh Tề kinh ngạc, nhất định là do hắn luyện “Nội công bí tịch”. Hơn nữa bây giờ không ít khách nhân đã thoát ra, muốn xoay chuyển tình thế đã là vô vọng. Chúc Cảnh Tề càng thêm uất giận, lớn tiếng chửi bới:

“Xú tiểu tử! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Vân Thiều Lỗi cùng Chúc Cảnh Tề dù sao cũng từng là sư đồ, hắn không có ý thương tổn tính mệnh lão, hiện giờ mềm lòng nên sẽ không xuất hết toàn lực. Nhưng Chúc Cảnh Tề không nghĩ như vậy, lão sử xuất mười thành công lực, thế phải dồn đối phương vào chỗ chết. Vân Thiều Lỗi ngăn cản thiên biến vạn hóa của “Ngũ hình quyền”, dần dần rơi xuống hạ phong.

Chúc Cảnh Tề cong năm ngón tay, bắt ngờ xuất chiêu đoạt mệnh “Ứng trảo công” — một trận gió sượt qua, Vân Thiều Lỗi tránh né không kịp, yết hầu bị cào chảy máu.

“Ngươi...” Vân Thiều Lỗi kinh ngạc bưng lấy chỗ bị thương, hắn không thể tưởng được Chúc Cảnh Tề không nể tình cũ, ra chiêu độc ác như vậy.

“Hôm nay không phải ngươi chết chính là ta chết!” Chúc Cảnh Tề âm trầm nói xong, song trảo không ngừng vung tới.

Chiêu chiêu hung ác, người ngoài nhìn vào trong lòng cũng run sợ. Phượng Du Lâm tránh sau lưng Mai Sĩ

Hoa lo lắng vô cùng, tim đập như sắp vọt ra khỏi yết hầu.

“Sư phụ!” Vân Thiều Lỗi bên chần bên hô, “Ta không muốn đả thương ngài! Ngài hãy theo ta quay về tỉnh tội với sư công đi!”

“Đừng lấy lão già đó ra dọa ta!” Chúc Cảnh Tề không phục mà gầm rú, “Nếu không có lão ta sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay?!”

Vân Thiều Lỗi thấy lão chấp mê bất ngộ, vận khí xoay chuyển, chưởng phong đánh về phía vùng đan điền của lão—— cách không điểm huyết!

Chúc Cảnh Tề chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, nhất thời khí lực mất hết.

Ba ba hai tiếng, Vân Thiều Lỗi phong bế hai huyết trái phải, Chúc Cảnh Tề hai tay tê liệt! Vân Thiều Lỗi thừa thắng xông lên, dùng một chân đạp lão quỳ rạp trên đất.

“Tự làm vậy không thể sống!” Vân Thiều Lỗi lạnh giọng nói.

“Thiêu nhi không được vô lễ!” Vân Tiêu hạ gục thuộc hạ của Chúc Cảnh Tề, chạy qua kéo Vân Thiều Lỗi ra: “Hắn dù sao cũng là sư phụ của con!”

Vân Thiều Lỗi lúc này mới thối lui, ai ngờ Chúc Cảnh Tề không chịu thua, hai mắt lộ ra hung quang, song chưởng run lên bức giải huyết vị. Vân Tiêu còn đang khuyên bảo Vân Thiều Lỗi bỗng nhiên thấy một trận âm phong đánh úp lại—— Chúc Cảnh Tề hung hăng hướng Vân Thiều Lỗi đánh một chưởng!

Vân Thiều Lỗi không kịp suy xét, thân mình chủ động che chở cho nhi tử, toàn bộ chưởng phong đánh trúng giữa ngực!

“Cha!” Vân Thiều Lỗi sợ hãi, Chúc Cảnh Tề giống như cũng rất bất ngờ, giật mình.

“Người dám đả thương cha ta!” Vân Thiều Lỗi tức đỏ mắt, gần như nhào tới đánh xé. Vân Tiêu ôm ngực, nhanh chóng giữ chặt hắn khuyên nhủ:

“Thiêu nhi... Không cần!”

“Nhưng lão...”

Chúc Cảnh Tề đối mặt với Vân Tiêu, trong mắt biểu lộ áy náy. Vân Tiêu được nhi tử nâng đỡ gian nan đứng dậy, tận tình khuyên bảo:

“Đại ca! Biển khổ khôn cùng, quay đầu là bờ a!”

Chúc Cảnh Tề nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Người không biết thống khổ của ta, đương nhiên muốn nói gì thì nói!”

“Đại ca...”

“Đừng nói nữa!” Chúc Cảnh Tề gào rú, “Ta tuyệt sẽ không mặc cho các người bài bố!”

“Sư huynh.” Bên này Thân Đồ Bách Nho nói, “Hiện vẫn còn kịp, theo chúng ta đi gặp sư phụ đi.”

“Sư phụ... Ha ha ha...” Chúc Cảnh Tề bỗng nhiên cất tiếng cười to, tự giấu mà nói: “Chính sư phụ đã đẩy ta vào biển khổ này!”

Thân Đồ Bách Nho nhăn lại mi tâm, nói:

“Sư phụ đối đãi huynh không tệ, sao huynh có thể dễ dàng thoái thác mọi thứ?”

“Đối đãi không tệ?” Chúc Cảnh Tề mang theo một trận chua xót cười lạnh, “Đúng vậy, nguwoif trong thiên hạ đều cho rằng ta có ngày hôm nay chính là do công lao của lão! Hết thầy của ta đều là lão cho!”

Vân Thiều Lỗi nhin không được phản bác:

“Chẳng lẽ không phải?”

“Không phải!” Chúc Cảnh Tề kiên quyết phủ nhận, “Hết thầy đều là ta dựa vào chính bàn tay của mình! Lão xú đầu kia tính cái gì!”

Lão lên án:

“Minh chủ vị là ta liều mạng tranh đấu! Nhưng tại sao người người đều cho rằng là lão cho ta? Ta mới là đệ nhất thiên hạ! Tại sao các người đều nói võ công của lão hơn ta?”

Xem ra đây chính là nguyên nhân chính khiến lão lạc lối. Thân Đồ Bách Nho nói:

“Sư huynh, không có ai hoài nghi thực lực của huynh. Nhưng huynh không thể phủ nhận võ công của huynh là do sư phụ dạy.”

Chúc Cảnh Tề hừ lạnh.

“Lão nhân kia nếu có tâm dạy ta, như thế nào lại đem bí tịch truyền cho tiểu tử này?”

Trọng tâm câu chuyện bay đến trên người Vân Thiều Lỗi, hắn ngạc nhiên hỏi lại:

“Sư công đem bí tịch cho ta thì sao?”

“Lão căn bản muốn đối nghịch với ta!” Chúc Cảnh Tề căn rằng, “Ta mới là đại đệ tử, lão thế nhưng đem bí tịch cho người! Lão thấy ta không còn giá trị lợi dụng nên muốn đá văng ta đi! Lão chính là muốn bồi dưỡng người trở thành minh chủ vô lâm kế tiếp!”

“Không hề có chuyện như vậy.” Vân Thiều Lỗi lắc đầu, “Sư phó căn bản không muốn ta làm minh chủ, ta cũng không cần. Sư công cho ta bí tịch vì muốn ta bảo hộ Lâm nhi mà thôi.”

Phượng Du Lâm bên cạnh nghe xong, thế mới biết Vân Thiều Lỗi không phải bảo hộ y vô điều kiện, nhất thời cảm thấy một trận mất mát.

Chúc Cảnh Tề lại nghe không thấu, lão quyền cao chức trọng, tâm nghi ngờ cũng cao, hơn nữa từ xưa tới nay đều phải chịu áp lực sẽ bị lật đổ, càng thêm trông gà hoá cuốc.

“Chờ người công lực tăng tiến sẽ không thêm muốn minh chủ vị?” Lão vốn không tin thái độ không màng danh lợi của Vân Thiều Lỗi.

“Đúng vậy.” Vân Thiều Lỗi nhẫn nại giải thích, “Nếu không tin, ngài có thể mang nội công bí tịch đi.”

“Hiện tại đưa ta còn có ích gì?!” Chúc Cảnh Tề tức giận, “Tất cả đều đã mượn! Hết thấy đều bị hủy rồi!”

“Toàn bộ đều do người hủy hoại!” Vân Thiều Lỗi ăn không ít khổ, lên án: “Ta nằm mơ cũng không ngờ người bán đứng ta! Người muốn bí tịch? Ta tình nguyện dâng tặng người! Vì sao phải mượn tay những ác nhân này?!”

“Ta làm sao có thể tự mình động thủ? Để người khắp thiên hạ nhạo báng ta sao?” Chúc Cảnh Tề rung động, “Ta muốn những kẻ đó xử lý người, sau đó đem bí tịch đoạt lấy!”

Vân Thiều Lỗi tức giận, chầm chọc nói:

“Đáng tiếc người đi sai một bước.”

Chúc Cảnh Tề bị châm lửa giận, phần hận nhìn chăm chăm Vân Thiều Lỗi, nắm chặt tay. Thân Đồ Bách Nho vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ:

“Sư huynh, theo chúng ta đi gặp sư phụ đi, ngài sẽ tha thứ cho huynh mà.”

“Không...” Chúc Cảnh Tề mặt xám như tro tàn, cười lạnh, “Ta không cần lão tha thứ, hôm nay ta đi tới bước này cũng đã định trước kết cục tồi tệ nhất.”

Thân Đồ Bách Nho cùng Vân Thiều Lỗi nghe ra ý muốn mặc kệ sinh tử trong lời nói của lão, đang muốn ngăn cản, Chúc Cảnh Tề bỗng nhiên nhảy đến trước mặt Mai Sĩ Hoa và Phượng Du Lâm!

Mai Sĩ Hoa không kịp phản ứng nhất thời bị đánh gục! Chúc Cảnh Tề dùng tay bóp cổ Phượng Du Lâm!

Hành động không hề báo động trước khiến mọi người không kịp trở tay!

“Lâm nhi——!!” Vân Thiều Lỗi gấp đến độ suýt cắn đứt lưỡi mình, không nói hai lời tức giận đi qua.

Trong mắt Phượng Du Lâm biểu lộ kinh hoàng, trước bị Chúc Cảnh Tề chế trụ, chỉ cần đối phương dùng sức một chút, tính mạng y liền gặp nguy hiểm!

Vân Thiều Lỗi không dám tới gần, cầu xin:

“Thả y ra! Ta cầu xin người!”

Chúc Cảnh Tề âm trầm nở nụ cười.

“Người và tử lão đầu đều coi y như bảo bối.... Nếu y chết các người nhất định rất thống khổ đi...”

Thân Đồ Bách Nho cũng tiến tới khuyên bảo:

“Sư huynh! Không cần phạm thêm lỗi lầm nữa! Thả y ra! Y vô tội!”

“Đúng!” Vân Thiều Lỗi liều mạng gật đầu, “Y vô tội! Người người hận là ta mà? Người muốn giết cứ giết ta!”

Phượng Du Lâm nghe thấy Vân Thiều Lỗi cam nguyện đem tính mạng ra bảo vệ mình, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mỉm cười, trong lòng lại là kinh ngạc và cảm động.

Chúc Cảnh Tề giữ chặt Phượng Du Lâm lui về sau.

“Ta sẽ không để các người được như mong muốn!” Lão tàn khốc cười, “Ta muốn các người thống khổ cả đời!”

Vân Thiều Lỗi trợn đỏ mắt, nhìn Phượng Du Lâm sắc mặt tái nhợt trên tay Chúc Cảnh Tề. Y tựa như một món đồ gốm xinh đẹp, chỉ cần dùng sức niết nhẹ liền vỡ vụn.

Vân Thiều Lỗi vừa tức vừa vội, gào thét:

“Không! Người giết ta! Người giết ta đi!”

“Ta hôm nay sẽ cùng y đồng quy vu tận!”

Chúc Cảnh Tề siết chặt ngón tay, chuẩn bị bóp nát cần cổ tuyết trắng của Phượng Du Lâm —— Vân Thiều Lỗi cái khó ló cái khôn, trong đầu nhớ đến chiêu thứ nhất “Dịch vật khí công” của “Nội công bí tịch”. Hắn tập trung công lực vào hai bàn tay, chưởng phong đánh vào cây cột phía sau lưng Chúc Cảnh Tề.

Rầm!!

Cây cột chấn động đem dòng khí đánh ngược vào Chúc Cảnh Tề! Nhưng bàn tay Chúc Cảnh Tề đã bóp chặt cổ Phượng Du Lâm!

“A!”

Chúc Cảnh Tề cùng Phượng Du Lâm đồng thời kêu lên sợ hãi, người trước bị chưởng phong đánh bay, người sau văng ra một bên.

“Lâm nhi!” Vân Thiều Lỗi vội vàng tiến lên.

Phượng Du Lâm đau đớn từ từ nhắm hai mắt, trên cổ hằn tím dấu tay nhìn mà ghê người.

“Lâm nhi! Lâm nhi!”

Vân Thiều Lỗi gào thét, ôm lấy y chạy ra bên ngoài.

Thân Đồ Bách Nho đang kiểm tra hơi thở Chúc Cảnh Tề gọi hắn lại:

“Thiều nhi?”

“Ta đi tìm đại phu!” Vân Thiều Lỗi vừa chạy vừa hô, người đã phi ra ngoài cửa.

Thương thế của Vân Tiêu cùng Mai Sĩ Hoa không nặng, điều tức một chút sẽ khỏi. Bọn họ giúp đỡ Thân Đồ Bách Nho nâng Chúc Cảnh Tề bị thương lên.

“Sư huynh, theo chúng ta lên núi.” Thân Đồ Bách Nho lặp lại như cũ, Chúc Cảnh Tề thê thảm mà nở nụ cười, lão cái gì cũng không nói, nhếch môi dùng sức cắn xuống ——

Máu tươi chảy ra từ trong miệng lão.

“Sư huynh!”

“Đại ca!”

Chúc Cảnh Tề cắn đứt đầu lưỡi, trước cái nhìn kinh hoàng của mọi người, kết thúc sinh mệnh...

Cộp cộp cộp... Ngựa nhanh chóng phi nước đại trên đường.

Vân Thiều Lỗi một tay che chở Phượng Du Lâm, một tay giá mã.

“Ân...” Phượng Du Lâm kéo vạt áo của hắn, thống khổ rên rỉ.

Vân Thiều Lỗi ôm y chặt hơn.

“Lâm nhi chịu đựng! Rất nhanh sẽ tới nơi!” Hắn ghé vào tai y thủ thủ, liều mạng tăng tốc.

Phượng Du Lâm ý thức mơ hồ, môi mấp máy:

“Vân... Đại ca...”

Vân Thiều Lỗi tưởng mình nghe lầm, sợ hãi kéo cương ngựa.

“Lâm nhi?” Vân Thiều Lỗi thật cẩn thận nâng mặt y, “Lâm nhi.... Đệ vừa mới nói...?”

Phượng Du Lâm ho khan vài tiếng, Vân Thiều Lỗi ôn nhu chà xát yết hầu của y, dẫu tay trên cổ Phượng

Du Lâm chậm rãi phai nhạt. Lông mi khẽ lay động, Phượng Du Lâm từ từ mở mắt ra.

“Lâm nhi...”

Vân Thiều Lỗi thấy y từ từ thanh tỉnh, như trút được gánh nặng mà thở phào một cái.

“A....?” Phượng Du Lâm khàn khàn hừ một tiếng.

“Đệ vừa rồi.... vừa nói chuyện phải không?”

Phượng Du Lâm cũng không chú ý, y thanh thanh yết hầu, nghi hoặc nhìn hấn.

Vân Thiều Lỗi vuốt vuốt bờ môi y.

“Đệ vừa gọi huynh.... Gọi lại lần nữa được không?” Hấn khẩn cầu.

Phượng Du Lâm ần ần thanh quản, rầm rì vài tiếng.

“Đệ vừa gọi ‘Vân đại ca’ có phải hay không?” Vân Thiều Lỗi khẩn trương truy vấn, “Đệ đồng ý mở miệng nói chuyện có đúng không?”

Phượng Du Lâm thử chuyển động đầu lưỡi, yết hầu phát ra thanh âm khe khẽ, Vân Thiều Lỗi nín thở chờ đợi, sợ bỏ qua một tiếng nhỏ nào.

“Ta...” Phượng Du Lâm thật vất vả phát ra âm thanh.

“Tiếp tục nào...” Vân Thiều Lỗi cổ vũ.

“Ta...” Phượng Du Lâm nuốt nuốt nước bọt, “Ta nói... nói...”

Vân Thiều Lỗi kích động ôm lấy y, mặc dù có điểm nói lấp, nhưng Phượng Du Lâm quả thật đã nói được một lời hoàn chỉnh.

“Lâm nhi... Lâm nhi...”

Hấn không ngừng gọi tên y. Phượng Du Lâm ở trong lồng ngực hấn ngượng ngừng đáp lại:

“Vân đại ca...”

Vân Thiều Lỗi không nhin nổi nâng mặt y, hạ xuống một nụ hôn nồng nàn ngọt ngào.

Vĩ thanh.

Ánh nắng buổi trưa như thiêu như đốt bị tán cây cắt ra thành vô số mảnh nhỏ, cơn trùng trốn trong bụi cỏ rả rích ngân vang. Vân Thiều Lỗi dắt ngựa lội qua con suối nhỏ nước chảy xiết.

Trên lưng ngựa, Phượng Du Lâm nhìn cảnh vật bốn phía vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong lòng cảm khái vạn phần.

“Đệ có mệt không?” Vân Thiều Lỗi ngẩng đầu săn sóc hỏi.

“Không sao...” Phượng Du Lâm trả lời, đầu lười nhiều năm không sử dụng, y nói chuyện vẫn có chút gian nan, bất quá trong khoảng thời gian này luyện tập phát âm đã rõ ràng hơn không ít.

Vân Thiều Lỗi cười cười.

“Đợi sư công và sư thái nghe thấy đệ nói chuyện, hai người nhất định sẽ rất cao hứng.

Phượng Du Lâm cũng thực chờ mong cùng lão phu thê An Trường Quân đoàn tụ, y mắc cỡ đỏ mặt gật đầu.

“Đệ nên mở miệng nhiều hơn, không cần luôn gật đầu.” Vân Thiều Lỗi ôn nhu khuyên nhủ.

“Mở miệng... Nói gì...?” Phượng Du Lâm nghiêng đầu nhìn hấn.

Vân Thiều Lỗi sủng nịch vỗ về hai bên má y.

“Tỷ như, đệ muốn đi du ngoạn chỗ nào... Chúng ta bái phỏng sư phó xong sẽ hạ sơn, đệ có đặc biệt muốn đi chỗ nào chơi không?”

“Không...” Phượng Du Lâm đối việc dạo chơi thắng cảnh có thể nói dốt đặc cán mai, khuôn mặt ửng đỏ, lời nói ngọt ngào mang theo ý tứ hàm xúc nũng nịu:

“Huynh đi tới đâu... Ta theo tới đó...”

Vân Thiều Lỗi tâm thần rung động, trong lòng ngọt lịm, kéo thấp đầu y hôn một cái.

“Mặc kệ đi nơi nào, huynh đều sẽ mang đệ theo...” Mặt dán cùng mặt, nói ra ước hẹn cả đời.

Vượt qua thạch trận, rừng trúc xanh biếc hiện ra trước mắt.

“Thần nhân” An Trường Quân đầu bạc râu trắng giống như sớm đã biết đứng trước cầu gỗ nhỏ sau rừng trúc, khuôn mặt mang ý cười chờ đợi khách nhân tới thăm.

Rừng cây dương đào phủ xanh núi đồi, nghênh đón một mùa hạ tràn trề sức sống.

oOo Hoàn oOo

Lời tác giả: Kết thúc vô cùng đơn giản~~ A ha ha ha ha ~~ Lâm nhi và tiểu Vân hạnh phúc ngày sau sẽ luôn trong tim mỗi Hồ~~

Lần này viết tương đối ngắn~~ Nhưng rất mệt mỏi nha ~~ haizzz~~

P.s: Mỗi Hồ bắt lương lại chuẩn bị khai tân hồ mới~~ Giờ đang mắc kẹt trong hai cái hồ liền~ Tha ngẫu đi~~ Chạy trốn-ING.

Chú thích:

(1)*Mượn hoa kính Phật ( )*: Của người phúc ta, ý chỉ lấy của người này tặng cho người khác, bản thân chẳng mất chẳng thiệt thòi gì lại được mang tiếng phúc đức.

(2)*ti trúc*: sáo

(3)*nội tử*: vợ, bà xã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-quy-van>